Trăiește-ți visul

Loveswept

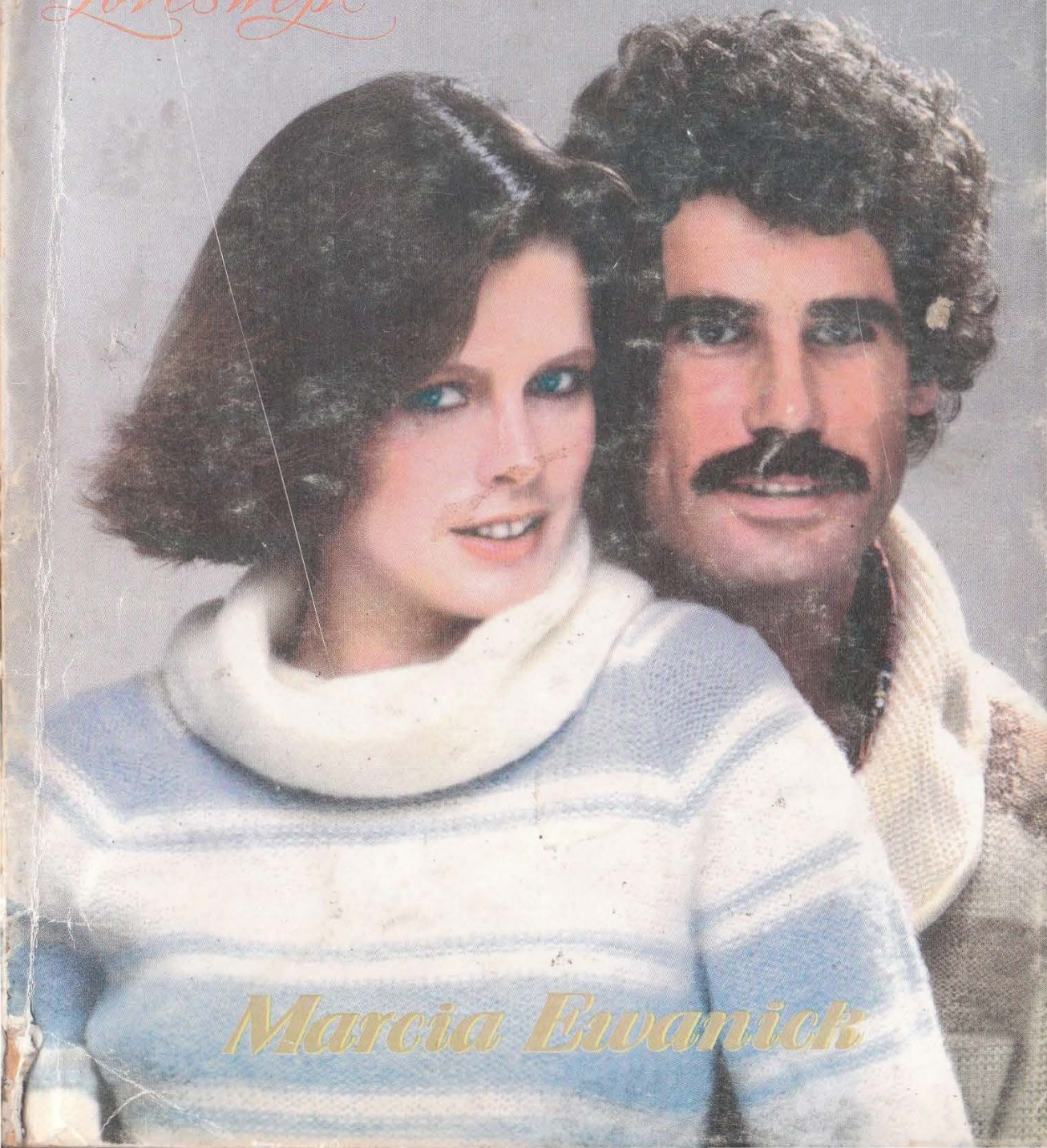

Marcia Evanick

Loveswept

Marcia Ewanick

Trăiește-ți visul

Out of a Dream
by Marcia Ewanick

© copyright 1994 by
Marcia Ewanick

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Marcia Ewanick

Trăiește-ți visul

Traducere de Cristina Oancea

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-2ﻫ0

Unu

Dacă apare vreun spirit în noaptea asta, renunț la prăjiturelele cu nucă de cocos pentru o lună. Alice Jorgensen ridică ochii spre cer și încercă să-și înăbușe gîndurile necuviincioase, cu încă un căscat, în timp ce vocea, puternic accentuată a mediumului, umplea sufrageria.

– Elmer Jorgensen, arată-te! Dă-ne un semn!

Brățările de argint ale lui madam Zeldar se loveau de masa de lemn, pe cînd se clătina înainte și înapoi, în transă.

– Elmer, soția ta de pe Pămînt, Maude, te cheamă. Dă-i un semn!

Alice o privi pe mătușa ei, Maude, care o strîngea tare de mînă, și zîmbi trist. În fiecare an, în noaptea de Halloween, de cincisprezece ani încoace,

Maude încercase să intre în contact cu soțul ei mort, Elmer. Și în fiecare an rezultatul a fost același: absolut nimic. Nici voci stranii, nici lumînări care pîlpîie, nici zgomote misterioase, nici chipuri ale celor dispăruți, fluturînd pe pereți.

Alice își mută privirea de la mătușa ei la cea de-a patra persoană din jurul mesei din sufragerie, în afară de madam Zeldar, mătușa Maude și ea însăși. Unchiul Herbert, cumnatul lui Maude, dormea adînc. Un sforăit ușor se auzea printre buzele lui întredeschise, iar pălăria lui imensă și neagră îi alunecase pe frunte, ocrotindu-i ochii de lumina lumînărilor. Încă o mai ținea de-o mînă pe madam Zeldar și pe Alice, de una din lăbuțele ei albe.

Anul acesta Maude trimisese după medium tocmai la Gary, în Indiana. Nu numai că îi ceruse o sumă astronomică pentru a-l chema pe bietul, dispărutul Elmer, dar, pe deasupra, sosise mai devreme și insistase să i se țină companie înainte de începerea ședinței. Așa că nici unul dintre ei nu avusese timp să se schimbe de costumul pe care îl purtase, împărțind dulciuri copiilor din vecinătate. Unchiul Herbert fusese Pălărierul Nebun, mătușa Maude fusese Dama de Cupă, iar anul acesta Alice rupsese tradiția și în loc să fie personajul care îi purta numele, fusese Iepurele Alb. Costumul de iepure, din blană grea, era incomod de călduros, machiajul roz de pe nas părea să se fi scurs, iar mustățile îi atîrnau. Una peste alta, era o rușine pentru iepurii albi de pretutindeni.

Madam Zeldar se legăna și mai repede.

– Elmer, dă-ne un semn!

Alice strîmbă din nas, din pricina mirosului pătrunzător de tămîie. Chiar dacă Elmer ar fi putut să comunice cu ei, știa că n-o s-o facă. Elmer n-a ascultat niciodată de Maude cît a fost viu, așa că de ce ar începe tocmai acum?

Pendula bunicului din salonul din față începu să bată ora. Era miezul nopții. Ora la care, după cum pretindea madam Zeldar, se deschideau porțile către lumea cealaltă. Alice își mai înăbuși un căscat, pe cînd a doua bătaie a pendulei răsuna în liniștea locuinței victoriene.

– Elmer Jorgensen, te implorăm, dă-ne un semn! strigă madam Zeldar la a șasea bătaie a pendulei.

Cu gîndul aiurea, Alice își scărpina de lemnul mesei piciorul acoperit cu blană. Surîse încurajator mătușii ei și-o strînse ușurel de mînă.

– Elmer, ne auzi? strigă madam Zeldar. Dă-ne...

Alice sări în sus, cu inima cît un purice, auzind un zgomot puternic în salon. De parcă trăsnetul ar fi lovit fațada. Ieși în fugă din sufragerie, trecu prin fața pendulei, care mai răsuna încă, și nu se opri decît în salon. Madam Zeldar și Maude erau în spatele ei. Cît despre Herbert, el nici nu se clintise.

Picioarele îmblănite ale lui Alice lipăiau pe podeaua de lemn și se împiedicară în franjurile vechiului covor înflorat. Alunecă și se agăță de speteaza unui fotoliu, privind consternată la ceea ce se afla în mijlocul camerei. Acolo, pe podea, între șemineul din marmură de Carrara și canapeaua de păr de cal a bunicii Jorgensen, se afla un bărbat. Cel puțin, așa

credea ea.

Purta un costum argintiu, care scînteia de electricitate statică. Scîntei albastre licăreau ici şi colo pe trupul lui, iar materialul argintiu reflecta flăcările din cămin. Gluga argintie a jachetei era răsucită, umbrind partea stîngă a obrazului. O şuviţă de păr castaniu îi acoperea ochiul drept. Alice căsca gura la omul neclintit. Sau era inconştient, sau era mort.

Auzi în spatele ei exclamaţia de surpriză a mătuşii şi tresări cînd madam Zeldar suspină adînc, odată cu ultima bătaie a pendulei. Privirea ei se întoarse către uşile duble de la intrare. Amîndouă erau bine închise, din pricina frigului de afară. Privi apoi ferestrele încuiate. Cum intrase oaspetele lor în salon şi ce anume pricinuise zgomotul acela nepămîntesc? Sigur că nu picase din cer! Derutată, se uită în sus, la tavan. Nici măcar o crăpătură pe suprafaţa netedă. Ocoli scaunul cu grijă şi se opri lîngă oaspete. Scînteile albastre dispăruseră. Tenul lui părea palid, pe lîngă umbra întunecată a bărbii de o zi. Răsuflă uşurată cînd băgă de seamă precipitaţia lejeră a pieptului. Oricine ar fi fost, era în viaţă.

Omul gemu şi madam Zeldar scoase un ţipăt ascuţit.

Alice şi Maude priviră uimite cum mediumul îşi ridică tivul fustei sale multicolore şi ieşi din casă, ţipînd. Cuvintele ei răsunau în liniştea nopţii. *„Am reuşit! Am reuşit!"* Alice se încruntă. Asta o să le placă grozav vecinilor. Se îndreptă spre uşile de la intrare şi începu să le închidă. Pentru o clipă, privi cu jind în întunericul nopţii. Ar fi vrut s-o urmeze pe madam

Zeldar. Dar nu putea. Trebuia să-i ocrotească pe Maude şi Herbert de acest intrus.

Mătuşa Maude ocoli încet camera şi se opri de cealaltă parte a bărbatului inconştient. Se întinse cît îi îngăduia costumul, examinîndu-l. Îi mîngîie uşurel braţul. Un zîmbet îi lumină faţa ridată.

– Crezi că toţi arată aşa de bine în cer?

– Mătuşă Maude! exclamă Alice, năpustindu-se în cameră. Pleacă de lîngă el, continuă ea, încercînd s-o tragă pe Maude la o parte.

– Frumuşel băiat, nu-i aşa? zise Maude, rîzînd încetişor. Crezi că e un înger?

– Mai curînd un înger căzut, murmură Alice, privind faţa chipeşă a bărbatului.

Ochii spălăciţi ai lui Maude se umplură de o bucurie copilărească.

– Poate că nu e Elmer, dar cred c-am să-l păstrez.

– Mătuşă Maude!... Alice reuşi s-o îndepărteze pe mătuşa ei, pe cînd omul gemea din nou şi încerca să deschidă ochii. Înghiţi în sec, încercînd să-şi formeze o părere de ansamblu. Avea în picioare cizme argintii şi materialul lor lucios se lipea de picioarele lungi, mulîndu-se ca o a doua piele. Privirea ei alunecă în susul şoldurilor, către proeminenţa voluminoasă dintre ele. Simţi cum i se încing obrajii şi se sili să-şi continue explorarea. Avea pieptul şi umerii largi, braţele musculoase. Spirit din lumea cealaltă, înger căzut, extraterestru sau bărbat – oricine ar fi fost, cu siguranţă că arăta impresionant. Un fîşîit îi atrase privirea către mîinile lui. Erau înmănuşate în

același material ca cel care-i acoperea și restul corpului și se mișcau. Îi privi chipul. Începea să-și vină în fire.

Alice și Maude făcură instinctiv un pas înapoi. Maude își strînse mîinile în dreptul pieptului, în timp ce Alice apucă vătraiul și-l ridică deasupra capului.

Doctorul Clayton Williams gemu și deschise încet ochii. Totul era în ceață. Își ridică mîna spre față, căutîndu-și ochelarii. Nu erau acolo. Se frecă la ochi și încercă să-i fixeze pe un obiect strălucitor din celălalt capăt al încăperii. O clipă mai tîrziu identifică o lampă cu kerosen aprinsă, împodobită cu zeci de clopoței de cristal. Se frecă din nou la ochi. Era cu neputință!

Întoarse capul cu grijă și întîlni privirea curioasă a unei femei în vîrstă. Cel puțin așa credea, că e o femeie. Bucle cărunte ieșeau de sub o bonetă roșie, în formă de inimă, și părea să poarte o rochie înfoiată, cu inimioare imprimate peste tot. Clipi rapid din ochi, cînd femeia îi adresă un fel de zîmbet. Mai curînd fusese un gest de răutăcioasă și pofticioasă hotărîre. Clayton își luă ochii de la arătarea aceea și, cu inima strînsă, începu să se uite de jur împrejur.

Lîngă el se afla o canapea roșie și lîngă ferestrele cu perdele de catifea erau două fotolii. Camera era luminată doar de lampa cu kerosen și de flăcările din cămin. Ornamente ieftine acoperau toate suprafețele, iar pereții păreau să se prăbușească sub greutatea tablourilor. Singurele lucruri care se găseau în număr mai mare decît șervețelele de dantelă erau plantele. Zeci de plante de toate formele și dimen-

siunile erau înghesuite în cameră. Un lucru era cert: oriunde s-ar fi aflat, nu risca să moară din lipsă de oxigen.

Se ridică încetișor și scutură încă o dată din cap, în speranța că lucrurile se vor limpezi puțin. Dar degeaba. Se afla tot pe covorul înflorat, în ceea ce părea a fi un salon victorian de la sfîrșitul secolului XIX.

Instalația de teleportare lucrase excelent. Nu călătorise numai în spațiu, ci și în timp!

Își controlă propriul trup și scăpă un suspin de ușurare. Părea să fie întreg. Ca să se asigure, mișcă degetele de la picioare. Apoi surprinse o mișcare cu coada ochiului. Întoarse capul către cămin și îngheță. La mai puțin de un metru de el se afla un picior. Un picior mare, alb și acoperit cu blană. Privirea lui urcă încetișor pe picioarele păroase ale creaturii, pe trup, și se opri pe fața ei. Se așteptase să vadă tot blană, și dinți ca lopețile. În schimb, un iepure, cu obrazul ras, cu nasul roșu și urechile moi, îl privea cu cei mai mari și mai albaștri ochi pe care-i văzuse el vreodată. Iepurașul părea speriat de moarte. Privind în lungul brațelor, văzu vătraiul pe care ființa îl ținea strîns între lăbuțe. Poate că ceea ce văzuse în ochii iepurelui nu era spaimă, ci ostilitate.

Încercînd să se îndepărteze de creatură, Clayton se dădu înapoi pînă simți în spate canapeaua. Ce naiba avea să se întîmple cu el? Nu călătorise numai în timp și spațiu, ci aterizase într-o altă dimensiune!

Iepurele ridică vătraiul mai sus și întrebă cu o

voce tremurătoare de femeie:

– Cine eşti?

Clayton clipi surprins.

– Vorbiţi engleza!

– Sigur că da, spuse ea, fluturînd ameninţător vătraiul. Răspunde la ce te-am întrebat. Cine eşti şi cum ai întrat aici?

El îşi frecă ceafa, unde începea să-i apară un cucui. Aterizarea nu fusese atît de lină pe cît şi-o dorise.

– N-aş putea măcar să mă ridic întîi de pe podea?

Se ridică cu greu, sprijinindu-se de canapea, apoi se lăsă pe pernele ei moi.

– Să nu încerci vreo şotie, domnule, spuse iepurele, agitînd vătraiul. Nu mă jenez să mă folosesc de asta.

– Lasă chestia aia, Alice, exclamă femeia în vîrstă. Apoi îi întinse oaspetelui o pernă de satin roşu, cu franjuri aurii şi o broderie reprezentînd cascada Niagara. Ţine, pune-ţi asta sub cap şi odihneşte-te. Călătoria trebuie să fi fost obositoare.

– Mulţumesc. Clayton luă perna şi se încruntă. Ce naiba căuta cascada Niagara într-o altă dimensiune?

Iepurele, care părea să se numească Alice, se apropie de el şi coborî puţin vătraiul.

– Termină cu prostiile, Maude. Tipul poate să fie periculos.

– Absurd, dragă, spuse Maude, îndreptînd cuvertura de lîngă el. Eşti doar geloasă, pentru că e al

meu.

Clayton privi uimit cele două creaturi. Trebuie să fi fost vreun ritual ciudat, legat de cui anume îi revenea cinstea de a primi oaspetele. Observă o umbră rumenă în obrajii iepurelui. Cine a mai pomenit iepure care se înroşeşte?

– Nu e al tău, Maude, spuse ea, mîngîindu-l uşurel cu vătraiul. Nu e un spirit, după cum nici tu, nici eu nu sîntem.

– Dar madam Zeldar l-a făcut să apară pentru mine. Maude îşi puse mîinile pe şoldurile largi şi se uită urît la iepure, apoi se întoarse spre Clayton şi-l întrebă, surîzînd:

– Eşti sau nu un spirit de dincolo?

– De dincolo de ce?

Zîmbetul ei păli un pic.

– De dincolo de mormînt. Ştii tu. Porţile cerului, străzile pavate cu aur... Ştii tu. Din viaţa de apoi, continuă ea, gesticulînd prin aer.

Clayton rămase cu gura căscată şi sări în picioare. Vederea începea să i se limpezească şi putea să asimileze din ce în ce mai multe detalii.

– Deci crezi că sînt o stafie!

Se îndreptă spre cămin şi privi cele două poze în rame de argint. Una reprezenta un cuplu de vîrstă mijlocie, cealaltă o pereche mult mai în vîrstă, dar fustele erau scurte şi nici unul nu părea îmbrăcat în stil victorian. Derutat, aruncă o privire în holul principal. Ceva legat de iluminare îl preocupa.

– Dacă nu eşti o stafie, atunci cine eşti? întrebă Alice, ridicînd din nou vătraiul şi urmîndu-l pe hol.

Clayton ridică privirea spre tavan. Lampa era electrică! Privi împrejur şi se încruntă. Scara era împodobită cu hîrtie creponată, portocalie şi neagră. Un schelet în mărime naturală era atîrnat de un fir aproape invizibil şi dansa în curentul de aer. Pe oglindă era desenată o figură grotescă, iar un bostan în chip de felinar se afla pe măsuţă, lîngă un vas cu bomboane. În cele din urmă, începu să înţeleagă. Se întoarse şi surîse.

– E Halloween!

– Sigur că e Halloween. Altfel de ce te-ai fi îmbrăcat aşa? întrebă Alice, privind costumul lui argintiu.

Dar el aţinti un deget spre Maude.

– Tu eşti Dama de Cupă.

Apoi îşi mută degetul spre Alice.

– Iar tu eşti Iepurele Alb.

– Foarte complicat de ghicit! exclamă Alice sarcastică. Şi *tu,* mă rog, cine eşti?

Clayton porni să mai facă o tură, fără să-i răspundă. Păşi în sufrageria luminată de sfeşnice şi începu să-l studieze pe bătrînul adormit. Un sforăit uşor umplea încăperea. Observă haina şi pălăria mare şi neagră şi exclamă:

– Lasă-mă să ghicesc. El e Pălărierul Nebun.

– Te înşeli, e unchiul meu, Herbert.

Alice îl lovi cu vătraiul peste piept.

– Aştept nişte răspunsuri, şi asta imediat.

Clayton observă un ziar lăsat la îndemînă şi se repezi la el. Era aproape sigur că se află în America şi cam în aceeaşi perioadă a anului din care plecase,

dar mai avea nevoie de cîteva detalii. Și desigur că gazdele sale ar fi fost mai mult decît uimite dacă le-ar fi întrebat în ce an era. Apropie ziarul de față și se uită sașiu. Nu numai că era din ziua cînd acceptase să intre în instalația de teleportare, dar era chiar ziarul local al orașului în care se afla Universitatea. Mai avea nevoie să știe doar cît de departe se afla locul de aterizare.

– Unde se află Universitatea Harper? o întrebă el pe Alice.

– Campusul începe la vreo două blocuri mai încolo.

Clayton aruncă ziarul, prinse de talie iepurașul uluit și îl învîrti în aer. Rîsul lui îl făcu pe Herbert să sforăie mai tare de vreo două ori, apoi își găsi o poziție mai comodă și adormi la loc. Experimentul reușise! Călătorise în spațiu. Sigur că aterizarea se încheiase oarecum ratată, din cauza pierderii ochelarilor, dar era, fără îndoială, un succes strălucit pentru un prim test. Evident că trebuia să ajungă în sala de sport a complexului studențesc, și nu într-o casă particulară. Acum, că se gîndea mai bine, putea să spună că avusese noroc că nu picase în focul din cămin și că nu fusese împușcat ca potențial infractor.

– Lasă-mă jos! strigă Alice.

Clayton încetă să mai învîrtească iepurașul și surîsul îi dispăru cînd realiză că sub toată blănița aia se afla de fapt un trup de femeie. Putea să-i simtă curbura sînilor în palme. Își coborî încet mîinile pe curba delicată a șoldurilor, înainte de a-i da drumul. Privirea lui curioasă se opri pe chipul ei. Acum, vă-

zînd-o de-aproape, nu-şi putea închipui cum putuse s-o ia drept cine ştie ce creatură extraterestră. Ochii, de culoarea cerului senin de dimineaţă, îl priveau uimiţi. Din pricina costumului nu putea să-i vadă culoarea părului dar, judecînd după sprîncenele deschise, putea să jure că era blond-auriu. Tenul ei era impecabil, cu excepţia petei roşii de pe vîrful nasului, iar buzele ei generoase se ţuguiau seducător. Privea gura ispititoare şi se întreba ce purta oare pe sub costumul de blăniţă albă...

Clayton se frecă din nou la ochi şi îşi dori pentru a douăsprezecea oară să nu-şi fi pierdut ochelarii la teleportare. Echipa ar fi trebuit să-l lase să-şi poarte lentilele de contact, după cum avusese de gînd. Atunci ar fi putut să vadă bine şi n-ar mai fi plăsmuit fantasmagorii sexy pe seama lui Alice, Iepurele Alb. Poate că se lovise la cap mai tare decît credea.

Stînjenit de asemenea gînduri, se grăbi să facă un pas în urmă, mormăind ceva despre nasul ei vopsit.

Alice ridică instinctiv mîna şi murmură un blestem la adresa lăbuţei păroase care o stînjenea.

– E-n ordine, băiete, jocul nu mai e amuzant. Cine eşti?

– Alice! Ce maniere! exclamă Maude. Apoi se întoarse spre oaspete şi-l întrebă dulce: Aş putea să vă ofer o ceaşcă cu ceai? Am şi nişte plăcintă cu dovleac în bucătărie.

Străinul cu costum argintiu se întoarse către ea şi-i zîmbi cald.

– Nu, mulţumesc. Poate altă dată, adăugă el.

Apoi i se adresă lui Alice, care încă mai bătea din picior.

– Numele meu este Clayton Williams și lucrez la Universitate.

– Doctorul Clayton Williams?! exclamă ea uimită.

– Mă cunoști?

– Nu ne-am întîlnit niciodată, dar am auzit de dumneavoastră.

Ar fi trebuit să trăiască într-o peșteră ca să nu fi auzit de celebrul doctor care se alăturase, cu două luni în urmă, unei echipe de cercetători ai Universității. Umbla zvonul că e frumos ca păcatul și veșnic cu nasul în vreo carte, și că avea tendința prea puțin galantă de a neglija orice încercare de a i se atrage atenția venită din partea personalului feminin al Universității.

– Eu sînt Alice Jorgensen și dînsa este mătușa mea, Maude Jorgensen. Aruncă o privire către bărbatul care dormea pe scaunul din sufragerie. Cred că pe unchiul meu Herbert l-ați cunoscut deja. Apoi își scoase lăbuțele de blană și îi întinse mîna. Lucrez la biblioteca Universității.

Maude o împinse pe nepoata ei mai aproape de Clayton.

– Prostii, Alice. Nu numai că lucrează acolo, dar ea e șefa. Conduce secția de documentare.

Clayton încruntă o sprînceană.

– Tu ești A.J., nu-i așa? Săptămîna trecută mi-ai făcut un referat minunat asupra teoriei relativității timpului a lui Einstein.

– Da, şi mi-aţi trimis un bilet de mulţumire.

Petrecuse ore întregi, din timpul ei liber, ca să adune informaţiile pe care i le ceruse el. Sigur că fusese un subiect fascinant şi lucrase cu plăcere, dar tot i-ar fi plăcut să primească ceva mai mult decît un şervel şifonat de la pizzeria cea mai apropiată, pe dosul căruia era mîzgălit: *„A.J. – Excelentă treabă! C.W."* Ca de pildă, un telefon politicos.

El o privi încurcat.

– Am vrut să-ţi telefonez a doua zi şi să-ţi mulţumesc cum se cuvine, dar cred că am uitat. Îi surîse ca un copil şi-i strînse degetele. Mă iertaţi?

– Sigur că da. Îşi eliberă mîna şi încercă să facă abstracţie de surîsul lui. Se ştie că inimile femeilor se cuceresc şi cu mai puţin. Pot să-ţi pun o întrebare? adăugă ea.

– Orice.

– Cum ai ajuns în salonul nostru?

Trebuia să fie de acord cu zvonurile privind frumuseţea lui. Dar acum erau celelalte care o preocupau. Se răspîndise în Universitate zvonul că doctorul Williams şi alţi cinci distinşi savanţi lucrau la un proiect secret pentru guvern. Se şopteau cuvinte de genul *călătorie în timp, teleportare, a cincea dimensiune*. Nu era dispusă nici măcar pentru o clipă să creadă una ca asta – suna ca într-un film ştiinţifico-fantastic demodat – dar era foarte curioasă să afle cum se făcuse că-l găsise inconştient în salon.

El îşi trecu degetele prin părul nepieptănat şi începu să-şi mute nervos greutatea de pe un picior pe altul.

– Cum spuneai... în salon...

Își freca barba și intenționat îi ocolea privirea.

Alice putea să-și dea seama cînd cineva trage de timp. Doctorul Clayton Williams n-avea de gînd să-i dezvăluie nimic, ei și mătușii Maude, și avea pe undeva senzația că e mai bine așa.

Oricum, sunetul clopoțelului de la intrare îl scuti de obligația de a răspunde la întrebări. Îi auzi suspinul de ușurare în timp ce o urma către ușă.

– Aștepți pe cineva la ora asta? întrebă el.

Ea surîse senin.

– Așa se întîmplă în unele nopți. Oamenii dau buzna neanunțați. Deschise ușa și tresări, văzînd-o pe madam Zeldar între doi ofițeri de poliție.

– Alice Jorgensen? întrebă unul dintre ei.

– Da, eu sînt, spuse ea deschizînd ușa și poftindu-i înăuntru. Făcu un gest către mătușa ei. Aceasta e Maude Jorgensen, mătușa mea, și acesta – spuse ea arătînd spre Clayton – este doctorul Williams de la Universitate.

– Nu-i adevărat, strigă madam Zeldar, care nu intrase în casă. El e Elmer Jorgensen, soțul răposat al lui Maude.

Cei doi polițiști schimbară o privire jenată.

– Nouă nu ni se pare așa de răposat, doamnă.

– Asta, pentru că nici nu sînt, spuse Clayton. Ce se întîmplă aici?

– Cred că pot să vă explic, interveni Alice.

Observase privirea îngrijorată din ochii lui Clayton. Nu încerca nici măcar să-și imagineze cum ajunsese el acolo, dar din loialitate față de

Universitate trebuia să-l ajute.

– În fiecare an, mătușa mea angajează un medium pentru o ședință de spiritism, în care încearcă să ia legătura cu soțul ei decedat, Elmer. Anul acesta a angajat-o pe madam Zeldar, continuă Alice zîmbind femeii palide care li se alăturase și care încuviință din cap. Așa că eram chiar în mijlocul ședinței, cînd a sosit doctorul Williams. Vorbise cu mine mai demult despre o cameră pe care o avem de închiriat, și convenisem că poate trece pe-aici în noaptea asta ca să vadă dacă îi convine.

Alice îi surîse lui Clayton și continuă:

– Presupun că eram așa de captivați, încît nu l-am auzit cînd a bătut la ușă. Știind că era așteptat, a intrat pur și simplu.

Clayton își luă un aer rușinat.

– Am încercat să nu fac zgomot, ca să nu-i deranjez, dar m-am împiedicat de franjurile covorului din salon. Cred că m-am lovit la cap și mi-am pierdut cunoștința, spuse el, frecîndu-și cucuiul de la ceafă.

– Noi am auzit zgomotul, continuă Alice, și l-am găsit întins pe podea, în salon. Înainte să apuc să-i explic lui madam Zeldar cine era, ea a fugit în stradă, strigînd ceva despre spirite. Îi surîse mediumului. Îmi pare rău de spaima dumitale, madam Zeldar, dar după cum vezi, doctorul Williams nu vine de pe lumea cealaltă.

– Eu recunosc un spirit cînd îl văd, spuse mediumul.

Apoi se trase mai aproape de cei doi polițiști și întinse către Clayton un deget tremurător.

– Și tu ești un spirit!...

Clayton oftă și schimbă o privire preocupată cu cei doi polițiști. Unul dintre ei încerca s-o potolească pe madam Zeldar.

– Dacă nu ești un spirit, îl întrebă el pe Clayton, de ce ești îmbrăcat așa?

Clayton aruncă o privire către costumul lui argintiu, apoi către felinarul de pe masă, făcut din dovleac, care avea un surîs artificial.

– E Halloween!

– Da, dar ce reprezinți?

Alice citi deruta pe chipul lui Clayton și-l scoase din încurcătură.

– Sosește direct de la o petrecere de Halloween, de la facultate. Din păcate, pălăria i-a fost distrusă cînd a căzut, dar dacă ar fi avut-o, sînt sigură că l-ați fi recunoscut negreșit pe Omul de Tablă din *Vrăjitorul din Oz,* spuse ea, oferind polițiștilor bomboane din castronul de pe masă.

Clayton luă la rîndul lui o bomboană și surîse ușurat ofițerilor. Aceștia se întoarseră către Alice și mătușa ei.

– Ne scuzați pentru deranj, doamnelor, dar trebuia să anchetăm plîngerea.

– Înțeleg perfect, spuse Alice. Și înțeleg și cum a ajuns madam Zeldar la această concluzie greșită.

– Eu știu ce-am văzut, spuse madam Zeldar. E sosit din ceruri. Pe trupul lui pîlpîiau luminițe albastre.

Alice dădu din cap.

– Erau numai reflexele flăcărilor din cămin pe costumul lui strălucitor.

– Ştiu eu bine ce e cu el, continuă să strige femeia, pe cînd cei doi poliţişti o conduceau afară. E un mesager din cer, sosit să ne prevină.

Alice îşi muşcă, îngrijorată, buza de jos. Cei doi poliţişti se îndepărtau, escortînd femeia în josul aleii şi îndemnînd-o să intre în maşina poliţiei. Auzi cum unul dintre ei o întreba dacă are rude cu care să ia legătura. Maşina dispăru apoi după colţ. Alice închise uşa şi îşi rezemă fruntea de lemnul ei rece. *Doamne, ce făcuse?!...* De bunăvoie şi cu bună ştiinţă minţise în faţa poliţiei. Întoarse capul spre Clayton. Partea cea mai cumplită era că făcuse toate astea pentru un necunoscut.

– Îţi datorez mii de mulţumiri, spuse acesta, înclinîndu-se uşor.

Alice surîse timid.

– Mai trimite-mi un bilet.

El rîse încetişor.

– De data asta am să am grijă să nu mai aibă urme de suc de roşii.

– Aşa să faci.

Apoi se apropie de mătuşa ei, care părea derutată de toate cele întîmplate.

– Cred că e vremea să-l trezim pe Herbert şi să-l trimitem la culcare, mătuşică.

– O, da, răspunse Maude. Ştii cum e, dacă nu se odihneşte bine.

– Cred că e vremea să mă duc şi eu, spuse Clayton. Alice, îţi mulţumesc din nou. Mulţumesc că m-ai lăsat să vizitez casa, Maude.

– Cu plăcere, tinere. Eşti oricînd binevenit.

Clayton rîse, ieșind pe ușă.

– Data viitoare am să bat mai tare. Ne mai vedem, adăugă el către Alice.

– La revedere, doctore Williams.

– Spune-mi Clayton, Alice.

Se opri să citească plăcuța de lemn de pe alee. *Pensiunea Jorgensen.* Apoi se mai întoarse o dată.

– Oh, Alice! Încă ceva.

– Ce e?

– Arăți adorabil în chip de iepuraș.

Rîse încetișor, apoi se îndepărtă în direcția Universității.

Alice strîmbă din nas și închise ușa. Nu era deloc sigură că făcuse bine. Nimeni nu putea călători prin spațiu în felul acesta. Nici chiar copilul minune de la Institutul de Tehnologie din Massachussets.

Clătină din cap și stinse luminile din hol.

– Hai, Maude. E ora de culcare.

– Crezi că doctorul cel drăguț o să închirieze camera?

Alice îi zîmbi cu dragoste. Anii începeau să cîntărească greu pentru Maude și Herbert. Amîndoi fuseseră alături de ea la nevoie, cînd, la treisprezece ani, rămăsese fără mamă și fără tată. Asta se întîmplase cu cincisprezece ani în urmă. Părinții ei fuseseră uciși în timpul unei expediții pe Amazon. Maude era de curînd văduvă, iar Herbert era burlac; amîndoi o primiseră în casa și în inima lor, ca pe un copil cu inima zdrobită și îi vindecaseră durerea cu dragoste și înțelegere. Acum, mătușa și unchiul ei îmbătrîneau, și era vremea ca Alice să aibă grijă de ei. Își puse un

braț pe umărul mătușii ei.

– Nu cred, Maude. A spus că mă anunță mîine.

– Ar fi minunat, totuși, spuse Maude emoționată. Să locuiască aici un doctor adevărat! Puse castronul cu bomboane la loc pe măsuță. Niciodată pînă acum n-am avut un doctor aici. Îmi amintesc că odată a stat vreo lună un antreprenor de pompe funebre. Groaznic omuleț! Nu zîmbea niciodată și umbla numai în negru.

Alice se aplecă și stinse lumînarea care mai ardea încă în bostan. Nu i se părea necesar să-i explice lui Maude ce fel de doctor era Clayton. Șansele ca mătușa ei să-l mai revadă vreodată erau extrem de mici.

Doi

Alice se strecură în spatele mătușii ei și subtiliză o bucată de pîine. O înmuie în sosul care fierbea pe mașina de gătit și gustă un pic.

– Mai explică-mi o dată ce e cu telefonul ăla, mătușă Maude. Cred că trebuie să fi făcut o confuzie.

– N-am făcut nici o confuzie, se apără Maude. Doctorul cel tînăr și simpatic a spus că va fi aici pe la ora șase, și eu i-am promis că-l voi aștepta cu masa.

– Ești sigură că era același doctor Williams de aseară?

– Sigur că da. Cîți doctori cunosc eu?! Îi dădu ușurel peste degete cu lingura de lemn cu care amesteca macaroanele. Nu mai gusta. Îți strici pofta de mîncare.

– Ei bine, e ora șase și un sfert și mor de foame.

Alice încercă să mai fure o bucată de pîine, dar nu reuși. N-avea nici cea mai vagă idee de ce ar fi putut suna Williams. Poate că scleroza lui Maude era mai avansată decît credea ea. Își îmbrățișă mătușa și-i sărută obrazul ridat.

– Bine, am să mai aștept cîteva minute.

Maude rîse încet și o împinse la o parte.

– Din zi în zi semeni mai bine cu unchiul tău Elmer. Și el avea același gen de umor.

Alice băgă de seamă că mătușa ei avea lacrimi în ochi. Se vedea că ședința de spiritism din seara precedentă îi trezise o groază de amintiri. O strînse de mînă cu drag, apoi auzi clopoțelul de la intrare.

– Termină de pregătit cina, eu mă duc să văd cine e.

– E doctorul, prostuțo. Ți-am spus eu că vine, zise Maude în timp ce gusta o macaroană.

Alice porni spre ușă. Va trebui să-l sune mai tîrziu pe doctor, ca să afle de ce a telefonat. Asta, *dacă* a telefonat. Deschise ușa și rămase cu gura căscată, privind prostește la Williams, care aștepta în fața intrării.

– Tu!... exclamă ea surprinsă.

El tăcu o clipă, privind-o atent, de la șosetele roșii pînă la privirea ei uluită.

– Așteptai pe altcineva? întrebă el, apoi ridică una din valizele care se aflau în spatele lui.

Alice privea îngrozită la munțele de geamantane.

– Mi-a spus Maude ceva, că ai vrea să închiriezi camera căpitanului...

– Şi n-ai crezut-o? întrebă Clayton, întinzîndu-se după o altă valiză.

Ea începu automat să-l ajute la bagaje.

– Maude are uneori tendinţa să încurce lucrurile. Chiar ai de gînd să te muţi aici? Ce s-a întîmplat cu locuinţa ta?

– Cu motelul?

Ea se încruntă.

– Nu ţi-a făcut Universitatea rost de o casă?

– Eu le-am cerut să nu se ocupe de asta, spuse el. Deschise uşa cu umărul şi puse valizele la piciorul scării. O casă ar fi fost prea mare pentru mine.

Apoi o privi jenat şi adăugă:

– Şi mai am şi înclinaţia naturală de a rătăci lucrurile. Într-o casă mi-ar trebui săptămîni întregi ca să le găsesc. Aveam de gînd să caut un mic apartament cînd ajung aici, dar pînă acum n-am găsit nimic.

– Dar aceasta e o pensiune, nu închiriem apartamente.

– Îmi convine de minune. Nu voi avea decît o cameră în care să-mi rătăcesc lucrurile. Maude mi-a explicat că pot să iau masa cu familia, pentru o mică plată suplimentară.

De-a lungul anilor, mulţi oaspeţi li se alăturaseră la masă. Dar, dintr-un motiv necunoscut, gîndul că şi Clayton va face asta o tulbura.

– Bine, dar cum rămîne cu liniştea ta?

Tipii ăştia grozavi aveau nevoie de linişte, nu? Astăzi, Clayton nu se mai uita sașiu, şi ea putea să-i vadă culoarea ochilor. Erau verzi, ba nu, aveau

culoarea alunei. Atît de atrăgători, cu reflexe aurii...

– Ce-i cu liniștea mea? Clayton se întoarse după ultimele două valize. Universitatea mi-a recomandat foarte călduros pensiunea aceasta. Am auzit că ați avut mulți oaspeți universitari în ultimii cincisprezece ani.

O privi, ridicîndu-și o sprînceană.

– Te deranjează cu ceva dacă stau aici?

– Oh, nu...

Alice încerca să-și adune gîndurile. Să-l întîlnească pe celebrul savant în fiecare dimineață, pe coridor, pentru următoarele cîteva luni, avea să-i fie destul de greu! Dar să-i spună amabil noapte bună în același coridor avea să fie peste limitele suportabilului. La urma urmei, nu era decît o biată femeie. Iar omul acesta îi pricinuise lungi ceasuri de insomnie în noaptea care trecuse. Și cînd, în cele din urmă, adormise, tot el pusese stăpînire pe visele ei.

– Mă gîndeam doar că te-ai simți mai comod în propriul tău apartament.

El aruncă o privire în jur și surîse.

– Dacă aș locui într-un apartament, aș avea de ales între a lua toate mesele în oraș și a muri otrăvit.

– Ar trebui să înveți să gătești.

De ce oare încerca să-l convingă să nu locuiască acolo? Clayton rîse.

– Am făcut o oală cu cafea, odată, cînd îmi pregăteam doctoratul la Institutul de Tehnologie din Massachussets.

– Și ce s-a întîmplat?

– Şase dintre noi şi-au petrecut ziua la infirmerie, iar cei doi laboranţi care băuseră ceai, au folosit restul din ibric drept substitut de combustibil de rachetă. Dacă aş reuşi să reproduc vreodată amestecul acela, aş deveni milionar, rîse el încetişor.

Alice ridică din umeri, privind cele opt valize de la picioarele ei. Se părea că Maude făcuse rost de un chiriaş şi ei nu-i mai rămînea nimic de făcut. Singurele lucruri pe care i le putea reproşa lui Clayton erau ochii şi comportamentul lui necuviincios în visele ei din noaptea trecută. Două lucruri care nu depindeau nicicum de bietul om. Va trebui să se descurce cu Doctorul Ochi-de-Alună, atîta vreme cît el va suporta dădăceala lui Maude şi obiceiul lui Herbert de a moţăi pretutindeni.

– Avem o singură regulă foarte strictă aici.

– Care?

Un zîmbet ghiduş îi lumina chipul.

– Oaspeţilor nu le este îngăduit să prepare cafeaua.

Maude păşi în hol şi surîse, văzînd perechea care rîdea în hohote.

– Cina e gata...

Clayton se întinse pentru a treia oară către castronul cu chifteluţe.

– Sincer, Maude, n-am mai mîncat spaghetti aşa de bune de cînd... Dintotdeauna, continuă el, adăugîndu-şi patru chifteluţe peste o grămăjoară de

macaroane.

Apoi zîmbi răutăcios către bătrînă.

– Cu cîți admiratori va trebui să mă lupt în fiecare seară, ca să mănînc ce gătești tu?

Maude se înroși și-și făcu de lucru cu șervetul.

– Sînt prea bătrînă pentru admiratori...

– Zău?...

Alice rîse. De multă vreme n-o mai văzuse pe mătușa ei așa de emoționată.

– Dacă-i așa, de ce dau mereu peste George Ingels pe aici?

– Profesorul Ingels, vecinul nostru?! Avem o pasiune comună pentru flori și plante, asta-i tot.

Alice schimbă o privire amuzată cu Herbert.

– Tu ce crezi, Herbie? Lui George i s-au aprins călcîiele după Maude?

– Vai, Alice! exclamă Maude.

– De două ori a trebuit să înlocuiesc balamalele de la portița din spate, de cînd a ieșit George la pensie. Dar asta nu înseamnă nimic, Alice. Herbert încercă să-și ascundă zîmbetul în dosul șervetului și se ridică. Excelentă masă, Maude, excelentă.

– Nu aștepți desertul? întrebă Maude. Am făcut plăcintă cu mere azi-dimineață...

– Mai întîi, trebuie să diger această a doua porție de spaghetti. Își împinse scaunul și căscă. Poate că după un pui de somn o să se găsească loc și pentru plăcinta ta. Ieși din cameră și se îndreptă spre canapeaua din camera de zi, cel mai apropiat loc în care putea să moțăie...

Clayton își termină porția din farfurie și mormăi:

– Trebuie să-i dau dreptate fratelui tău, Maude. Am să diger această *a treia* porție de spaghetti înainte de a mă ocupa de plăcinta ta.

– Herbert a fost fratele soțului meu, spuse Maude. E ultimul dintre frații Jorgensen. Se ridică și începu să strîngă masa, iar Alice și Clayton se oferiră s-o ajute.

– Înțeleg că bărbatul tău a murit cu mulți ani în urmă, Maude, spuse Clayton, luînd castronul cu chifteluțe. Îmi pare rău.

– Nu trebuie. A murit făcînd ceea ce-i plăcea.

– Ce anume? întrebă el, urmînd-o în bucătăria spațioasă.

– Avea un hobby periculos. Participa la demonstrații aviatice. Maude privea pe fereastră, studiind întunericul de afară. A murit în timpul unei coborîri în spirală. I s-a oprit motorul.

Clayton schimbă o privire cu Alice.

– Îmi pare rău, Maude.

– Nu trebuie. E mult de-atunci... Maude își șterse mîinile ude pe un prosop și se întoarse în sufragerie.

Clayton o privi plecînd și se întoarse către Alice.

– N-am vrut s-o întristez.

– N-ai necăjit-o. Maude a știut ce riscă, măritîndu-se cu Elmer.

– Pentru că putea fi ucis în demonstrațiile aviatice?

– Nu, pentru că era un Jorgensen. Frații Jorgensen au fost niște visători. Întotdeauna în căutarea imposibilului, asumîndu-și riscuri dincolo de orice

limită.

– Cîți frați au fost?

– Șase. Alice clăti farfuriile și începu să încarce mașina de spălat vase. Herbert e singurul care mai e în viață și asta numai pentru că a încetat să viseze, cu o jumătate de secol în urmă.

– De ce a încetat să viseze? întrebă Clayton, întinzîndu-i tacîmurile de argint.

– Era căpitan în armată, staționat în Franța în timpul celui de-al doilea război mondial, și s-a îndrăgostit. Herbert visa medalii, onoruri și cinci stele atîrnate la gît. Într-o zi și-a scos oamenii pentru un atac îndrăzneț. Dar cînd s-au întors în satul pe care trebuiau să-l păzească, au găsit numai cenușă. Naziștii îl incendiaseră și omorîseră jumătate din localnici, inclusiv femeia pe care o iubea el. Din ziua aceea, Herbert a încetat să viseze...

E cumplit!

Războiul e plin de povești cumplite. Alice închise mașina de spălat vase. Mă duc să verific dacă Maudo ți-a pregătit tot ce-ți trebuie.

Clayton se rezemă de bufet și urmări spectacolul apetisant. Blugii strîmți, decolorați, se mulau pe picioarele ei lungi, iar tricoul roșu al Universității Harper se curba cum nu se putea mai interesant. În seara precedentă bănuise că sub costumul de iepuraș se afla o femeie frumoasă. Dar nu-și putuse da seama cît de frumoasă. Acum, că purta lentilele de contact și ea nu mai era îmbrăcată ca un iepure, vedea limpede ceea ce cu o seară în urmă fusese pentru el doar un nor alb. Ghicise perfect culoarea

părului ei. Alice avea plete aurii ca soarele de dimineață, care-i cădeau pe spate pînă la mijloc. Iar lui îi tremuraseră degetele în tot timpul cinei de dorința de a le scufunda în masa aceea mătăsoasă.

Mai observase că Alice nu folosea nici un fel de machiaj și că singurul parfum detectabil era o ușoară aromă, probabil a șamponului ei. Mîinile mici păreau destul de puternice, dar și capabile de multă gingășie. Purta unghiile tăiate scurt și nelăcuite. Alice Jorgensen era cu siguranță diferită de femeile pe care le cunoștea...

Și încercase să-l convingă să nu stea acolo. De ce? Secretara decanului îi explicase că pensiunea lui Maude era cea mai bună din oraș. Că avea camere mari și curate, iar masa era excelentă. Mulți oaspeți insistaseră să stea tot acolo la a doua vizită. Clayton nu avea nevoie să fie convins; fusese doar curios să afle cît mai multe despre familia Jorgensen. Era evident că Maude nu înțelesese toate cele petrecute în seara precedentă, dar Alice își formase o idee destul de exactă. Citise asta în ochii ei. Și avusese destule ocazii de a aduce vorba, dar tăcuse. Mai mult, mințise în fața poliției pentru el. De ce?

În timp ce își făcea încă bagajele la motel, nu putea să-și înțeleagă dorința de a se muta la pensiunea Jorgensen. Era singur de ani de zile, trăind numai pentru munca lui, dar ceva referitor la Alice și la familia ei îi atrăgea atenția. Să fi fost oare felul cum Alice o proteja pe mătușa ei? Sau o nevoie ascunsă de a face din nou parte dintr-o familie?

Murea de nerăbdare să-i pună mai multe

întrebări. Tatăl ei fusese, evident, unul dintre îndrăznești frați Jorgensen, care-și pierduse viața. Asta era alt lucru pe care-l aveau în comun! Și el își pierduse ambii părinți, cînd avea șaisprezece ani. Alice avusese o mătușă și un unchi care să o consoleze. Lui îi fusese dată o bunică iubitoare, care îl susținuse pînă la moartea ei, doar doi ani după ce el rămăsese orfan. Se întreba ce vis urmărise tatăl lui Alice și ce se întîmplase cu mama ei.

Alice îl făcea să-și pună prea multe întrebări, iar el detesta întrebările fără răspuns. Avea de-a face cu ele zi de zi în munca lui și nu simțea nevoia să le mai întîlnească și în afara laboratorului. Se ridică de lîngă bufet și se îndreptă spre camera lui, unde era femeia atrăgătoare din pricina căreia, în noaptea precedentă, trecuse prin chinurile lui Tantal.

Era ceva intim în simplul act de a face un pat. Alice netezi cearceafurile bleu-deschis, pe care Clayton avea să doarmă în noaptea aceea, și aruncă cele două perne pe patul dublu. Un pat dublu, identic cu cel din camera ei, mare și singuratic. *Gînduri periculoase, Alice!* Privi patul, se încruntă și întinse cuvertura lucrată de mînă. Nu mai putea nici să facă patul, fără să se întrebe cum avea să arate el, gol, în așternut. Și dacă ajunsese așa de rău acum, cînd nici măcar bagajele lui nu se aflau încă în cameră, ce avea să se întîmple cu ea într-o săptămînă?!

Se întoarse și îngheță, văzîndu-l pe Clayton care o privea din pragul ușii.

– Nu te-am auzit urcînd...

Ar fi dat orice să scape de valul de sînge care-i

urca în obraji.

– Asta pentru că fredonai imnul național.

El păși în încăperea spațioasă și lăsă cele două valize pe care le purta lîngă pat. Aruncă o privire în jur, și fluieră uimit.

– Acum îmi dau seama de ce se numește „Camera Căpitanului".

Încăperea era mobilată în lemn masiv, de culoare închisă, și decorată în albastrul uniformei soldaților unioniști din războiul civil. Pe toți pereții erau tablouri cu scene din război.

Clayton studia o fotografie în ramă de argint, chiar lîngă cuierul de stejar.

– Ăsta nu e Grant?

Alice se apropie și arătă spre fiecare din bărbații din fotografie.

– Aici e Grant, aici Sherman și Burnside, iar aici e stră-străbunicul meu, Jedidiah Jorgensen.

– Nu crezi că toate fotografiile astea ar trebui să se afle într-un muzeu? Clayton se plimba încet prin cameră, studiindu-le.

– Cu ani în urmă, familia a donat cea mai mare parte a colecției lui Jedidiah de amintiri din războiul de secesiune.

În timp ce vorbea, Alice își dădea seama că această cameră nu se mai putea numi *a Căpitanului.* Doar pășind în ea, Clayton o făcuse să fie a sa. Putea să simtă mirosul ușor de after-shave. Picant și rece, combinația ideală ca să scoată o femeie din minți. Trebuia să iasă de aici, și asta cît mai repede.

Verifică dacă în baie se aflau săpun și pro-

soape, apoi aruncă o ultimă privire prin cameră.

– Sper să te simți bine aici. Singurele camere în care vizitatorii nu au acces sînt dormitoarele și sălile de baie particulare ale membrilor familiei. Ai deplină libertate la primul etaj. Privind modelul carpetei, se retrase încet din cameră. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i mătușii Maude sau mie.

– Ar mai fi ceva, Alice.

Ea își ridică privirea spre el.

– Ce anume?

Gura lui schiță un surîs.

– Îți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai recomandat locul acesta. Pînă aseară, cînd ai spus polițiștilor că venisem pentru cameră, nu mi-a trecut niciodată prin cap ce idee minunată era să locuiesc într-o pensiune.

– Nu ți-am recomandat nimic, izbucni Alice. Apoi își îndulci vocea. Pe moment, era singura minciună care mi-a trecut prin cap. Sub nici un motiv nu era dispusă să-și asume vinovăția, pentru că el locuia acolo. Din partea ei, ar fi preferat să-l știe la motelul *Holiday Inn*, pe autostrada 83, sau într-un cămin, sau chiar în castelul abandonat de pe munte. Oriunde, numai nu sub același acoperiș cu ea. Familia ei avusese parte de destui visători, ca să le ajungă pentru zece vieți!

– Pînă la urmă, spuse el, n-a fost deloc o minciună.

– De-asta ești aici? întrebă ea. Te temi că poliția va veni să controleze dacă ai închiriat sau nu o

cameră?

– Nu. Sînt aici pentru că m-am săturat de camere de motel insipide, de cafea băută din pahare de plastic şi de pizza la cină de cinci ori pe săptămînă. Rîse, astfel ca vorbele lui să sune mai vesel. Şi-apoi, am auzit că în trei comitate nu găseşti pe nimeni care să gătească aşa de bine ca Maude.

Inima ei tresări, cînd înţelese adevăratul sens al cuvintelor lui.

– Dacă vei continua să mănînci la fiecare masă cu atîta poftă, mă tem că Maude va fi nevoită să-ţi ceară o chirie mărită.

– Merită...

El o urmă în jos, pe scară, luă valizele rămase şi întrebă:

– Cum sînt plăcintele?

– Mai bine desfă-ţi întîi bagajele. Ultima dată cînd George Ingels a rămas la desert a mîncat de unul singur o jumătate de tavă.

Poate că, la urma urmei, îl judecase greşit pe Clayton. E drept, era un visător, dar era atît de singur!... Se îndreptă către partea din casă în care locuia familia.

– Vino după ce termini de despachetat. Maude nu e niciodată atît de fericită ca atunci cînd cineva îi apreciază mîncarea.

O oră mai tîrziu, Alice stătea în prag şi se uita la Clayton care, aşezat în patru labe, se uita sub toate mobilele din salon. Scuturase carpetele, căutase sub perne, şi chiar în abajururi. Căutase în ghivecele cu flori, în cutiuţa de sidef a mătuşii Maude

și în taburetul de la pian. Cînd luă vătraiul și începu să caute în cenușa focului din ajun, Alice păși în cameră.

– Cauți ceva?

El se întoarse spre ea, și surîse.

– De fapt, da. Nu mi-ai văzut cumva ochelarii?

– Care ochelari?

– Nu știu pe unde i-am rătăcit aseară, răspunse Clayton, aruncînd încă o privire spre carpeta pe care se trezise în seara precedentă.

– Îmi pare rău, Clayton, dar aseară nu purtai ochelari.

– Știu, dar ar fi trebuit... ar fi trebuit să fi sosit cu ei.

N-ar fi vrut să intre în detalii în ce privea seara precedentă, ca nu cumva Alice să înceapă să-i pună întrebări la care el nu putea răspunde. Fusese ciudat de discretă referitor la sosirea lui și asta era ceva neobișnuit la o femeie. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea pretindeau răspunsuri și explicații imediate. Alice începea să-l intrige la fel de mult ca și lipsa ochelarilor.

– N-ai *sosit* cu ei, spuse ea.

– Nu?...

Aruncă o privire prin cameră și se încruntă. Unde naiba ajunseseră ochelarii lui? Ar fi trebuit să fie pe el, sau măcar pe-aproape.

– Crezi că Maude sau Herbert ar fi putut da de ei? întrebă el, preocupat.

– Sînt sigură că ți-ar fi spus. Intră în cameră și aranjă pernele de pe canapea. Sînt foarte importanți

pentru tine?

El își înfipse mîinile în buzunarul de la spate al pantalonilor. Cum ar fi putut să explice toate semnificațiile prezenței lor pe nasul lui, în timp ce călătorise prin spațiu? Călătoria lui se sfîrșise în acest salon, dar a ochelarilor nu. Existau nesfîrșit de multe posibilități. Puteau fi oriunde, sau nicăieri. Și oriunde ar fi, ar fi putut să aterizeze și el acolo. Și dacă trecuseră cu adevărat într-o altă dimensiune? Unii colegi de-ai lui credeau că pot exista pînă la douăzeci și șase de dimensiuni, nu numai cele patru care ne sînt familiare.

– Ochelarii în sine nu contează așa de mult, dar sînt curios pe unde or fi ajuns.

– Deci nu știi unde sînt?

Clayton simți cum îi ard obrajii. Afurisita îi vorbise de parcă l-ar fi tratat de inconștient.

– Ți-am spus că am obiceiul prost de a rătăci lucrurile.

Știa perfect de bine ce făcuse, și cum. Dispariția ochelarilor era o piedică minoră, dar defectarea procesorului principal al instalației de teleportare era ceva mult mai important. Dar ceea ce era cu adevărat grav și-i tulburase pe colegii lui era faptul că nu sosise la locul indicat. Acest prim test nu fusese așa un succes cum crezuse la început. Ar fi putut fi considerat chiar un eșec. La ce servește o instalație de teleportare, dacă nu ai nici un control asupra destinației?

O văzu pe Alice privind la covorul unde aterizase el cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în

urmă.

– Clayton?...

– Ce e?

– Mai ai şi alt motiv să te afli aici, în afară de nevoia de a avea un loc unde să-ţi rătăceşti lucrurile?

Puse un picior exact pe locul unde zăcuse el. După cîteva secunde de nemişcare, făcu un pas pe imensul trandafir roz-palid care marca locul respectiv. Rămase din nou neclintită, şi se încruntă. Apoi se încruntă şi mai tare şi începu să ţopăie pe loc.

– Alice, ce faci?! întrebă Clayton îngrijorat. Era primul dispus să admită că nu înţelegea mecanismele gîndirii feminine, dar asta era prea de tot.

Ea îşi îndepărtă o şuviţă de păr şi se holbă la el.

– Voiam numai să mă asigur.

– Să te asiguri de ce?

– Că nu există vreo gaură în timp sau altceva de genul ăsta în salonul lui Maude.

Îşi puse mîinile în şolduri şi îl întrebă:

– De-asta eşti aici? Ca să afli de ce e locul acesta deosebit?

Clayton începea să înţeleagă şi rîse.

– Nu, Alice. Nu există găuri în timp. Sau cel puţin nu avem nici o dovadă a existenţei lor, adăugă el gînditor. Apoi îi zîmbi încurajator, ca să alunge panica de pe chipul ei. Sînt sigur că ar fi fost de mult descoperite, dacă ar fi existat.

– Nu ştiu de ce, dar asta nu prea mă linişteşte. Vreau cuvîntul tău de onoare, ca om de ştiinţă, că în camera asta nu se întîmplă nimic. Vreau cuvîntul

tău că Herbert și Maude sînt în perfectă siguranță.

– Prezența mea aici n-are nici o legătură cu cele petrecute aseară. Casa asta e la fel ca întotdeauna. Unchiul și mătușa ta sînt în perfectă siguranță, ai cuvîntul meu de om de știință, spuse el cu un surîs.

Alice dădu din cap și închise cutia de sidef pe care el o uitase deschisă.

– Bine. Atunci poți să rămîi. Dar dacă descopăr că minți, vei avea de-a face cu mine.

– Mai am o întrebare, Alice.

Ea se opri și se întoarse.

– Ce e?

– De ce cuvîntul meu de savant, și nu de bărbat?

Îl supăra faptul că ea se gîndea la el în primul rînd ca om de știință.

– Știu destul de multe despre reputația ta de savant, ca să sper că-ți vei ține cuvîntul.

– Cît despre faptul că sînt bărbat?...

Chipul ei se întunecă.

– Voi încerca să nu-ți port pică pentru asta.

Ieși din cameră cu umerii țepeni și bărbia ridicată.

Trei

Cu cît mai puțin zgomot posibil, Clayton închise ușa după el și o încuie. Era trecut de miezul nopții, și nu dorea să trezească pe nimeni. Schiță un surîs în clipa cînd stinse lumina din față. Nimeni nu mai lăsase vreodată lumina din față aprinsă pentru el pînă acum! I se încălzea inima să știe că era cineva care ținea la el destul ca să observe că încă nu se întorsese și să-i lase lumina aprinsă. Chiar dacă era o bătrînă în vîrstă de șaptezeci de ani, pe nume Maude.

Avea doar șaisprezece ani cînd părinții lui fuseseră uciși într-un accident de mașină și de ani de zile nu mai locuia acasă. La patru ani fusese identificat ca un copil dotat. Părinții lui fuseseră uimiți de verdict. Își doriseră o familie frumoasă și normală. Așa că-l păstraseră acasă, și-l înscriseseră la școala

publică din localitate, cu atît mai mult cu cît, după nașterea lui, doctorul le spusese că nu mai puteau avea alți copii.

La opt ani, totuși, căzuseră de acord că școala publică nu putea să-i ofere educația pe care o merita. Susținut de dragostea și înțelegerea părinților lui, trecu printr-o groază de teste specializate. Cum rezultatele îl calificau drept un copil dotat cu o inteligență genială, părinții lui acceptară să-l înscrie la o școală particulară, la două sute de mile depărtare. În cîteva săptămîni, tatăl lui obținu un transfer și familia se mută mai aproape de școală. În următorii șapte ani urmă cursurile în timpul săptămînii, și se întorcea acasă în fiecare weekend, înconjurat de dragostea familiei sale.

Acum avea din nou norocul de a trăi într-o familie. Dragostea care îi unea pe Alice, Maude și Herbert era la fel de evidentă ca și cea pe care părinții lui o nutriseră unul pentru altul, cît și pentru el.

După cîteva zile petrecute la familia Jorgensen, începu să le cunoască obiceiurile. Maude era genul de om care se culca și se scula devreme. Își petrecea zilele gătind, îngrijind pădurea care-i năpădise casa și cicălind pe toată lumea. Herbert moțăia mai tot timpul și cînd era treaz, făcea diferite treburi mărunte pe lîngă casă, încercînd să mănînce tot ce gătea Maude.

Alice era mai greu de deprins. În prima dimineață în care luase micul dejun împreună cu ai casei, aproape că nu o recunoscuse. Purta o pereche de ochelari care-i ascundeau fața pe jumătate și făceau

minunații ei ochi albaștri ca cerul să pară spălăciți și fără viață. Taiorul de culoare stinsă, bluza cu guler înalt și pantofii grosolani îi ascundeau silueta încîntătoare mai bine decît putuse s-o facă toată blănița albă din noaptea de Halloween. Părul ei splendid era prins la spate într-un coc atît de strîns, încît era un miracol că nu fusese smuls din rădăcină. În fiecare zi mergea la lucru îmbrăcată așa, ca o învățătoare din epoca victoriană. Nu-și putea imagina de ce o femeie așa de frumoasă și de naturală trebuia să se ascundă astfel.

Și asta nu era decît o ciudățenie în plus, care să se adauge la mulțimea din ce în ce mai mare de întrebări care se adunaseră deja în privința ei. De ce nu-i pusese nici o întrebare despre munca lui? De ce nu-i ceruse nici o explicație pentru apariția lui din noaptea de Halloween? De ce nu voia să vorbească despre părinții ei? Și mai ales, de ce naiba îl evita întruna?!...

Clayton dădu din cap și se îndreptă spre bucătărie. Ce sens avea să stea în întuneric și să încerce să descifreze o persoană care, în mod evident, nu dorea să fie descifrată? Maude îi promisese că îi va păstra cîte ceva de la cină.

Deschise frigiderul și zîmbi, văzînd o farfurie plină vîrf cu friptură, cartofi și fasole verde. Farfuria era acoperită cu folie de plastic și pe ea se afla un bilet cu numele lui și instrucțiuni de încălzire în cuptorul cu microunde. Desigur că Maude știa că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac. Cu nepoata ei era altă poveste; Alice îi trezea un fel de foame

care nu avea nimic de-a face cu arta culinară.

Clayton introduse farfuria în cuptorul cu microunde și apăsă butoanele respective. Acum nu mai putea nici să-și încălzească mîncarea, fără să se gîndească la Alice!... Nu era de mirare că rămînea în urmă cu munca. În după-amiaza aceasta se trezise visînd cu ochii deschiși, asupra unui calcul matematic simplu, pe care orice student din anul doi l-ar fi făcut și în somn. Doi dintre colegi îl întrebaseră dacă se simțea bine, iar Madison, singurul din echipă care era specializat în științe medicale, îl privise caraghios tot restul zilei. Și toate astea din pricină că se întrebase ce gust ar putea avea sărutările lui Alice.

Scoase farfuria din cuptor și o așeză pe o tavă, împreună cu cîțiva biscuiți, un bol cu salată și o sticlă cu sifon pe care o găsise în frigider. Luă tava și se îndreptă către salonul folosit de ai casei. Nu avea chef să mănînce nici în bucătărie, nici în sufragerie. Salonul familiei era camera lui favorită. Avea un cămin, scaune comode și uzate, o canapea, și mai multe cărți decît o bibliotecă orășenească. Se părea că frații Jorgensen colecționaseră tot felul de cărți. În ultimele trei zile descoperise cărți despre călătoriile în spațiu, despre aeronautică, OZN-uri, aborigeni și Sfîntul Graal. Și nu parcursese nici a douăzecea parte din cameră. Dacă vreodată ar fi naufragiat pe o insulă pustie, și-ar fi dorit ca această cameră să-l însoțească.

Surîse, cînd văzu o lampă aprinsă și focul încă mocnind în cămin. Cineva îi citise gîndurile. Se îndreptă spre măsuța mică de lîngă un fotoliu comod,

dar la jumătatea drumului îngheță. Acolo, pe canapea, adormită cu o carte în mînă, se afla Alice.

Purta colanți negri, un tricou strîmt și șosete groase, roșii. Părul îi era răspîndit pe cuvertura albastră a canapelei și șuvițele aurii reflectau lumina flăcărilor din cămin. Îi privi gura și trupul lui se cutremură de dorință. Buzele ei erau întredeschise, de parcă ar fi așteptat atingerea unui amant. Niciodată nu-și dorise să sărute o femeie cum dorea acum s-o sărute pe Alice.

Suspină din greu, se forță să lase tava pe măsuță, apoi porni să caute o carte de citit. O luă pe prima pe care o nimeri. Dar nu se putu abține să nu se apropie cu un pas și să arunce un ochi la titlul cărții pe care o citea Alice. Un surîs larg îi lumină fața și se așeză. Era o coincidență prea mare ca să mai creadă că Alice nu era la curent cu zvonurile care circulau despre munca lui. Citea o lucrare clasică, *Mașina Timpului* de H.G.Wells.

Petrecu astfel următoarele zece minute, cu o carte în poală, savurîndu-și cina și privind-o pe Alice. Deși îi plăcea s-o privească în somn, îi părea rău că nu-i poate vedea ochii, mai strălucitori decît orice diamante! Ochii pe care ea prefera să-i ascundă după acele lentile groase. Privi cartea din mîna ei și se încruntă. Evident că n-avea nevoie să poarte ochelari, altfel i-ar fi purtat și-acum, nu?

Privirea lui cercetă tenul perfect, obrajii rumeni, buzele senzuale și valul de păr ca mătasea sărutată de soare. Avea nasul un pic prea îngust și buzele un pic prea generoase pentru tipul clasic, dar totul în

ea degaja senzația de frumusețe exotică. Alice nu avea nevoie de machiaj, căci ce ar mai fi putut fi adăugat frumuseții naturale? Chiar și în somn, era un înger...

Mușcă din biscuit și se răsuci în scaun. Oare ce îl fascinase atît de total la femeia aceasta? Privirea i se opri pe pieptul ei, care oscila ușor, și simți imboldul dorinței. Înjură și începu din nou să se foiască. Femeia asta trebuie să fie vrăjitoare. Altfel cum l-ar fi putut seduce, fără ca să se trezească măcar? Poate că îi făcuse vreo vrajă, de Halloween. Asta ar explica măcar visele erotice pe care le avusese în noaptea aceea și în toate nopțile de-atunci încoace. N-ar fi trebuit să aibă *asemenea* vise. Avea treizeci și patru de ani. Destui ca să-și stăpînească hormonii. Se încruntă, privind picioarele ei lungi și ispititoare. Păreau mai lungi decît în visele lui. *Cu neputință!* Simți cum i se înfierbîntă sîngele. *E o vrăjitoare. O vrăjitoare plină de farmec, care-l făcuse neom și-i dăduse viața peste cap.*

Alice deschise ochii, în clipa în care el o privea. Clipi rapid și cartea îi alunecă din mînă.

Clayton își desprinse privirea de la ea și se uită la cartea de pe genunchi, fără să poată citi. Așteptă cîteva secunde, în care inima îi bătu nebunește, apoi îndrăzni să-și ridice ochii spre ea cu un zîmbet prietenos.

– Ah, te-ai trezit!...

Ea își îndepărtă părul de pe obraz și se ridică. Aruncă o privire în jur și se încruntă.

– Cît e ceasul?

– Vreo douăsprezece şi jumătate.

Îşi ascunse un surîs, cînd ea se ridică de pe canapea, luînd nonşalant cartea care-i căzuse şi încercînd s-o ascundă de el.

– Nu mă aşteptam să te găsesc acasă.

– De ce nu? Locuiesc aici.

– E vineri seara.

Clayton vedea cum somnul îi dispare din priviri şi deruta îi ia locul.

– Şi ce-i cu asta? întrebă ea, clătinînd uşor din cap.

– Credeam că ai ieşit cu prietenul tău.

Ea părea din ce în ce mai derutată şi el se încruntă. Ştia că nu era căsătorită şi pe cît văzuse el nici un logodnic gelos nu dădea tîrcoale. Acum se părea că nu are nici măcar un prieten. Ce era cu bărbaţii din oraşul acela? Erau orbi, sau numai imbecili?! Oricine putea să-şi dea seama ce contradicţii încîntătoare se înlănţuiau în ea. Atît de inocentă la un moment dat, iar în clipa următoare, sexy ca o nimfă. Surprins, o întrebă:

– Desigur că ai întîlniri?...

Ea îşi ridică bărbia şi privirea nu-i mai era derutată. Flăcări albastre şi periculoase dansau în ochii ei.

– Sigur că da, dar asta nu e treaba ta. Dacă-mi amintesc bine, Maude spunea că lucrezi tîrziu, nu că îţi faci de cap.

Îmi fac de cap?! Nu mai auzise expresia asta de cînd... La naiba, nimeni nu-i mai spusese vreodată una ca asta. Îi venea să rîdă, dar se stăpîni. Privirea

ei ar fi trebuit să-i facă părul măciucă.

– N-am vrut să spun că n-ai putea să obţii o întîlnire. Mă miram doar că o persoană ca tine nu are una.

– Ce vrea să însemne asta?

Clayton surîse. Era încîntătoare cînd se înfuria. De la obrajii îmbujoraţi şi pînă la linia încăpăţînată a bărbiei. Dorinţa îl chinuia din ce în ce mai tare. De-a lungul anilor învăţase două lucruri despre sexul opus. Să nu facă promisiuni pe care nu le poate respecta şi să fie corect cu femeile. Legăturile lui se bazaseră pe nevoie fizică reciprocă, respect şi înţelegerea faptului că nu putea fi vorba despre nimic altceva. Nici o femeie nu putea rivaliza cu fascinaţia pe care o simţea pentru munca lui. Nu era dispus să se gîndească la Alice şi la promisiuni, dar trebuia să fie corect cu ea.

– Înseamnă că te găsesc foarte atrăgătoare. Şi că nu-mi e uşor să-mi dau seama ce cauţi tu singură acasă, cu o carte în mînă, într-o seară ca asta.

Ea privea flăcările aurii din cămin.

– Sîntem în anii nouăzeci, doctore Williams. O femeie nu are neapărat nevoie de compania unui bărbat pentru a petrece o seară plăcută.

– N-am vrut să spun asta, răspunse el. Degetele lui se jucau cu paginile cărţii. A naibii chestie, corectitudinea. Pentru prima dată, după trei zile, vedea la ea o emoţie adevărată. Era plăcut să vezi în ochii aceia albaştri şi altceva decît o politeţe rece.

– Deci, Alice Jorgensen, şefă a secţiei de docu-

mentare la Universitatea Harper, pentru ce mă eviți?

– Nu-i adevărat!

El ridică o sprînceană.

– Nu?!...

– Cum aș putea să te evit, cînd locuiesc aici?

– În cele trei zile de cînd sînt aici, spuse el, ai luat doar o dată micul dejun cu noi și nu te-am văzut decît în fugă, la plecare sau dispărînd în fugă în dormitorul tău. Te sperii, Alice? întrebă el, închizînd cartea.

Ea strînse o pernuță brodată.

– Am vreun motiv să fiu speriată?

El surîse și observă că nu i se dăduse un răspuns direct.

– Nici vorbă. Dar credeam că, din moment ce lucrăm în același loc, am putea fi prieteni.

– Eu sînt angajată de Universitate ca să lucrez la bibliotecă, iar tu ești plătit din fonduri guvernamentale ca să faci cine știe ce într-un laborator ultrasecret. Nu sîntem ceea ce se cheamă în mod normal colaboratori.

– Ai dreptate. Prietenia trebuie să vină din ceva ce avem în comun.

– Ca de pildă?

Clayton aruncă o privire prin cameră.

– Cărțile! La amîndoi ne plac cărțile! exclamă el, ridicînd cartea de pe genunchi.

Ea rămase cîteva clipe tăcută.

– Da, cred că ăsta e un lucru pe care-l avem în comun.

Ea se ridică, se întinse, apoi puse cartea

într-unul din rafturile supraîncărcate. Apoi se întoarse spre Clayton şi încercă să-şi înăbuşe un căscat.

– Sper că nu vei crede că te evit, dacă-ţi spun că e vremea să mă duc la culcare, nu?

Clayton se ridică, lăsă cartea pe scaun şi se îndreptă spre tava plină cu vase goale.

– Cred că o să vin şi eu, spuse el, apoi regretă că nu formulase fraza mai atent. Şi aşa hormonii îi dădeau destul de furcă.

Alice puse paravanul în faţa focului. Era aproape stins. Vocea îi tremură puţin cînd îl întrebă:

– Ce carte citeai?

Nu putea să-i răspundă, pentru că habar n-avea.

– E una din cele mai bune cărţi pe care le-am citît vreodată. E pur şi simplu fascinantă.

Asta i se păruse a fi o afirmaţie nepericuloasă. Toate cărţile pe care le găsise pînă acum în bibliotecă fuseseră fascinante.

Ea luă cartea şi se uită la titlu. Începu să rîdă în hohote şi clătină din cap.

– Cred că avem în comun mai puţine decît crezi, doctore Williams.

– Spune-mi Clayton!

El îşi trecu tava în cealaltă mînă şi se întinse să ia cartea pe care ea o ţinea încă. Citi titlul şi se simţi copleşit de ruşine. *Sistemul de reproducere la crabi.*

Continuînd să rîdă, îi spuse noapte bună şi plecă, lăsîndu-l în mijlocul camerei, cu cartea în mînă.

Alice își înăbuși un căscat și se grăbi spre bucătărie. Somnul se lăsase îndelung așteptat în seara precedentă și cînd în cele din urmă adormise, visase aceleași vise tulburătoare care se repetau mereu de la sosirea lui Clayton. Vise erotice, pline de șoapte fierbinți și de o dragoste și mai fierbinte.

Mirosul ispititor de clătite și cafea umplea holul și-i alungă din minte toate visele. N-avea nevoie de calendar ca să știe că e sîmbătă dimineața. De cînd își aducea ea aminte, Maude făcea clătite în fiecare sîmbătă dimineață. Intră în bucătărie, apoi înțepeni în fața priveliștii dinaintea ei.

Herbert stătea la masă și se îndopa cu clătite, iar Maude își făcea de lucru pe lîngă mașina de gătit. Aceeași scenă care o întîmpina de cincisprezece ani în fiecare sîmbătă, cu o singură, mare, deosebire. Sub chiuveta din bucătărie se afla un bărbat. Trei-sferturi dintr-un trup masculin era întins pe podea. Sfertul superior dispăruse în dulapul de sub chiuvetă, ciocănind ceva și bombănind. Privirea ei urcă de la vîrful espadrilelor uzate, în lungul blugilor lipiți de șoldurile musculoase și se opri pe proeminența dintre ele. Simți cum i se usucă gura. Ar fi recunoscut-o oriunde. *Clayton!* Privea ca în transă cum tricoul i se ridica la fiecare mișcare, lăsînd dezgolită o fîșie îngustă de piele ispititoare, deasupra centurii.

– Ia uite-o! strigă Clayton triumfător.

Alice sări un pas înapoi, stînjenită că fusese

prinsă trăgînd cu ochiul.

– Ce cauți acolo? întrebă ea.

De sub chiuvetă se auzi o bufnitură, urmată de un șir de înjurături. Clayton apăru de sub chiuvetă, frecîndu-și fruntea.

– Doamne, femeie, chiar trebuie să țipi așa?

– Tu ai țipat la mine mai întîi, protestă Alice.

El se aplecă și-și luă mîna de pe frunte. Un semn roșu începea să-i apară. Alice se simțea vinovată pentru lovitura lui și-i displăcu sentimentul acesta. Știa că avea să-i displacă și reacția celor de la facultate, dacă ar fi știut că din pricina ei, copilul minune de la *MIT* s-a ales cu o vînătaie.

– Ce naiba căutai acolo?

El stătea liniștit și-o lăsa să-i examineze fruntea. Îl auzi suspinînd cînd degetele ei îi atinseră sprînceana și realiză că era prima dată cînd îl atingea.

– Se simte bine? întrebă Maude, părăsindu-și tigaia, ca să vadă cu ochii ei. Herbert profită de ocazie ca să mai ia o clătită.

– Sînt bine, spuse Clayton, privind fix în ochii lui Alice.

– Ești sigur? întrebă ea. Rana nu părea gravă, dar, cu loviturile de la cap, nu poți niciodată să știi.

– Firește că e sigur, dragă, răspunse Maude. Doar știi că e doctor. Apoi reveni la mașina de gătit și întoarse cele trei clătite care se prăjeau.

Alice întîlni privirea lui Clayton, căutînd cel mai mic semn de durere. Respirația i se opri sub privirea lui fierbinte. Uită că la cinci pași de ei, mătușa prăjea clătite, iar unchiul Herbert le mînca. Era numai

Clayton, aşezat pe podea, mîncînd-o din ochi. Părea să privească pînă în adîncul sufletului ei, căutînd răspunsuri. Căldura i se răspîndi în trup şi un ghem de nervi i se zvîrcolea în stomac. O nevoie care mai mult o înspăimînta decît o excita. Degetele îi tremurau. Clayton nu era bărbatul de care ar fi trebuit să aibă ea nevoie. Era un visător, un om care căuta mereu alte răspunsuri şi alerga după imposibil. Niciodată nu avea să-i ajungă ce avea în faţă şi mereu va dori mai mult. Exact ca fostul ei logodnic, James.

Gîndul la James o readuse pe pămînt. Clipi din pricina soarelui de dimineaţă, care se revărsa pe fereastră, scăldîndu-l pe Clayton într-o lumină aurie. Privirea lui era plină de curiozitate, ca un băieţel care a primit un joc nou şi nu ştie de unde să se-apuce de treabă. Îşi retrase mîna de parcă s-ar fi fript. Nu dorea să-i trezească lui Clayton curiozitatea. Între ei doi trebuia pusă o distanţă sănătoasă.

– Cred că o să supravieţuieşti, spuse ea. Îi întinse o mînă şi-l ajută să se ridice. Ce căutai acolo?

El îi ţinu mîna o secundă mai mult decît ar fi fost necesar. Degetul lui mare îi simţea pulsul rapid. Un zîmbet de cunoscător îi încolţi la colţul gurii, apoi se întoarse şi închise uşile dulăpiorului. Deschise robinetul şi începu să se spele pe mîini.

– Încercam să văd de unde curge.

Alice clipi întrebător.

– Ce curge?

– Ţi-am povestit eu zilele trecute, spuse Maude, aşezînd clătitele peste celelalte, în mijlocul mesei. Se aşează şi-i surîse lui Clayton. Masa e gata, tinere.

Alice simți cum îi fuge sîngele din obraji. Doamne, ce era în mintea mătușii ei?

– Vrei să spui că l-ai rugat pe doctorul Williams să se ocupe de țevi?!...

– Sigur că nu i-am cerut una ca asta. E chiriaș, nu instalator.

E un geniu care studiază călătoriile în spațiu fără vehicole. Cum avea să-i explice vreodată lui Maude una ca asta, cînd ea încă îl mai credea medic? Deodată îi pierise toată pofta de mîncare.

– Maude are dreptate, Alice, spuse Clayton. Nu m-a rugat ea. Eu m-am oferit să văd ce pot să fac, în timp ce ea termina de pregătit micul dejun.

– Dacă e așa de grav, am să chem instalatorul după micul dejun.

Clayton dădu din cap.

– Nu e nevoie. Mi-am dat seama care-i problema și cred că pînă la prînz pot s-o rezolv.

Alice rămase cu furculița în aer.

– Imposibil să repari *tu* țeava.

Clayton se încruntă.

– De ce nu?

Erau o mie de motive pentru care un doctor în științe nu trebuia să se ocupe de țevăria din bucătăria ei.

– Nu trebuie să te duci la muncă? întrebă ea.

– Astăzi nu, rîse el. De două luni lucrăm șapte zile pe săptămînă, cîte paisprezece ore pe zi. Aveam nevoie de o pauză. Îi întinse ceașca lui Maude și-i făcu cu ochiul. Am impresia că e un complot organizat de soțiile colegilor mei.

– Aşa mai zic şi eu, spuse Maude, turnînd cafeaua.

– Un motiv în plus să nu-ţi iroseşti prima zi liberă, reparînd o tîmpenie de ţeavă, spuse Alice. Se uită la Clayton. De ce trebuia să arate aşa de afurisit de atrăgător, şi asta fără cel mai mic efort?!... Nu părea un bărbat obsedat de înfăţişarea lui. Avea părul mai curînd lung, iar hainele, deşi curate şi îngrijite, nu erau în pas cu moda. De multe ori îl văzuse nebărbierit. Părea să aibă lucruri mai importante în minte decît să facă bună impresie. Atunci de ce se oferise să repare ţeava lui Maude?

– Aici are şi ea dreptate, spuse Herbert cu gura plină de clătite. Lasă că mă mai uit eu o dată, după micul dejun.

– Tu te-ai mai uitat de trei ori, spuse Maude. Şi nici măcar o dată n-ai reuşit să vezi de unde curge.

– Voi chema, totuşi, instalatorul, spuse Alice.

Ultima dată cînd Herbert se jucase de-a instalatorul, reuşise să inunde una din băile de la etaj şi pagubele o costaseră o mică avere. Maude refuza să-i ia chirie, aşa că de-a lungul anilor, Alice finanţase toate reparaţiile importante ale casei. Anul trecut plătise pentru un acoperiş nou, iar anul acesta spera să economisească destul pentru un sistem modern de încălzire.

– Cred că, din moment ce e ziua mea liberă, am voie să fac ce vreau cu ea, spuse Clayton.

– Sigur că da, spuse Maude şi-i mai turnă puţin suc de portocală. Un om care munceşte aşa de mult ca tine o merită din plin.

– Perfect. Clayton dădu din cap și atacă muntele de clătite din fața lui.

– Și ce anume ai de gînd să faci? întrebă Maude.

Clayton îi răspunse cu un surîs larg.

– Am de gînd să-ți repar țeava.

Maude rîse încetișor.

– Sper că-ți plac prăjiturile de ciocolată, tinere. Astăzi am de gînd să-ți fac una ca pe vremuri.

Alice murmură o vorbă urîtă. Nu putea să se lupte cu toți. Lasă-l să-și petreacă ziua liberă sub o chiuvetă împuțită și să repare robineți, garnituri și tot ce mai are el chef.

Maude se uită la Clayton, apoi la nepoata ei.

– Și tu ce ai de gînd să faci astăzi, Alice?

– Trebuie să merg în oraș. Am niște lucruri de dat la curățătorie. Își termină cafeaua și se ridică. Porția ei părea neatinsă. Ar trebui să plec acum ca să pot să mă întorc înainte de prînz. Aveți nevoie de ceva?

– Astăzi nu, dragă, spuse Maude. Herbert se mulțumi să dea din cap.

– Atunci am plecat, zise ea și ieși din bucătărie, fără să-i mai arunce nici măcar o privire lui Clayton.

Trei minute mai tîrziu închidea ușa dormitorului ei și cobora scara, cînd deodată pașii ei încetiniră. Clayton o aștepta în capul scărilor. Nu avea de ales. Dacă nu era dispusă să-l împingă la o parte din drumul ei, trebuia să se oprească și să stea de vorbă cu el. Se opri la cîțiva pași, destui ca să se simtă în siguranță.

– Pot să te ajut cu ceva, Clayton?

Observă că părul îi acoperea aproape tot semnul roşu de pe frunte.

– Iar fugi de mine.

– Nu fug de tine. Făcu un pas înainte, numai ca să-şi dovedească că se poate. O durere dulce îi tortura stomacul, privindu-l pe Clayton. Arăta de parcă n-ar fi ştiut ce să mai spună mai departe. Îşi îndulci vocea. În fiecare sîmbătă dimineaţă mă duc în oraş.

– Atunci nu te deranjează dacă vin şi eu, spuse Clayton apropiindu-se.

Alice simţea nevoia s-o ia la fugă, dar se stăpîni.

– Credeam că vrei să repari chiuveta.

Un singur pas îi mai despărţea. El îl făcu, apoi ridică încet un deget către buza ei inferioară.

– Am nevoie să cumpăr nişte piese.

Alice habar n-avea despre ce vorbeau, dar cu siguranţă nu despre ţevi. Căldura degetului lui îi ardea buza. Îşi ridică ochii şi-i întîlni privirea flămîndă. Îi ghici intenţia înainte ca el să-şi încline capul. Avea de gînd s-o sărute!

– Mă gîndeam că nu...

El îşi ridică degetul de pe buza ei şi gurile li se atinseră.

– Nu vreau să gîndeşti, Alice. Numai să simţi...

Patru

Alice se opri la stop și aruncă pe furiș o privire către bărbatul de lîngă ea. Nu știa ce o supăra cel mai tare: că avusese impertinența să o sărute, sau că sărutul fusese atît de fugar... Ar fi putut să creadă că existase numai în închipuirea ei, dacă n-ar fi fost căldura care-i ardea în stomac. Acum îi mîngîia buzele cu cel mai dulce sărut pe care-l gustase vreodată și în secunda următoare o ruga să-l aștepte pînă-și lua jacheta din camera lui...

Cînd stopul deveni verde, porni mașina și începu să caute un loc de parcare. Sîmbăta dimineața era multă aglomerație pe Main Street. Magazinul de menaj *Grundy* încă mai aproviziona cea mai mare parte a clientelei care-i trecuse pragul la inaugurare, în 1955. *Sam's Sandwich Shop* servea încă cele mai

bune specialități de curcan, iar la frizeria lui Clyde erau încă preferate tunsorile clasice. *Harper's National Bank* fusese cumpărată cu doi ani în urmă de un concern național, dar la ghișee erau tot aceiași funcționari zîmbitori ca pe vremea cînd Alice încasase primul cec.

Cu cinci ani în urmă fusese construit un complex comercial mai aproape de Universitate. Cuprindea cîteva magazine universale și o mulțime de magazine mai mici, specializate după gusturile tineretului universitar. Între ele se număra un salon de pizza, un magazin de discuri și de cărți și altele care vindeau haine fistichii. Alice prefera Main Street.

Parcă mașina într-un loc care tocmai se eliberase, în fața brutăriei lui Anne-Marie.

– Magazinul de menaj e al patrulea pe dreapta, spuse ea, arătîndu-i lui Clayton drumul. Nu avea chef să-l știe că se ține după ea toată dimineața și cu atît mai puțin să meargă cu el, ca doi adolescenți îndrăgostiți, să caute țevi. Habar n-avea cum începuse atracția asta ridicolă dintre ea și Clayton, dar avea să ia sfîrșit chiar acum!

El aruncă o privire în lungul străzii, apoi se întoarse spre ea.

– Nu vii cu mine?

– Nu-mi trebuie nimic de la menaj.

Își puse cheile în buzunar. Era oare *durere* ceea ce auzise în vocea lui?...

– Sînt sigură că o să te poți descurca singur.

Doar nu putea fi trist, pentru că nu voia să-l însoțească printre rafturile fascinante cu robinești și

țevărie?! Își luă lucrurile de curățat de pe bancheta din spate și închise portiera. Se uită la Clayton peste capota mașinii. De ce naiba se uita la ea ca un băiețel căruia tocmai i se spusese că nu există Moș Crăciun?

– Ne întîlnim aici peste o oră.

Fără să aștepte un răspuns, se grăbi să plece, înainte să se răzgîndească.

Clayton se uita plin de admirație la peretele plin de conducte de PVC. Unele erau curbate la patruzeci și cinci de grade, altele la nouăzeci de grade. Țevi în formă de S, de U și chiar de T. Sertare pline cu valve, coturi și flanșe. Cinci tipuri diferite de adeziv. Și dacă o asemenea diversitate de forme nu era destul ca să te dea peste cap, totul exista în diferite dimensiuni.

Înghiți în sec, închise ochii, și adresă o rugăciune Zeului Reparațiilor Domestice. Apoi recurse la singura soluție pe care o avea la dispoziție. Se întinse după micuțele cărticele de instrucțiuni pentru începători. Deodată i se păru ridicol că ajunsese la vîrsta de treizeci și patru de ani, fără să fi schimbat măcar o garnitură.

O jumătate de oră mai tîrziu, Clayton ieșea surîzător din magazin, cu o sacoșă plină de piese, scule și cărticele cu instrucțiuni. Se opri lîngă mașina lui Alice și își lăsă comoara pe bancheta din spate. Alături se aflau, învelite în plastic, costumele pe care tocmai le luase de la curățat. Închise portiera și se rezemă de bara din față. Cine a mai auzit să-ți lași

hainele pe bancheta din spate a unei mașini descuiate?! Era pur și simplu o invitație de a-i fura hainele. Aruncă o privire prin geamul mașinii și clătină încet din cap. Dacă i-ar fura cineva taioarele alea oribile, i-ar face cel mai mare bine. Nici un bărbat nu s-ar apropia vreodată de o femeie îmbrăcată cu unul din ele. Radiau cam tot atîta căldură, cît orice bucată de gheață.

El o plăcea mai mult așa cum era azi. Caldă și pufoasă, în blugi decolorați și un pulover prea larg pentru ea, cu gust de clătite și cafea. Încă mai simțea căldura răspunsului ei la sărutul lui. Avusese nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu ducă mai departe acest sărut și să-i arate tot ce simțea pentru ea.

Clayton privi în lungul trotuarului aglomerat. Nici urmă de Alice. Supraveghea magazinele din fața lui, încercînd să ghicească în care ar fi putut fi. Surîse și se îndreptă spre un magazin micuț. Nu știa dacă Alice era sau nu acolo, dar acolo ar fi vrut să fie. Era chiar magazinul din fața lui, cel de unde pornea aroma ispititoare de prăjituri cu scorțișoară: brutăria Anne-Marie.

Peste douăzeci de minute, Clayton se oprea în fața expoziției organizate cu ocazia Sărbătorii Recunoștinței, care ocupa aproape întreg parterul la *Harper's Drugstore*, și o privea pe Alice, care stătea în fața unui stativ metalic cu cărți. Își mușca buza de jos, în vreme ce citea încetișor titlurile. Ar fi dat orice să-i simtă dinții pe pielea lui. Își mută în cealaltă mînă greutatea celor trei cutii de patiserie și se întrebă cum reușea oare să fie atît de ispititoare chiar și

atunci cînd îşi arunca ochii pe ultimele best-seller-uri. Inspiră adînc, apoi se apropie şi se opri chiar în spatele ei.

– Cauţi ceva special?

Ea tresări şi se întoarse.

– Clayton!

El ridică o sprînceană.

– Aşteptai pe altcineva?

Apoi aruncă o privire pe coperţile cărţilor din faţa lor. Unele etalau mai multă piele decît o colonie de nudişti, altele un cîmp cu flori, una un leagăn gol, alta un biet om înjunghiat în spate.

– Credeam că eşti la magazinul de menaj, spuse ea.

– Am fost.

Ridică o carte cu portretul ispititor al unei femei sumar îmbrăcate, cu sîni enormi revărsaţi din decolteu şi cu un fel de pirat care o ţinea exact de unde trebuia. I-o întinse lui Alice cu un surîs.

– Asta arată bine.

Alice se înroşi şi puse cartea la loc în raft.

– Nu e chiar genul de carte la care mă gîndisem.

Clayton mai aruncă o privire cărţii. Femeia de pe copertă semăna pe undeva cu Alice.

– Şi cam la ce te-ai gîndit?

Alice se îndepărtă de stativul cu cărţi.

– Se pare că la ceva ce nu se aduce aici. Ai găsit ce căutai? îl întrebă ea, mutînd mai departe de el coşuleţul de plastic pe care îl purta.

– Da, chiuveta lui Maude va fi gata înainte de

prînz.

Ea se opri să admire decorațiunile și Clayton aruncă o privire indiscretă în coșul ei. O gamă de produse feminine de strictă necesitate. Ciorapi, șampon și un deodorant. Restul îl făcu să surîdă. Fie că Alice începuse să cumpere foarte din vreme cadouri de Crăciun, fie că tocmai îi depistase o slăbiciune. În coș se mai aflau trei cutii de prăjiturele cu nucă de cocos.

– Mai întîrzii pe-aici vreo cîteva minute? o întrebă el.

– Sigur. Du-te și uite-te după ce vrei. Îi făcu semn cu mîna spre ușă. Ne vedem la mașină în cîteva minute.

– Nu trebuie să merg nicăieri. Dar din moment ce tot sînt aici, m-am gîndit să-mi cumpăr cîteva lucruri care mi se termină în curînd. Nu te superi, nu? întrebă el, luînd din stivă propriul lui coșuleț.

– E o țară liberă.

Clayton surîse și se îndreptă spre raionul următor, unde cosmeticele bărbătești erau înghesuite printre toate culorile imaginabile de lac de unghii. În toți anii aceștia ascultase de colegii lui și evitase să meargă la cumpărături cu o femeie. Descoperea acum că e foarte interesant. Alegerile lui Alice îi spuneau foarte multe despre caracterul ei. Absența fardurilor și a parfumului îi confirmau naturalețea ei, iar șamponul pe care-l alesese nu era o marcă scumpă. Nu că nu și-ar fi putut permite toate artificiile feminității, dar asta nu i se părea important.

Prăjiturile cu nucă de cocos erau cu totul altă

poveste. Cele trei cutii învelite în foiță argintie conțineau cele mai luxoase şi mai scumpe prăjiturele. Ar fi pariat şi pe ultimul lui ban că o costaseră mai mult decît tot restul cumpărăturilor.

Aruncă în coş o cutie cu spumă de ras şi un pachet de lame, apoi se aşează la rînd în spatele lui Alice. Casierița părea s-o cunoască foarte bine.

– Văd că ați găsit ciocolatele pe care Ralph le-a comandat special pentru dumneavoastră, spuse femeia binevoitoare, în timp ce scria fiecare preț pe tastatura unei case de marcat străvechi.

– Da, am vrut să-i mulțumesc, dar văd că nu e aici, răspunse Alice, aruncînd o privire spre tejgheaua goală a raionului de produse farmaceutice.

– S-a dus pînă la Jimmy, să se tundă. Într-o bună zi am să renunț la vechitura asta, şi am s-o înlocuiesc cu o casă de marcat modernă, cu scanner.

Alice rîse şi puse coşulețul gol la locul lui.

– Aş vrea s-o văd şi pe-asta, Sylvia. Şi ție, şi lui Ralph vă place locul acesta, aşa cum este, spuse ea întinzîndu-i banii.

Sylvia îi dădu restul, apoi închise sertarul de bani.

– De unde ştii?

Alice puse restul în geantă şi îşi luă sacoşele.

– Dacă n-ar fi fost aşa, ai fi schimbat-o de multă vreme.

Sylvia mormăi ceva, apoi se uită la Clayton.

– Ai găsit tot ce căutai, tinere?

Alice făcu din greşeală un pas înapoi şi îl atinse, iar Clayton nu-şi putu înăbuşi un geamăt de plăcere.

Fiori fierbinți i se răspîndiseră în tot trupul, cînd fundulețul ei se frecase de acea parte a anatomiei lui pe care încerca întruna să și-o stăpînească de cînd o cunoscuse. Reuși să schițeze un surîs.

– Am aici absolut tot ce-mi trebuie, spuse el. Întinse coșul casieriței, dar continuă să se uite la Alice. Sylvia privea de la unul la altul și observa fără îndoială că Alice se înroșise. Rîse încetișor, în timp ce marca prețul lamelor de ras.

– Voi doi vă cunoașteți?

– Desigur, răspunse Clayton.

Alice se îndepărtă cu un pas de tejghea și de Clayton.

– Sylvia, aș vrea să ți-l prezint pe doctorul Williams. Lucrează la Universitate și stă la noi în gazdă pentru cîteva săptămîni.

Clayton ridică o sprînceană și o privi amuzat.

– Poate cîteva luni, sau chiar cîțiva ani.

Sylvia continuă să chicotească și-și făcu de lucru cu casa de marcat.

– Ani?! șopti Alice.

El ridică din umeri nepăsător.

– Ce fac eu nu e o știință exactă. Părerea unanimă e că va dura cîteva generații, pînă vom începe să înțelegem ce se întîmplă.

– Ce anume studiați, doctore? îl întrebă Sylvia.

– Facem cercetări asupra teoriei relativității a lui Einstein.

– Oh, sînteți matematician!

– Cam așa ceva, mormăi Clayton.

Să spună că el e matematician era ca și cum

ar fi spus că Michelangelo lucra cu vopsea. Nici una nu era chiar o minciună, dar tabloul nu era complet. În mare parte, munca lui depindea în cel mai înalt grad de matematică, de fizica cuantică, de legile timpului și spațiului și mai ales de al naibii de mult noroc. Călătoriile în spațiu nu erau o știință exactă. Ele cereau un volum imens de cunoștințe în cele mai diferite domenii.

Se uită la totalul indicat de casa de marcat și-i înmînă Sylviei o bancnotă de douăzeci. În timp ce ea îi pregătea restul, observă un stativ cu dulciuri. Într-o inspirație de moment, apucă două batoane cu nucă de cocos și ciocolată.

– Le iau și pe-astea, vă rog.

Sylvia taxă cele două batoane și le puse în sacoșa lui. Privirea ei alunecă spre Alice, care-l aștepta în ușă. Îi întinse lui Clayton restul și-i șopti:

– Isteață mișcare!

– Merg pe intuiția mea.

Sylvia îi întinse sacoșa.

– Dacă vreodată te plictisești de matematici, ar trebui să încerci să-ți faci o carieră în poliție.

– Am să țin minte.

Clayton încă mai rîdea cînd o ajunse din urmă pe Alice. Aerul rece și proaspăt îi întîmpină cînd păși pe trotuar. Mirosea a frunze arse. Toamna era un anotimp minunat, se gîndi el. Cu puțin noroc, diseară va sta lîngă Alice, în fața căminului, și vor discuta alte lucruri pe care le aveau în comun, în afară de dragostea pentru cărți. Spera să discute despre sărutul lor fugar. Nu numai să-l discute, ci

să-l disece în cele mai mici detalii. Mai întîi căldura, apoi atingerea gurii ei, apoi gustul ei îmbătător. Iar dacă ea avea nevoie să i se reîmprospăteze amintirile, va fi mai mult decît încîntat să-i facă o demonstrație.

În timp ce se îndreptau spre mașină, o surprinse privindu-l urît.

– N-ar trebui să rîzi de Sylvia, spuse ea, numai pentru că a avut politețea să creadă minciunile tale.

Zîmbetul lui Clayton dispăru.

– Crezi că rîd de Sylvia? întrebă el, rănit.

– Și nu-i adevărat?

– Nu.

Se opri în mijlocul trotuarului și o privi. Cum naiba putea să creadă una ca asta?!

– Rîdeam de o glumă secretă a noastră.

– Ce glumă?

Îi privi gura seducătoare și rîse.

– Dacă-ți spun, nu mai e un secret, nu-i așa?

Începu să fredoneze un cîntecel și își continuă drumul spre mașină.

Alice se foia agitată prin sufragerie; trebușoara aceea simplă, care trebuia să dureze doar cîteva minute, era în curs de desfășurare de peste trei ore. Cu douăzeci de minute în urmă aruncase un ochi în bucătărie. Herbert și vecinul lor, George Ingels, prinseseră rădăcini de-o parte și de alta a chiuvetei și-l fericeau pe Clayton cu sfaturi și păreri. Alice presu-

punea că cea mai mare parte a „comentariilor" lui Clayton era adresată celor două ajutoare și nu țevilor învechite de sub chiuvetă.

Ar fi putut să-l ajute, dacă i-ar fi gonit pe George și Herbert de pe capul lui. Dar asta însemna să dea ochii cu Clayton și nu era prea nerăbdătoare s-o facă. Drumul de întoarcere fusese un coșmar. Clayton își petrecuse tot timpul fredonînd și făcînd aluzii la o glumă care trebuia să rămînă un secret între el și Sylvia. O glumă care, desigur, o privea.

Ce putuse oare Sylvia să-i spună despre ea? Clayton ar fi trebuit să fie împușcat, pentru că-i spusese dragei de Sylvia că e matematician. Ce tîmpenie. Îi înțelegea nevoia de discreție, dar de ce trebuia să se țină mereu de șotii? De ce nu reușea să se comporte ca un adult?!...

Alice se încruntă, auzind un nou val de cuvinte germane dinspre bucătărie. Avea senzația nedeslușită că știa exact ce însemnau ele. Inspiră adînc și se încumetă să pornească într-acolo. Bucătăria era pavată cu scule. Nu era sigură, dar i se părea că simte furia plutind în aer.

Îi văzu pe Herbert și pe George, postați la numai cîțiva centimetri de chiuvetă, și simpatia ei pentru Clayton crescu. Treisferturi din trupul lui fantastic era înghesuit și răsucit sub chiuvetă. Dacă nu i-ar fi recunoscut papucul vechi din singurul picior care ieșea la iveală, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee cine e.

– Ar trebui să încerci cu cheia franceză, spuse Herbert. Ridică unealta și aproape o aruncă sub chiuvetă.

– Nu, nu, strigă George, smulgîndu-i scula din mînă. Trebuie să înlocuiască întreg sifonul. Apoi îl bătu pe Clayton uşurel pe genunchi. Vezi unde se îmbină chestiile alea?

– Nu-l asculta, Clayton, spuse Herbert înghesuindu-se mai aproape. Nu s-a mai uitat la chiuveta lui de pe vremea cînd pîinea costa treizeci şi nouă de cenţi.

– Uite cine vorbeşte! izbucni George. Cînd s-a jucat el ultima oară de-a instalatorul a inundat toată baia şi a stricat chiar şi tavanul de la sufragerie!

Clayton scăpă încă o înjurătură, cînd mîna lui alunecă de pe cheie şi se izbi de ţeavă.

– Lăsaţi-o baltă. Sînt în stare să repar şi singur o defecţiune minoră ca asta.

Repoziţionă cheia şi încercă să găsească o poziţie în care propriul lui umăr să nu-i oprească picul de lumină care ajungea sub chiuvetă. Mormăi printre dinţi:

– De ce nu vă duceţi voi doi în camera cealaltă să daţi drumul la televizor? Am auzit că e un meci de fotbal grozav între Notre Dame şi Penn State.

– Dar cine o să-ţi mai dea uneltele? întrebă Herbert.

– Eu, răspunse Alice. Văzuse şi auzise destul ca să-şi dea seama că, fără să mai fie provocat multă vreme, Clayton avea să ia cheia franceză şi să le cîrpească gurile sparte.

– Ce experienţă ai tu ca ajutor de instalator? întrebă Herbert.

– Destulă ca să-l las pe bietul om să-şi vadă

de treabă. Alice aruncă o privire către puzderia de scule răspîndite de jur împrejur. Arăta de parcă George şi Herbert s-ar fi luptat cu ele şi ar fi fost învinşi.

– Alice, eşti drăguţă să-mi dai lanterna? o rugă Clayton.

Cu un zîmbet triumfător, Alice puse lanterna roşie de plastic în mîna lui întinsă.

– Vedeţi, o să mă descurc. Ce-ar fi să mergeţi voi doi să vedeţi meciul? A început de vreo douăzeci de minute. Băgă de seamă că Herbert şi George schimbau priviri ezitante, dar interesate. Am auzit că se preconizează victoria lui Penn State.

– Niciodată! izbucni George, sărind în picioare. Penn State nu are nici o şansă.

– Te-ai găsit cui să-i explici, George, spuse Herbert. Mai bine hai dincolo să ne uităm la meci. Alice poate să se descurce cu sculele astea la fel de bine ca şi noi.

– Am o idee şi mai bună, răspunse George. Hai să mergem să-l vedem la mine acasă.

– Lasă că ştiu eu. Vrei să te duci acasă, pentru că Maude găteşte azi în bucătăria ta. Herbert se ridică la rîndul lui şi-şi luă haina din cuierul de după uşă.

– Nu-i adevărat, se apără George. Dar nu văd de ce să mă chinuiesc la televizorul vostru micuţ, cînd al meu e mult mai bun şi numai la doi paşi.

Alice rîse încetişor. Replica lui Herbert se pierdu în spatele uşii închise după ei. Începu să adune uneltele răspîndite şi le puse pe toate în cutia des-

chisă din mijlocul camerei. Era mai uşor să le caute dacă erau toate la un loc.

– Au plecat? întrebă el plin de speranţă.

– Pentru cel puţin cîteva ore, răspunse ea. Privirea îi aluneca de-a lungul piciorului care dispărea sub chiuvetă. Pot să te întreb ceva?

– Sigur. Gemu, încercînd pentru a treia oară să slăbească un filet.

– Cum ai reuşit să încapi cu totul acolo?

Se apropie, ca să-l vadă mai bine. Faţa lui se afla la cîţiva centimetri de ţeavă, braţele lipite de corp, iar lanterna înghesuită între picioare arunca lumina în sus, spre ţevi şi spre chipul lui.

– Cu puţin noroc, mormăi el, şi ţeava cea încăpăţînată cedă în cele din urmă.

– Ştiu că te interesează legile fizicii privitoare la timp şi la spaţiu, dar nu ştiu de ce aveam impresia că era vorba de cu totul alt gen de spaţiu.

Nu se putuse stăpîni. Arăta extrem de caraghios, înghesuit acolo. Dacă l-ar fi putut vedea vreunul din colegii lui, ar fi jurat că face un experiment. Sau că şi-a pierdut minţile.

– De unde ştii tu ce mă interesează, Alice?

– Eu doar...

Strigătul lui de revoltă îi întrerupse replica. Alice îngenunche în grabă lîngă el. Se aşteptase să dea de sînge, sau de alt semn de rănire, dar în faţa scenei la care asista, izbucni în rîs. Clayton reuşise să demonteze sifonul, dar uitase de apa din el. Locul unde se scursese aceasta era clar indicat de pata umedă de pe partea din faţă a blugilor lui.

Încercă să-și înăbușe rîsul, în timp ce el începea să se răsucească și să iasă de sub chiuvetă. Apăru un braț, care se agăță de colțul bufetului. Apoi apărură picioarele. Blugii erau uzi de la talie pînă aproape de genunchi. Lanterna dintre picioare căzu pe podea cu o bușitură. Apoi se ivi pieptul și celălalt braț și, în sfîrșit, capul. Îi văzu privirea indignată și izbucni din nou în rîs. Nu-și dădea seama ce anume îl supărase cel mai tare: faptul că se udase, că uitase de apa din sifon, sau că ea fusese martoră la întreaga aventură.

– Ție ți se pare amuzant?

– Amuzant?! Nu, de-a dreptul caraghios. Nespus de caraghios.

El ridică o sprînceană, aruncă țeava la loc sub chiuvetă, apoi porni spre ea.

– Vrei să-mi explici și mie de ce rîzi?

Privirea ei amuzată se opri pe pata udă de pe pantalonii lui. Apa făcea materialul să i se lipească de trup. Era o priveliște impresionantă. Alice înghiți în sec și mai făcu cîțiva pași înapoi.

– Știi, tu ești un geniu.

– De unde știi? Clayton continua să înainteze.

Nu-i plăcea privirea din ochii lui.

– Ai un coeficient de inteligență de peste o sută cincizeci.

Simți peretele în spatele ei.

Sprîncenele lui se ridicară amîndouă, în semn de surpriză.

– S-ar zice că ți-ai făcut tema.

– Îmi place să știu cine locuiește în casa noastră. Nu mi-ar conveni să mă trezesc într-o bună

zi că unul din chiriașii noștri e cine știe ce criminal.

El parcurse și ultimii pași care-i despărțeau.

– Dacă ai cercetat temeinic, atunci trebuie să știi că acest coeficient a fost calculat cînd aveam opt ani. Nu cred că mai e de actualitate, spuse el, și se aplecă mai aproape.

– Știu asta. Privirea ei se plimba de la masa cu scaune din dreapta ei la frigiderul din stînga. Era prinsă ca-ntr-o capcană. Și mai știu și că ai refuzat să fii reexaminat.

Tristețea îi întunecă privirea.

– Și pe bună dreptate. Testul acela tîmpit mi-a schimbat viața.

Alice își strînse degetele, ca să nu-l atingă.

– Știu. Ai fost dezrădăcinat din familie și din școala ta și expediat la o școală specială de copii supradotați.

– Familia mea s-a mutat mai aproape de școală, de îndată ce tatăl meu a obținut transferul.

– La cincisprezece ani studiai la Institutul de Tehnologie din Massachussets, iar la...

El își lipi un deget de buzele ei.

– Lucrezi pentru C.I.A.?

– Sînt specializată în documentare.

– Și la asta te pricepi grozav.

Degetul lui îi contura buza superioară.

– Mă întreb cum oare ai reușit să aduni toate informațiile astea despre mine.

Ea clătină din cap.

– Secret profesional.

Degetul lui alunecă pe buza ei de jos, și o presă

cu blîndeţe, pînă cînd vîrful degetului i se umezi.

– Sursa ta ţi-a furnizat vreo informaţie şi despre proiectele la care am lucrat?

– Numai despre cele publice.

– Şi ai aflat ceva şi despre proiectul la care lucrez acum?

– E înscris ca secret oficial.

La asta el ridică o sprînceană şi se lăsă mai aproape.

– Serios?!... Şi ce altceva ai mai aflat? întrebă el, înlocuind degetul cu o atingere fugară a limbii.

În urma atingerii lui ardea dorinţa. Ea îi simţea răsuflarea fierbinte deasupra feţei. Dorea mai mult. Simţea nevoia de mai mult. Privirea ei flămîndă se agăţa de gura lui. Cui îi mai păsa că era înscris în Partidul Democrat, că avea o contribuţie majoră în *Greenpeace* şi ce măsură purta la pantofi?!

– Nimic cutremurător.

– Şi ce anume consideri tu cutremurător, dulce Alice? întrebă el, frecîndu-şi buzele de ale ei.

Mîinile ei se descleştară şi-i cuprinseră umerii. Aşteptase destul de mult să afle dacă sărutările lui erau atît de dulci şi de fierbinţi, pe cît promiteau să fie. Îl trase mai aproape de ea şi-i şopti:

– Sărută-mă şi-am să-ţi arăt...

– Cerule!... murmură Clayton, cînd gura ei se lipi de-a lui.

Cinci

Existau sărutări și *sărutări*. Clayton decise instantaneu că sărutările lui Alice făceau parte din cea de-a doua categorie. Gura ei era dulce ca raiul, fierbinte ca iadul și cuprindea mai multe făgăduințe decît un birou de turism în Caraibe. N-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul. Și de asta se și temuse. Ca și Adam, se temea să nu fie ispitit, numai ca să descopere că, drept pedeapsă, avea să fie izgonit din paradis. Alice avea nevoie de un bărbat care să i se poată oferi sută la sută. Și asta Clayton nu putea. Munca lui consumase totdeauna ce era mai bun în el. Ceea ce rămînea, era destul de bun pentru legături trecătoare, dar nu pentru ea. Alice merita mult mai mult decît putea el să-i ofere.

Încercase să se retragă, dar ea îl strînsese mai

tare şi gemuse încet sub gura lui. Chemarea dulce a dorinţei ei i se urcă la cap şi-i aprinse flăcări suficient de fierbinţi ca să-i mistuie toate bunele intenţii. Dulceaţa ei îl consuma, pînă cînd nu mai rămăsese nimic altceva, în afara lui Alice şi a dorinţei lui fierbinţi.

Alice răspundea timid la întrebarea impertinentă a limbii lui. Degetele ei îşi croiră drum în părul lui mătăsos şi sărutul deveni mai intim.

Cu un geamăt, Clayton renunţă să se mai împotrivească şi o trase în braţele lui, pe podea. Trupul ei se cuibărise lipit de al lui. Putea să simtă pe piept greutatea sînilor ei şi un şold suplu apăsat de o parte foarte sensibilă a trupului lui. Clayton schiţă un lanţ de sărutări de la gura ei pînă la ureche, apoi dinţii lui se înfipseră uşor în lobul trandafiriu.

– Nu trebuie să te uiţi acum, dar cred că pămîntul s-a mişcat.

Alice surîse şi-şi lăsă capul pe spate, lăsîndu-l s-o sărute pe gît.

– Probabil că am greşit pe undeva, dacă tot ce simţi tu e o vagă mişcare.

Mîna ei coborî, uşoară, de pe umărul lui, apăsîndu-l pe piept. El îi simţea căldura prin bumbacul bluzei. Doamne, ce-avea să se întîmple cu el? Nu putea să ducă mai departe acest asalt asupra simţurilor lui şi să evite totodată consecinţa lui firească. Şi totuşi nu se putea opri. Gîtul ei aluneca sub buzele lui ca satinul fierbinte, iar degetele ei, care-i mîngîiau pieptul prin bluză, nu făceau decît să-i înteţească dorinţa. Îşi lipi şoldurile de ea.

– Tot ce faci tu e perfect, de-asta se mişcă.

Ea îi atinse uşor erecţia.

– „Mişcă"? Eu credeam că e vorba de „cutremurător"!...

El o strînse mai tare în braţe şi o imobiliză. Ajunsese la limita suportabilului. Dacă îl mai atingea încă o dată aşa, nu va mai putea să-şi stăpînească dorinţa de a face dragoste cu ea.

– Am trecut de „cutremurător" încă de la primul sărut. Acum ar fi mai bine să spui „exploziv"

Ea rîse încetişor, îngropîndu-şi faţa în umărul lui.

– „Exploziv" ai spus?!...

El o strînse şi îşi rezemă bărbia de creştetul ei. Se ruga să aibă puterea de a se stăpîni. Mirosul dulce şi natural al şamponului ei îi înnebunea simţurile. Se simţea de parcă s-ar fi luptat de unul singur contra unei calamităţi naturale.

Alice îl înconjurase, fără nici o şansă de scăpare. Îl vrăjise, îi făcuse farmece şi asta folosind mijloacele cele mai neobişnuite. Nu flirtase şi nu se prefăcuse interesată de munca lui. Nu purta îmbrăcăminte sexy, nu folosea farduri şi nici parfumuri exotice. Se ascundea toată ziua în dosul ochelarilor cu rame groase, iar seara fugea de el ca de ciumă. Atunci de ce se afla acum cuibărită în braţele lui pe podeaua din bucătărie, cu obrazul lipit de inima lui care bătea nebuneşte? Şi de ce era el gata să-şi vîndă şi sufletul ca să facă pe loc dragoste cu ea?

Ea încercă să se desprindă din braţele lui, dar el o strînse mai tare.

– Clayton?

– Mmmm...

Știa că ar fi trebuit să-i dea drumul, dar dorea să-i mai simtă căldura măcar o clipă în plus. Alice se împinse destul ca să aibă loc să se uite la el. Ridică mîna și îl atinse ușor pe obraz.

– Asta n-ar fi trebuit să se întîmple...

Se încruntă și el încercă s-o îmbuneze.

– Știu... Ar trebui să mă țin departe de tine.

Privirea lui lacomă era fixată pe buzele ei. Să se țină departe de ea era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

Ea clătină din cap.

– Nu, eu ar trebui să mă țin departe de tine.

Era rîndul lui Clayton să se încrunte. Știa că nu avea nici un sens, dar remarca ei îl durea. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să se retragă și s-o lase singură. Amintirea gustului ei divin avea să-l urmărească pentru totdeauna. Dar cu Alice, nu putea să-și permită nici măcar să se gîndească la „totdeauna" Unele lucruri nu erau sortite să se întîmple.

– De ce?!... Ce ți-am făcut eu ție?

– Nu mi-ai făcut nimic.

Alice își trase bluza și se desprinse din brațele lui.

– Atîta doar că nu ești genul meu.

El ridică din sprîncene.

– De unde știi tu ce gen sînt?

De ce trebuia să se certe cu el? N-ar fi trebuit el mai curînd să mulțumească cerului că nu-l găsise atrăgător?!...

– Am mai văzut eu genul tău.

– Şi care-i genul meu?

În vocea lui răzbăteau durerea şi mînia pe care nu şi le putea controla. Alice îl asocia cu alţi bărbaţi din trecutul ei. El era un om simplu, cu nevoi simple. Poate că era un geniu, un copil minune al comunităţii ştiinţifice, dar în primul rînd era bărbat, şi nu-i plăcea să fie comparat cu alţi bărbaţi.

Se părea că Alice simţise durerea din vocea lui şi îl privea acum din nou în ochi.

– Eşti un visător, spuse ea blînd.

– Un visător?!

– Lucrezi cu lucruri pe care eu nu le înţeleg şi pe care nouăzeci şi nouă la sută dintre oameni nu le înţeleg. Prin natura muncii tale, ai de-a face cu teorii ştiinţifice consistente şi complicate şi faci calcule matematice care pentru mine sînt o limbă străină. Dar mintea ta, Clayton, visează întruna, caută necontenit.

Ea încerca să zîmbească.

– N-ai fi cel care eşti, dacă n-ai fi un visător. Face parte din natura ta să-ţi faci mereu visuri despre viitor şi să te întrebi mereu: „Ce-ar fi dacă...?" De bine ce ai dezlegat un mister şi ţi se deschide o nouă uşă, trebuie să te năpusteşti şi să pretinzi accesul la secretele de dincolo de uşa următoare. Nu vei fi niciodată mulţumit cu ceea ce ai.

Clayton dădu din cap, privind în ochii ei blînzi şi albaştri. Un bărbat putea să vadă paradisul în ochii aceia, dacă încerca destul de perseverent. Şi deşi părea contrar celui mai elementar bun-simţ, el era

decis să încerce.

– Ce-au toate astea de-a face cu noi doi?

Nu înţelegea ce voia să spună. Sigur că se gîndea la viitor şi în mod frecvent se întreba „ce-ar fi dacă...?" Făcea parte din natura lui şi i se părea la fel de firesc ca şi respiratul. Era un om de ştiinţă şi era permanent în căutarea unui răspuns. De pildă, în clipa de faţă ar fi vrut să ştie de ce Alice fugea de el atît fizic, cît şi mental.

– Nu există nici un „noi doi", Clayton. Tu eşti un visător şi eu sînt o realistă.

– Eu sînt un bărbat şi tu eşti o femeie, răspunse el frustrat.

Ea dădu din cap cu tristeţe şi se ridică.

Clayton rămase în continuare pe podea.

– Adică eu nu sînt bărbat?

– Sigur că eşti, răspunse ea netezindu-şi bluza.

– Atunci tu nu eşti femeie?

Privirea lui de cunoscător aluneca pe trupul ei. Acum, că o ţinuse în braţe şi îi simţise fiecare curbă, ştia ce se ascunde sub tricourile ei largi şi taioarele alea oribile. Poate că ea reuşea să se ascundă de restul lumii, dar el ştia. Ştia şi o dorea.

– Mă interpretezi greşit.

Luă ligheanul şi buretele de unde le ţinea Maude şi începu să strîngă apa de sub chiuvetă.

Clayton îi privea fundulețul rotund. Simţi cum îl invadează din nou un val de căldură şi gemu.

Capul lui Alice apăru de sub chiuvetă.

– Ai spus ceva?

El înghiţi în sec şi se sili să-i zîmbească prie-

tenos. Femeia asta îl îmbolnăvea. Fusese pe punctul să-şi ceară scuze pentru comportarea lui şi să jure pe un teanc de Biblii că nu avea să i se mai întîmple, pînă în clipa cînd ea îi declarase atît de politicos că era un visător şi prin urmare n-o interesa. Ştia că şi ea îl dorea. O simţise în îmbrăţişarea ei. În felul cum trupul ei răspunsese la fiecare din întrebările lui nerostite cu un „da" răsunător. Şi ce avea toată chestia asta de-a face cu faptul că el era un visător, dacă într-adevăr era?

– Spuneam să nu te chinuieşti prea tare să faci curat acolo. Partea cea mai complicată e gata. Tot ce mai am de făcut este să pun ţevile cele noi şi apoi totul va fi... ca nou.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Aşa s-ar cuveni, din moment ce sînt noi, spuse ea. Un surîs şmecher îi lumina chipul.

Clayton ridică sifonul.

– Ai prefera să-i chem pe Herbert şi pe George ca să terminăm asta?

Ştia cînd trebuia să schimbe subiectul. De data asta avea să lase lucrurile aşa cum erau. Nu era oare el un om de ştiinţă şi nu erau oare aceştia renumiţi pentru răbdarea lor?...

Alice puse cîrpa şi buretele la locul lor.

– Voi chema întotdeauna instalatorul la timp, înainte să-l las pe Herbert să atingă vreun şurub din casa asta.

– Atunci fii drăguţă şi dă-mi cheia franceză. E acolo, în cutie.

Îngenunche în faţa dulăpiorului de sub chiuvetă,

murmurînd în adîncul lui: *„răbdare"...*

Alice trecu încă o dată peria peste linoleumul din bucătărie, înainte de a păși în hol. Chiuveta funcționa perfect, sculele fuseseră strînse și podeaua strălucea. Maude avea să fie atît de mîndră de bucătăria ei, nu însă și de Alice. Făcea din nou aceeași greșeală. Din nou fugea de viață.

Cu șase ani în urmă, toată ființa ei tînjea după viață, după viitor. Absolvise cu brio *Universitatea Harper*, avea în față o carieră promițătoare și era logodită cu bărbatul care îi furase inima în ultimul semestru al anului întîi. Pentru prima dată, de la moartea părinților ei, Alice își îngăduise să viseze.

Privi în jos, în ligheanul cu apă murdară. Nu voia să plîngă. Lacrimile nu reparau nimic, nici nu puteau să schimbe trecutul. Nu ea fusese cea care sfărîmase visul. Nu ea fusese cea care abandonase planurile de viitor. James rupsese logodna, îi sfărîmase inima și visurile. Dar trebuia să se aștepte la asta. James era un visător, iar visătorii își urmează întotdeauna visul, indiferent cine ar fi rănit în chestia asta. Părinții ei își urmaseră visurile pînă în mijlocul Amazoniei, lăsînd în urmă o fetiță speriată și uimită. Și unchiul Elmer își urmase visul, lăsînd în urmă inima caldă și drăgăstoasă a lui Maude. Iar visul unchiului Alfred luase sfîrșit undeva în munții Himalaya, în căutarea lui Yeti, Omul Zăpezilor, pe vremea cînd ea nici nu era pe lume.

Maude îi reproşase cu ani în urmă că fuge de viaţă, dar nu avea dreptate. Ea nu fugea de viaţă, ci doar încetase să viseze. Herbert avea dreptate. Dacă nu visezi, nu eşti rănit. Cu şase ani în urmă, Alice îşi făgăduise să nu mai viseze niciodată şi niciodată să nu mai aibă de-a face cu un visător. Trăise ani de zile după aceste reguli. Muncise, îşi plătise impozitele, făcuse cumpărături, îşi făcuse cîţiva prieteni buni, fusese o nepoată drăgăstoasă şi nici măcar o dată nu visase. Şi atunci, de ce simţea deodată nevoia să plîngă după anii irosiţi?

– Nu trebuia să speli pe jos, aş fi făcut-o eu, spuse Clayton. Se apropiase de ea în linişte, dinspre hol, şi se oprise chiar în spatele ei. Avea părul încă ud de la duş, purta pantaloni maro şi un pulover tricotat.

Alice îşi smulse obrazul de pe coada periei, de care se rezema.

– Întotdeauna te apropii de cineva aşa de... aşa de...

– Aşa de... cum? întrebă el amuzat.

– Aşa, pe neaşteptate.

Nu-i plăcea că el apărea mereu prin surprindere şi o lua pe nepregătite. Asta se repeta întruna, din noaptea de Halloween, şi era timpul să înceteze.

– Dacă ai de gînd să locuieşti aici, te rog să ai buna-cuviinţă să baţi la uşă înainte de a intra într-o cameră.

Clayton privi în lungul coridorului, apoi drept în ochii ei.

– Alice, stai drept în mijlocul coridorului, visînd

cu ochii deschiși precum Cenușăreasa, înainte de bal, preciză el, uitîndu-se la pieptănătura și îmbrăcămintea ei. Chiar și o turmă de elefanți te-ar fi luat prin surprindere.

Alice strînse din dinți și înșfăcă ligheanul și peria.

– Eu nu visez cu ochii deschiși.

Habar n-avea de ce arunca toată vina asupra lui Clayton. În fond, el nu era cu nimic vinovat că James îi distrusese capacitatea de a visa.

Clayton se apropie mai tare și, mîngîindu-i o șuviță rebelă, o întrebă:

– Dar de visat, visezi, Alice?

Ea îi întîlni privirea și rămase fascinată de focurile din adîncul ochilor ca aluna. Cu respirația tăiată, șopti:

– Vise?...

– Știi tu ce fel de vise. În puterea nopții, cînd nu e nimeni prin preajmă, visezi?

Degetele lui îi mîngîiau obrazul.

– Nu, minți ea.

N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume ce vise provocatoare îi chinuiau somnul de la *Halloween* încoace. Vise despre Clayton, vise erotice despre cearceafuri șifonate și dorință fierbinte. Noapte de noapte trăia experiența unor fantezii despre care nici măcar nu avusese habar înainte. Obrajii i se îmbujorară cînd își aminti visul nopții precedente și răspunsul lui Clayton la provocarea ei.

– Te-ai înroșit...

Ea se grăbi să-i ia peria din mînă.

– Te înşeli...

El se rezemă de tocul uşii, îşi încrucişă braţele şi începu să rîdă.

– Vai, vai, domnişoară Alice, tare-aş mai vrea să ştiu ce e în căpşorul tău în clipa asta.

Ea roşi şi mai tare şi el rîse din nou.

– Nu vrei să-mi faci confidenţe? Poate am putea face schimb de secrete...

O privire criminală luci în ochii ei şi strînse mai tare măturoiul. Ar fi trebuit să-l lovească în cap. Asta i-ar fi şters rînjetul acela stupid de pe chip. Nu era vina ei că nu ştia să mintă, făcea parte din genele ei. De generaţii, cei din familia Jorgensen spuseseră exact ce aveau în minte şi minciuna contravenea chiar ADN-ului ei. Clayton o irita şi nu merita să ştie adevărul. O idee răutăcioasă înlocui înclinaţiile ei criminale. Poate că *merita* să ştie adevărul. Poate că dacă ar şti cît de atrasă e de el, ar fugi mîncînd pămîntul şi nu s-ar mai arăta niciodată prin părţile alea. Nu spusese el oare că n-ar fi trebuit s-o sărute?

Alice rezemă coada măturii de perete şi începu să se joace cu bluza lui. Auzi cum respiraţia lui se accelerează şi căpătă curaj. Îl privi în ochi şi surîse.

– Vrei să auzi toate detaliile, sau ţi-ar fi de-ajuns o descriere generală?

Respiraţia lui păru să se oprească.

– Mă mulţumesc cu o descriere generală.

– Visele mele au numai două personaje.

Degetele ei se întinseră, pînă cînd amîndouă palmele se lipiră de pieptul lui. Clayton simţi cum transpiră tot şi reuşi să îngaime:

– Cine?...

– Eu...

Privirea ei trecu în revistă toate trăsăturile lui. Avea bărbia puternică, uneori aproape arogantă. Avea nasul îngust și pomeții mari. Buza de sus era subțire, iar cea de jos plină și senzuală. Simțea o poftă nebună să-și înfigă dinții în ea. Părul castaniu-închis părea să aștepte mîngîierea degetelor ei. Și totuși ochii lui îi atrăgeau atenția. Ardeau în ei focuri verzi-aurii și reflectau focul dorinței sale.

Degetele ei începură să tremure. Deruta îi întuneca judecata și făcu un pas grăbit înapoi. Ce era să facă? Era o greșeală să-i povestească lui Clayton despre vise. Ar fi știut exact ce se întîmplă în ele.

El își puse palmele pe ale ei, lipindu-și-le de piept.

– Și mai cine?...

Ea clipi rapid și încercă să alunge senzația ciudată care-i invada trupul, de parcă ar fi fost conectată la zeci de electrozi.

– Poftim?

– Cine mai apare în visele tale?

El se desprinse de tocul ușii și se lipi de ea. Privirea lui nu se desprindea din ochii ei.

– Ai spus că în visele tale sînt două personaje și că unul ești tu. Cine e celălalt?

O dorea. Putea să vadă asta în ochii lui și s-o simtă în bătăile puternice ale inimii de sub degetele ei. Clayton dorea cu adevărat să facă toate acele lucruri minunate pe care le visase ea. Nu era o pro-

misiune pentru totdeauna, nici măcar pentru mîine, dar era o şansă pentru ea să guste din nou viaţa. Şi dorea această şansă mai mult decît orice. Aruncă o privire către tricoul şi blugii ei decoloraţi. Chiar că arăta ca o Cenuşăreasă la care încă nu a sosit zîna cea bună. Ce naiba putea el să găsească la ea?

Îşi retrase mîinile de sub ale lui şi făcu un pas înapoi.

– Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru masă. Maude ne aşteaptă cu masa peste jumătate de oră.

Era deja la jumătatea scărilor cînd vocea lui o opri.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Alice. Cine mai era în visele tale?

Ea ştia că el n-are să vină după ea. Peste jumătate de oră erau aşteptaţi la George şi amîndoi ştiau că dacă vor întîrzia, Maude va veni după ei. Alice surîse. Avea să-i plătească pentru sărutul din bucătărie. Dorea cu ardoare ceea ce-i promitea privirea lui. Dorea să trăiască din nou. Privi mîna lui încleştată pe balustradă. În cele din urmă, îi răspunse:

– Tu, Clayton.

Auzi în urmă geamătul lui, ca un ecou, şi se grăbi spre camera ei.

Clayton înghiţi încă o gură de piure de cartofi. Ar fi putut să jure că mîncase clei. Papilele lui

gustative o luaseră razna, ca şi pulsul şi apetitul sexual. De cînd Alice îi declarase că el era cel pe care-l visa, rămăsese într-o stare de permanentă excitare. Asta, şi pentru că ea arăta îngrozitor de sexy.

Riscă o privire către ea şi suportă consecinţele. Simţea cum îi arde stomacul. Parcă ar fi mîncat ardei iuţi, nu chiftea. Alice arăta ca un înger. Cînd se întîlniseră în bucătărie, cu un sfert de oră în urmă, avusese nevoie de toată stăpînirea de sine ca s-o ajute să-şi pună jacheta şi s-o conducă pînă la George. Ar fi vrut mai curînd s-o culce în frunzele uscate şi să transforme în realitate măcar unul din propriile lui vise.

Nu numai că Alice îşi schimbase hainele, dar făcuse un duş şi se spălase pe cap, şi pentru prima dată putea să detecteze o urmă de parfum lejer. Renunţase la tricourile largi şi purta o bluză de mătase arămie, care reflecta la fiecare respiraţie a ei lumina candelabrului de deasupra lor. Fusta ei largă era imprimată cu un caleidoscop de frunze moarte. Părul ei lung era lăsat liber şi îi cădea pe umeri ca o cascadă aurie. Arăta feminină, seducătoare şi lui îi lăsa gura apă, mai tare decît după prăjitura de ciocolată, pe care Maude o pregătise special pentru el.

Clayton se sili să priveaască în farfuria lui şi începu să răspîndească o grămăjoară de fasole verde. Cine ar fi putut să mănînce, cînd în cameră era atît de cald? Aruncă o privire în farfuria lui Alice şi văzu că nici ea nu se descurca mai bine. Pînă

acum reuşise să sfărîme o felie de chiftea cu furculiţa şi asta arăta destul de clar că nici ea nu avea poftă de mîncare. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată că-l visase, cel puţin nu într-un moment cînd nu era nimic de făcut.

– Sînt buni cartofii? întrebă Maude, care în tot timpul mesei aruncase priviri ciudate de la Clayton la Alice.

Clayton se sili să mai înfigă o dată furculiţa.

– E delicios, Maude. De multă vreme n-am mai mîncat piure de cartofi adevăraţi, nu din fulgi.

Duse furculiţa la gură şi reuşi să zîmbească. Maude se încruntă, privind către farfuria lui Alice.

– Ce nu e-n regulă cu chifteaua? Am pus prea multă ceapă, sau nu e destul de picantă?

Cuprinsă de vinovăţie, Alice ridică ochii din farfurie.

– E delicioasă, Maude.

– Atunci de ce n-o mănînci?

Aruncă o privire rapidă spre Clayton, apoi la loc în farfuria ei plină. Degetele ei se jucau, nervoase, cu mînerul cuţitului.

Clayton văzu cum Alice deschide gura să spună ceva, apoi o închide la loc. Evident, nu ştia ce să-i spună lui Maude. Alice nu ştia să mintă. El ştia de ce nu mănîncă: din cauza lui, firește. Dacă stomacul ei ardea măcar pe jumătate cît al lui, era explicabil. Ridică ochii spre Maude şi surîse.

– Cred că pot să vă explic... Noi doi am sărbătorit reparaţia chiuvetei şi am terminat toate chiflele pe care le-am cumpărat eu azi-dimineaţă.

Nu era decît pe jumătate o minciună. Amîndoi luaseră cîte o chiflă şi un pahar cu lapte înainte de a face curăţenie în bucătărie, dar nu asta le tăiase pofta de mîncare.

– Vai, Alice, exclamă Maude amuzată. De ani de zile n-ai mai făcut aşa o prostie. Trebuie să fie influenţa ta, rîse ea, întorcîndu-se spre Clayton.

– De ce influenţa mea?

Maude clătină din cap către nepoata ei.

– Alice nu face niciodată prostii. Cîte griji ne-am făcut cu fata asta, Herbert şi cu mine!... Nu luă în seamă protestele lui Alice. Niciodată nu se purta rău la şcoală, era mereu printre primii şi seara ajungea întotdeauna devreme acasă. Îţi dai seama ce simţi să fii părintele unui copil perfect?

Alice se înroşi şi Clayton rîse. Deci întotdeauna a fost Domnişoara-de-Nota-Zece...

– Şi nu făcea chiar nici o prostie?

– Ei, nu eram eu chiar aşa perfectă, protestă Alice.

– Nu, sigur că nu, dragă. Îmi aduc aminte cînd te-au prins furînd mere din livada bătrînului Bodnar.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Clayton. Nu şi-o putea imagina pe Alice în postură de hoaţă.

– În cele din urmă s-a descoperit că lua în fiecare zi cîteva mere de la un om bogat şi egoist şi le împărţea copiilor săraci din oraş. Asta, pentru că la ora de igienă discutaseră despre nutriţie şi despre cît de important este să mănînci în fiecare zi fructe şi legume.

– Aveam doar treisprezece ani pe vremea

aceea, spuse Alice.

– Şi cu vîrsta ai devenit mai înţeleaptă? întrebă Clayton.

– Da. Acum nu mă mai las prinsă.

– Data viitoare cînd pleci la furat mere, să mă anunţi. Mi-ar face plăcere să conduc maşina cu care vei fugi.

Într-un fel, era genul ei să ia partea copiilor săraci.

– Nu-l mai tachina, Alice. O să creadă că eşti cine ştie ce criminală.

Maude îi întinse lui Clayton un coş cu biscuiţi calzi, şi adăugă:

– Livada lui Bodnar a fost distrusă cînd s-a construit noul complex comercial, la care cumpără toată puştimea asta de la facultate.

– Şi atunci cum faci ca să te asiguri că toţi copiii îşi capătă vitaminele zilnice? întrebă Clayton.

Luă un biscuit şi-l aşeză pe farfurie. De ce naiba n-avea George un cîine mare? Unul dintre aceia care stau sub masă şi au o poftă nesfîrşită de mîncare? Numai cu farfuria lui şi a lui Alice, animalul s-ar fi îngrăşat trei kilograme şi Maude nu şi-ar mai fi făcut griji de ce nu-i mănîncă nimeni mîncarea.

– Foarte simplu, scriu un cec, spuse Alice, privind semnificativ spre mătuşa ei. Maude mormăi ceva de genul „printre altele" şi îşi continuă masa.

Clayton împinse chifteaua cu furculiţa, încercînd s-o facă să pară mai puţină decît era în realitate. Nu dorea s-o dezamăgească pe Maude, dar nu mai putea cu nici un chip să mai înghită ceva. Singurul

lucru de care îi era poftă era gustul dulce al gurii lui Alice. Se uită la ea şi privirile lor lacome se întîlniră. Şi ea suferea la fel de mult ca şi el. Fusese o greşeală să ia masa cu Maude, Herbert şi George. Trebuia să fugă de-acasă cu Alice, de îndată ce ea apăruse în bucătărie, îmbrăcată în combinaţia aceea splendidă, şi s-o ducă într-un loc liniştit şi romantic. Undeva unde puteau să fie singuri şi să afle mai multe detalii despre visele ei, ca să vadă dacă se potriveau cu ale lui...

Clayton se ridică brusc. Dacă n-o scotea imediat pe Alice din cameră, avea să facă un lucru îngrozitor. De pildă s-o sărute în faţa tuturor.

– Cum am uitat!...

– Ce-ai uitat? întrebă George.

– Trebuia să mai iau ceva înainte de a se închide magazinul.

– Ce să cumperi? întrebă Maude.

– Păi... ăăă...

Aruncă o privire spre Alice, dar ea ridică din umeri. Nici o şansă de ajutor dinspre partea asta. Aruncă o privire în jurul lui, în sufrageria care semăna atît de bine cu a lui Maude. Zări televizorul lui George şi videorecorderul deasupra.

– Casete video! Surîse către Maude. Mi-am făgăduit să închiriez cîteva casete şi să văd o parte din filmele pe care le-am ratat în ultima vreme.

– Sigur, dragul meu, spuse Maude. Dă fuga şi ia-ţi filmele. Avem un video în salon. Apoi surîse către nepoata ei. De ce nu te duci cu el, Alice? Tu ai un gust aşa de bun la filme...

Alice se ridicase şi era deja la jumătatea drumului spre uşă, cînd îşi aminti de toată dezordinea din casă.

– Ar trebui să rămîn să vă ajut la strîns...

Vocea ei suna oarecum ezitantă.

– N-are sens, dragă. Tu l-ai ajutat pe Clayton să repare chiuveta. Noi ne putem descurca şi singuri cu cîteva vase murdare. Mai ales că maşina de spălat vase a lui George e mai mare decît a noastră.

Alice se uită la Clayton, care încuviinţă din cap. O ajută să-şi pună haina şi-şi trase repede jacheta pe mîneci. În cîteva secunde erau deja afară.

El o prinse de mînă şi o trase după el prin grădină, departe de ferestre şi de ochii curioşi. Se îndreptă spre un arţar imens, pe cale de a-şi pierde ultimele frunze multicolore. O lipi cu spatele de trunchi şi îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut pe care-l aşteptase tot timpul cinei.

Şase

Alice îi cuprinse gîtul cu braţele şi savură sărutul pe care-l aşteptase încă de cînd el o surprinsese visînd în bucătărie. Singurul lucru care o împiedica să se prăbuşească la picioarele lui era trunchiul arţarului şi braţele lui Clayton.

Se gîndise la acest sărut toată seara. Era sărutul care-i va îngădui să guste viaţa din nou. În timp ce făcea duş, ajunsese la concluzia că poate Maude avea, în fond, dreptate şi ea nu făcuse decît să se ascundă de viaţă. Nici o regulă nu prevedea că o persoană trebuie neapărat să viseze ca să se bucure de viaţă. De ce n-ar fi putut să-l accepte pe Clayton drept ceea ce era, un bărbat atrăgător, drăgăstos şi inteligent? Ştia de la bun început că legătura nu avea să dureze mult. Cui ar fi făcut rău? Hotărîrea ei de a

avea o legătură cu Clayton venea deci din realitate, nu din vise.

Întredeschise buzele şi-şi înfipse degetele în părul lui. Gemu încet cînd limbile lor se întîlniră într-un dans erotic. Avea gustul plăcerii şi al propunerilor indecente, dar prea tentante pentru a fi refuzate. De multă vreme nu mai dorise un bărbat aşa cum îl dorea pe Clayton.

Simţi cum i se întăresc sînii sub dantela delicată a sutienului. Căldura adunată între coapsele ei părea să-i izvorască din fiecare por. Dorinţe înăbuşite de ani de zile se trezeau acum, arzătoare, scăpate de sub control. Se înşelase. *Niciodată* nu dorise un alt bărbat aşa cum îl dorea acum pe Clayton. Cu un sărut, dăduse viaţă unei pofte pe care nu şi-o cunoştea. Îi muşcă uşor buza de jos.

Clayton gemu de plăcere şi-i eliberă gura. Buzele lui alunecară pe gîtul ei.

– Ai idee cum mă chinuieşti?

Ea îşi rezemă capul de scoarţa copacului şi încercă să-şi prindă părul, pe care vîntul i-l sufla în faţă.

– Nu cumva la fel cum mă chinuieşti tu pe mine?

Buzele lui îi atinseră zona sensibilă din spatele urechii. Mîinile lui coborîră pe spatele ei pînă jos, îi prinseră fesele şi o lipiră de erecţia lui evidentă.

– Cum te chinuiesc?

Alice suspină şi simţi că se topeşte. Se părea că şi el trăieşte aceleaşi senzaţii copleşitoare.

– Mă simt ca o halviţă care s-a apropiat prea tare de o flacără.

– Ai de două ori dreptate. Eu ard tot şi halvița e dulce ca tine.

Îşi îndepărtă capul şi alungă de pe chipul ei o şuviță aurie.

– Şi ce crezi că putem face? întrebă el.

– Dacă am avea ciocolată şi biscuiți cu graham, am putea să facem o prăjitură.

De fapt, ştia prea bine ce aveau de făcut şi prăjiturile nu erau în nici un caz pe ordinea de zi. El o sărută pe obraz.

– Nu mă refeream la mîncare...

Alice îşi lăsă părul în bătaia vîntului şi îşi afundă în buzunare mîinile înghețate. Era o seară desăvîrşită să duci acasă un amant şi să te cuibăreşti cu el sub pături.

– Şi la ce anume te refereai?...

Clayton aruncă o privire spre casa din spatele lui, unde se aflau Maude, George şi Herbert, apoi spre casa din față, unde deocamdată nu era nimeni. Se îndepărtă de ea, îngăduind vîntului de toamnă să-i răcorească patima.

– Casete video, spuse el. Herbert şi Maude se aşteaptă să găsească teancuri de casete video cînd se întorc acasă.

Alice privi spre casă şi se încruntă. Cum putuse să uite de mătuşa şi de unchiul ei?!...Maude ar face atac de cord, iar bietul Herbert s-ar simți obligat să ia muscheta străveche de deasupra căminului, dacă ar sosi acasă şi ar găsi-o în pat cu Clayton. Grozav! Se hotărîse în cele din urmă să-şi trăiască viața, numai ca să realizeze că are cam tot atîta libertate ca

o școlăriță. De ce oare nu se mutase din casa asta de atîția ani?! Privi la picioarele lui Clayton, pe jumătate îngropate de frunzele uscate. Nu se mutase, pentru că Maude și Herbert erau în grija ei. Depindeau de ea.

Poate era mai bine să încheie aici toată povestea asta absurdă cu Clayton, pînă cînd lucrurile nu scăpau de sub control. Nu i se părea deloc romantic să se furișeze de-a lungul coridorului în puterea nopții.

Privirea ei urcă în lungul pantalonilor și puloverului lui. În penumbră nu-i putea vedea expresia feței, dar se vedea că tot trupul lui era încordat. Jacheta lui de piele părea comodă și purtată. Nu se putu stăpîni și îi mîngîie obrazul.

– E un centru video în complexul de lîngă Universitate.

El își întoarse capul și o sărută. Se luară de mîini și porniră spre mașina lui, parcată în fața casei.

– Numai să-mi aduci mereu aminte, spuse el. Casete, casete, casete... Și nici o șansă în seara asta, murmură el pentru sine.

Clayton puse mîna pe altă casetă și se încruntă.

– Nu se mai fac filme fără sex?

Era a cincea casetă pe care-o alegea și toate aveau aceeași problemă. Și singurul lucru pe care nu și-l dorea în seara aceea era să stea în aceeași cameră cu Alice și să se uite la altcineva care face

dragoste. Era o pedeapsă pe care trupul lui n-o putea îndura. Era destul că trebuia să stea alături de ea, fără s-o atingă.

Puse caseta la loc în raft și o luă pe următoarea. Coperta înfățișa un extraterestru care-și croia drum prin mațele cuiva. O puse la loc, ridicînd din umeri.

Alice apăru în spatele lui.

– Am găsit una care pare să fie exact ce-ți dorești. Un film nou, fără sex, fără violență și fără blasfemii inutile.

Surîse și-i întinse caseta. El o privi și nu se putu împiedica să nu surîdă la rîndul lui. Alice alesese ultima producție de animație de la *Disney*.

– Așa rău am ajuns?

– Nu.

Alice luă caseta și o puse la loc.

– Nu trebuie să-ți faci probleme că-i vei ofensa pe Maude și Herbert.

– Vrei să spui că de obicei se uită la asemenea filme?

– Maude se culcă devreme, așa că nici măcar nu va începe să se uite la un film, dacă nu-i dai drumul îndată după știrile de seară.

Clayton se uită la ceas și surîse. Știrile de seară se terminaseră de mai mult de o oră.

– Asta în ce o privește pe Maude. Dar Herbert?

– Niciodată nu l-am văzut pe unchiul meu treaz mai mult de reclamele de la începutul filmului. Începu să cerceteze rafturile și să-i întindă pe rînd casete. Asta e bună, dacă-ți place genul western. Ăsta e puțin cam rapid, dar am auzit că enigma e interesantă.

Aici ar trebui să fie o comedie, iar aici, un film de aventuri pe care ar trebui să-l vezi.

Clayton legănă stiva de casete în continuă creştere.

– Le-ai văzut pe toate?...

Voia să se bucure şi ea de filme, nu numai să-i ţină de urît. Dacă n-ar fi folosit pretextul acesta idiot ca să plece mai devreme de la cină, ar fi putut s-o ducă în seara asta la cinema. Măcar aşa ar fi avut-o numai pentru el timp de cîteva ore.

– Nu, n-am văzut nici unul dintre ele, spuse ea, continuînd să caute.

– Atunci de unde ştii dacă sînt bune sau nu?

– Citesc reviste.

Alice surîse, alese încă o casetă şi o adăugă teancului. Avea pe copertă poza actorului care fusese declarat pentru a patra oară consecutiv cel mai atrăgător bărbat din America.

Clayton rîse şi se îndreptă spre casă.

– Hai să plecăm de-aici, pînă nu mai adaugi şi altele.

– Le închiriaţi pe toate?

Întinse teancul de casete adolescentului de dincolo de tejghea.

– Se pare că mîine o să plouă toată ziua. Ştii ceva mai bun de făcut într-o zi cu ploaie?

Privirea lui o întîlni pe-a lui Alice. El ştia foarte precis cum ar fi vrut să petreacă o duminică ploioasă...

Alice rupse cea dintîi tăcerea.

– Fără discuţie, filmele sînt de preferat inter-

minabilelor meciuri de fotbal din etapa duminicală.

Clayton mormăi incoerent, căscă puternic şi căută pe orbeşte drumul spre baie. Făcuse un lucru de neînchipuit: dormise pînă tîrziu. Era trecut de zece. Nu avea nimic de făcut în această duminică rece şi ploioasă, dar era inadmisibil să-şi piardă toată dimineaţa în pat. Cu atît mai puţin de unul singur. Alice, îngeraşul apetisant care-i tulburase visele, era pe undeva la parter. Avea nevoie să afle dacă gura ei era cu adevărat aşa delicioasă cum îşi amintea el. Nu mai avusese ocazia să-i guste dulceaţa de cînd stătuseră amîndoi sub arţarul din curtea lui George.

Şi asta numai din vina lui Herbert. După cum spunea Alice, ar fi trebuit să adoarmă în primele douăzeci de minute ale filmului. Dar nu, Herbert aţipise de cel puţin trei ori în cursul zilei de ieri, dintre care toată repriza a doua a meciului. Clayton ar fi pus pe foc fotoliul cel confortabil de piele al lui George, căci fără aceste ore de somn suplimentar, Herbert ar fi adormit şi el ar fi avut-o pe Alice numai pentru el. După ce văzuseră un singur film, westernul ales de Herbert, se duseseră cu toţii la culcare.

Clayton intră sub duş, murmurînd o vorbă de ocară. Noaptea păruse nesfîrşită. Se sucise şi se răsucise, încercînd să citească trei cărţi diferite. Privise de zeci de ori fiecare din fotografiile îngălbenite de pe perete. Ba chiar, la un moment dat, se

strecurase la parter şi băuse un pahar cu lapte, în lipsă de ceva mai bun. Noroc că nu trebuia să treacă prin faţa camerei lui Alice ca să ajungă la bucătărie. Nu era sigur că ar fi avut puterea să meargă înainte, ştiind că ea se află la doar cîţiva paşi, cuibărită sub plapumă.

Ieşi de sub duş şi se frecă bine cu un prosop aspru. Trebuia să coboare şi să dea de Alice, înainte ca ea să aibă timp să fugă iar de el. În seara asta va găsi o cale să rămînă singur cu ea. Chiar dacă pentru asta trebuia să pună somnifere în ceaiul lui Herbert.

Se îmbrăcă şi ieşi pe coridor. Singurul sunet care se auzea era ticăitul pendulei din salon. Coborî scările şi se îndreptă spre bucătărie, unde spera s-o găsească pe Alice.

Se opri în faţa uşii, auzind vocile lui Alice şi Maude. Încă o dată, speranţele lui de a o găsi pe Alice singură se năruiră. Nici o şansă deci de a primi un sărut de „bună dimineaţa". Respiră adînc, abordă un surîs prietenos şi intră în cameră.

– Sigur că o să te duci, spunea Alice.

Maude dădu din cap, jucîndu-se cu mînerul ceştii.

– Dar asta o să te lase cu toate pe cap.

– Nu-ţi face griji pentru noi. Herbert şi cu mine o să ne descurcăm. Sora ta are nevoie de tine, Maude. Trebuie să te duci, adăugă Alice, strîngînd mîna mătuşii sale.

– Aş vrea s-o ajut, dar nu pot să las toate greutăţile pe umerii tăi.

Maude îşi şterse ochii.

– Și ce-ai să faci cu Clayton? Nu poți să ai grijă și de el.

– Ce-i cu mine? întrebă Clayton, făcîndu-și apariția. Privi atent cele două femei. Maude arăta palidă și tristă, Alice avea un aer hotărît.

– Martha, sora lui Maude, a căzut aseară și și-a rupt șoldul, îi explică Alice. De la spital îi vor da drumul în cîteva zile, dacă are pe cineva care s-o îngrijească acasă. Martha a sunat în dimineața asta și a rugat-o pe Maude să vină să stea la ea cîteva săptămîni. Copiii ei au de lucru și trebuie să aibă grijă de familiile lor. Martha nu vrea să meargă să locuiască la nici unii dintre ei. Spune că se va simți mult mai comod la ea acasă.

– Îmi pare rău să aud una ca asta despre sora ta, Maude. Dar ce-are asta de-a face cu mine? întrebă Clayton.

– Alice vrea să mă duc.

– Are dreptate, spuse el.

Apoi se așează lîngă ea și-i mîngîie dosul mîinii tremurătoare.

– Sînt sigur că sora ta primește cea mai bună îngrijire medicală și faptul că ți-a telefonat ea însăși ar trebui să te liniștească.

– Dar cum pot să plec și s-o las pe biata Alice aici, cu toate grijile pe cap? Nu pot s-o las să muncească toată ziua la serviciu, apoi să vină acasă și să facă de mîncare și curățenie.

Alice rîse.

– Milioane de femei o fac în fiecare zi, Maude. Îți promit că o să ne descurcăm.

– Milioane de femei care nu au chiriaşi, spuse Maude.

– Ah, am înţeles... interveni Clayton. Ai fi mai liniştită dacă mă mut?

Asta era soluţia dilemei sale. Maude pleca, dar rămînea Herbert. E adevărat că se vor vedea mai rar, dar dacă se muta vor avea cel puţin un loc unde să fie singuri. Aruncă o privire spre Alice, dar ea nu părea prea încîntată de idee.

– Nu pot să-ţi cer să pleci, exclamă Maude.

– Sigur că nu pleacă, spuse Alice. Se uită urît la Clayton, supărată că o necăjise pe mătuşa ei. Sînt sigură că n-o să se supere să ia masa în oraş de cîteva ori pe săptămînă.

Ar fi mîncat cauciuc, dacă i l-ar fi servit Alice.

– Mai mult, mă ofer chiar să mă ocup de aprovizionare.

Nici o şansă să rămînă singur cu ea în secolul acesta.

– Vezi, Maude, totul o să fie în regulă. Tu ocupă-te de bagaje şi ai grijă de Martha. Mă duc să-ţi fac o rezervare la avionul de Baltimore.

Maude îşi şterse ochii din nou.

– Promiţi că o să mă chemi dacă aveţi nevoie de mine?

– Avem întotdeauna nevoie de tine, Maude. Ar trebui să ştii asta. Dar acum sora ta are mai multă nevoie de tine decît noi. Du-te la ea. Sînt sigură că ne vom descurca singuri cîteva săptămîni. La urma urmei, am luat lecţii de la cea mai bună bucătăreasă din trei state!

Sărută obrazul mătuşii ei şi se îndreptă spre telefon. Peste cinci minute, Alice obţinuse pentru Maude o rezervare la zborul din dimineaţa următoare.

Chiar în clipa aceea, George apăru pe uşa din spate, sub pretext că poftea la prăjitura lui Maude. Alice rîse încetişor, de un truc atît de evident. Nici ea şi nici Herbert nu se înşelaseră în privinţa sentimentelor lui George pentru Maude. În cîteva clipe îl puseră la curent cu plecarea lui Maude pe Coasta de est, ca să-şi îngrijească sora. Alice rămase cu gura căscată cînd George declară că el, personal, refuză să-i îngăduie lui Maude să plece la Baltimore de una singură. Ar fi mult mai bine ca el s-o însoţească.

Dată fiind încăpăţînarea lui George, Alice şi Clayton cedară în faţa argumentelor sale. Alice se bucura că mătuşa ei nu va călători singură şi în secret era mai mult decît încîntată s-o vadă roşind ca o fetişcană. Aşadar nu era aşa de imună la farmecele vecinului George, cum dădea de înţeles...

Maude tocmai se lăsase convinsă să accepte ajutorul lui George, cînd intră în bucătărie Herbert, care tocmai trăsese un pui de somn. Aruncă o privire în jur şi întrebă ce se întîmplase.

Clayton şi Alice se traseră deoparte şi priviră amuzaţi cum George şi Maude se încurcau din ce în ce mai tare în explicaţii. Herbert îi ascultă, din ce în ce mai încruntat, apoi îşi încrucişă braţele şi spuse:

– Merg şi eu.

– Ce?!... exclamă George.

Alice încercă să-şi ascundă zîmbetul cînd Maude, Herbert şi George începură să se certe. În cinci minute totul era aranjat: aveau să călătorească toţi trei spre Baltimore în dimineaţa următoare.

Alice mută cele două sacoşe cu cumpărături în aceeaşi mînă, prinse corespondenţa între dinţi şi încercă să înfigă cheia în broasca uşii din spate. Îşi sprijini şoldul de cadrul de lemn al uşii ca să împiedice alunecarea sacoşei pe care se sprijineau două duzini de ouă. Cheia intră în cele din urmă în broască şi în aceeaşi clipă simţi cum i se agaţă ciorapul de lemnul uşii. Uşa se deschise, iar ea se repezi cu sacoşele şi poşeta spre bufet. Îşi scoase corespondenţa din gură şi aruncă o privire în jos, la firul dus de la gleznă şi pînă la talie. *Ce ar mai fi putut oare să meargă prost?*

Aruncă o privire în bucătărie şi oftă. Vasele de la micul dejun erau încă împrăştiate pe masă şi în chiuvetă. Dimineaţa nu fusese atît de simplă cum sperase ea, dar reuşise să-i ducă pe cei trei la aeroport, cu paisprezece minute înainte de plecarea avionului. Era greu de spus dacă Maude era mai supărată că o lăsase cu toate greutăţile pe cap, sau că vasele rămăseseră nespălate. Tot drumul spre aeroport, Herbert oscilase între a pleca sau a nu pleca, întrebîndu-se care dintre doamnele Jorgensen avea mai mare nevoie de protecţia lui, sau mai bine-zis în care dintre pretendenţi avea mai puţină

încredere: în George, care lăsase totul baltă ca să plece cu Maude, sau în doctorul cel drăguț care reparase chiuveta. În cele din urmă dăduse cu banul și se suise în avion cu George și Maude. Pornind de la acest start haotic, lucrurile reușiseră să meargă din ce în ce mai prost.

Ajunsese la serviciu cu o oră întîrziere și descoperise că amîndoi asistenții ei erau bolnavi de gripă și lipseau. Încă înainte de prînz primise cinci comenzi urgente de la diferiți profesori, trebuise să conducă un grup de sponsori într-un tur al bibliotecii, iar rețeaua de calculatoare căzuse. Clayton îi telefonase cîndva după ora unu, cînd tocmai se așezase la biroul ei și mînca un iaurt cu vanilie și citea un articol anost despre fungicide. Începu să așeze alimentele la frigider și își aminti senzațiile pe care le încercase cînd auzise la telefon vocea lui. Suna de parcă tocmai se trezise și se mai afla încă în pat. O imagine chinuitoare îi trecu prin minte și degetele îi tremurară atît de rău, încît scăpă unul din ouăle pe care încerca să le pună la loc. Gălbenușul și albușul se împrăștiară pe jos și pe pantoful ei.

Murmură cîteva cuvinte bine alese despre ouă și voci masculine răgușite, apoi începu să șteargă toată mizeria cu o cîrpă. Nu făcuse decît s-o întrebe dacă toată lumea ajunsese cu bine la aeroport și să-i spună că nu va ajunge acasă decît după ora șase. Nimic care s-o emoționeze. Nimic ce alți chiriași n-ar fi făcut în locul lui. Era un gentleman perfect.

Atunci de ce inima ei îi spunea altceva? Și ce anume era diferit în vocea lui?

Alice se uită la ceas şi gemu. Era şase fără un sfert. Cu norocul ei, Clayton putea să intre pe uşă din clipă în clipă. În ciuda a tot ce se putea închipui, după-amiază îi mersese mai prost decît dimineaţă. De ce naiba nu fusese de acord cu Clayton cînd el se oferise să ia ceva de mîncare în drum? Era drăguţ, atent şi ea trebuia să strice totul încercînd să facă pe superfemeia. Încă din clipa cînd realizase ce însemna să rămînă singuri pentru cîteva săptămîni, imaginaţia ei lucrase necontenit. Noaptea trecută zăcuse în pat, trecînd în revistă reţetele cu care l-ar fi putut ului şi conţinutul sertarului cu lenjerie.

Îşi scoase jacheta bleumarin de la taior şi o puse pe speteaza unui scaun. Aruncă pantofii într-un colţ şi îşi suflecă mînecile bluzei albe, de mătase. Cu puţin noroc putea să improvizeze ceva de mîncare şi să pună totul la cuptor, înainte de sosirea lui Clayton. Deschise maşina de spălat vase şi începu să bage înăuntru farfuriile murdare de la micul dejun. Dar cineva îşi lăsase cafeaua în ceaşcă şi aceasta nimeri drept pe partea din faţă a fustei ei. Se întinse după o cîrpă, ca să şteargă pata înainte de a se usca şi reuşi să-şi ude bluza cu apă rece. Înjurînd supărată, îşi descheie primii doi nasturi şi-şi scoase bluza udă.

Lacrimile îi umplură ochii. Aruncă o privire prin cameră. Arăta deplorabil. Şi ea arăta deplorabil. Nu se apucase de treabă nici de zece ore şi deja reuşise să dea peste cap bucătăria imaculată a lui Maude, iar cina avea să fie gata cu întîrziere, dacă avea să fie gata vreodată. În plus, cînd ţinuse corespondenţa

între dinţi, reuşise să umple una din scrisorile lui Clayton cu urme de ruj. Ziua asta mersese din rău în mai rău. Îşi şterse ochii cu dosul mîinii şi încercă să-şi prindă o şuviţă de păr care-i alunecase din coc. Reuşi numai să desprindă tot cocul, care-i alunecă peste gulerul bluzei.

Nervii ei erau întinşi dincolo de suportabil. În ultimele două nopţi dormise foarte puţin. Nu mai putea nici să gîndească. Ce se întîmplase cu lista de cumpărături pe care şi-o alcătuise în minte la miezul nopţii? Cînd intrase în magazin, îşi simţise mintea golită. Nu-şi mai putea aminti nimic din planurile pe care şi le făcuse cu atîta încîntare. În cele din urmă cumpărase lucruri strict necesare, în speranţa că pe drum avea să-i vină o idee. Aşa cum stăteau lucrurile în clipa de faţă, sau comanda o pizza, sau îl trimitea pe Clayton să ia masa în oraş.

Închise maşina de spălat vase. Cum mai putea să se gîndească la cină cînd o singură întrebare îi concentra toate gîndurile? *Oare în noaptea asta Clayton avea să-i devină amant?...* Ştia că el ar fi vrut şi, dacă se gîndea bine, şi ea. Dar asta nu însemna că vor fi amanţi. Se privi şi oftă. Care om în toate minţile ar fi vrut să-i fie amant?! Părul îi era în dezordine, iar ochii umflaţi din lipsă de somn. Bluza albă era udă şi pătată de cafea. Avea o pată de cafea pe fustă şi un picior plin de albuş de ou uscat, iar la celălalt picior avea un fir dus la ciorap.

Avea mai multă nevoie de un duş decît avea Clayton de mîncare gătită în casă. Scoase dintr-un sertar cartea de telefon, găsi ceea ce căuta şi formă

cele șapte cifre.

– Aici Alice Jorgensen, aș dori să comand o pizza mare.

Acum trebuia să aștepte. În primul rînd avea să facă un duș și să-și schimbe hainele. Apoi va vedea ce e de făcut cu bucătăria și va încerca să facă o salată.

Își luă jacheta și pantofii și porni către scări. Dacă ar fi sosit Clayton și ar fi văzut-o în halul ăsta, ar fi fugit înspăimîntat.

Trecuse prin dreptul pendulei și se oprise la piciorul scării, cînd auzi ușa din față deschizîndu-se. Închise ochii stînjenită cînd Clayton intră în hol. Catastrofa era totală, acum nu se mai putea întîmpla nimic! Se pregăti să vadă o expresie de repulsie pe chipul lui și deschise ochii.

Primul lucru pe care-l observă fu zîmbetul lui. Derutată, îi întîlni privirea și descoperi acolo același zîmbet. Zîmbet și dorință. Putea să vadă căldura pe care acest surîs încerca s-o ascundă. Clayton o dorea!

Pantofii îi căzură din mînă, cînd el făcu un pas înainte și-i oferi un singur trandafir alb.

Zîmbetul lui deveni din ce în ce mai larg, în timp ce privirea lui o studia, de la părul desfăcut la picioarele goale. Vocea lui era plină de veselie.

– Bună, iubito. Am sosit!...

Şapte

Dacă ea nu s-ar fi aflat acolo, în faţa lui, Clayton n-ar fi crezut că aşa ceva e cu putinţă. Era hărţuită, obosită şi incredibil de sexy. Părea să fi trecut printr-o zi la fel de cumplită ca a lui, doar că nu rezistase atît de bine. Doamne, cît îi lipsise!

Observă că trandafirul, pe care ea-l ţinea în mînă, tremura. Surîsul lui se umplu de compătimire.

– Cred că e momentul să te întreb cum ai dus-o azi.

Degetele ei se jucau cu tulpina florii şi clipi repede ca să înăbuşe un val de lacrimi.

– N-a mai rămas destul din ziua de azi ca să-ţi povestesc cîte mi s-au întîmplat!...

Ridică trandafirul la nas şi îl mirosi. Pe deasupra petalelor albe, privirea ei umedă o întîlni pe-a lui.

– Mulțumesc. Cred că tu mi-ai schimbat norocul pe ziua de azi.

N-ar fi trebuit să-i aducă o floare, ci o duzină. Dar se gîndise că un singur trandafir alb ar spune mai mult decît un buchet întreg de trandafiri roșii.

– Pare singuratic, nu-i așa?

Ea privi o clipă floarea, apoi un surîs minunat îi înflori pe buze.

– Nu, Clayton, arată foarte frumos...

El se apropie de ea și-i netezi o șuviță rebelă. Degetele lui mîngîiau mătasea aurie a părului.

– Și tu arăți minunat.

Ea rîse și clătină din cap.

– Ce-ai pățit, ți-ai pierdut lentilele de contact?!

– Nu, sînt la locul lor.

El îi mîngîie obrazul și cearcănele de sub ochi. Nopțile ei nedormite erau la fel de grăitoare ca ale lui. Privirea lui îi mîngîie chipul. Era frumoasă. De la ochii imenși și albaștri pînă la gura plină, care cerșea întruna sărutări. Acum era liber s-o sărute cît dorea, nimeni nu-i va întrerupe. Se aplecă și-și lipi buzele de ale ei.

– Ăsta-i felul tău de a întreba ce avem la cină?

Privirea ei nu se desprindea de gura lui.

Clayton înghiți în sec și făcu un pas înapoi. Dacă se mai uita așa la el, nici unul dintre ei n-avea să mai cineze în seara asta. Nu se simțea miros de mîncare, numai parfumul ei îmbătător. Evident că ea nu avusese timp să pregătească cina.

– Vrei să ieșim să mîncăm în oraș, sau ai prefera să mă reped să cumpăr ceva?

Alice zîmbi amuzată.

– Îți place pizza?

– O ador. Aș mînca pizza de șapte ori pe săptămînă.

Ceea ce de fapt și făcuse pînă se mutase aici.

– Grozav. O să sosească în vreo douăzeci de minute. Plătește tu cînd o aduce, banii sînt pe masa din bucătărie. Se îndreptă spre scări și începu să urce.

Clayton rîse încetișor, privind-o cum se îndepărtează. Iată ce merita, pentru că pentru prima dată în viață se învoise să plece mai devreme de la muncă. Colegii îi decomandaseră pizza și cu un zîmbet cunoscător îl dăduseră pe ușă afară. Oricum, nu fusese de mare folos în ziua aia. De două ori îl găsiseră visînd cu ochii deschiși. Și nu-și dăduse seama decît cînd Richard Stoner se uitase peste umărul lui și făcuse unele comentarii asupra mîzgălelilor lui. Doctor Clayton Williams fusese surprins mîzgălind neatent o coală de hîrtie? Unde o s-ajungă lumea asta?! Nu făcuse niciodată una ca asta și niciodată nu plecase de la lucru înaintea celorlalți. Ce făcuse Alice din el?!... Nu numai că-și petrecuse ziua visînd la trupul ei încîntător, dar se gîndise încă mai mult la surîsul ei și la senzația de căldură care-l cuprindea cînd ea era prin preajmă.

Privirea lui rămăsese pironită, unde dispăruse Alice. Un gînd uluitor îi trecu prin minte și rămase ca trăsnit. *Era pe cale să se îndrăgostească!* Era singura explicație. Mai trăise și înainte plăcerea și dorința, dar asta era altceva. Alice îl făcea să simtă toate

emoțiile cunoscute și încă ceva pe deasupra. Mult mai mult. Emoții care-o legau pe Alice de restul vieții lui și de fericirea lui viitoare. Un om inteligent ar fugi mîncînd pămîntul și oare nu era el considerat un om inteligent? Avea un coeficient de inteligență zdrobitor și suficiente diplome ca s-o dovedească. Atunci de ce stătea acolo, cu inima în mînă, în loc să caute o metodă de a o pune la locul ei? Oare cum s-o determine pe Alice să-i accepte ofranda?...

Peste treizeci de minute, Alice intră în bucătărie și se opri. Încăperea era imaculată și goală. *Unde era Clayton?* Auzi zgomot dinspre sufragerie și se îndreptă într-acolo. Un surîs îi lumină chipul cînd zări masa din sufragerie. Clayton întinsese masa pentru ei doi, cu cele mai fine porțelanuri ale lui Maude. Singura lumină provenea de la cele două lumînări albe. Un bol de cristal era plin cu salată proaspătă. Privirea ei îl căută pe cel responsabil de toate aceste transformări. Se afla lîngă bufet, așezînd cu grijă pe fiecare farfurie cîte o felie de pizza aburindă.

Îi ținu scaunul, cavalerește.

– Cina te așteaptă...

Ea se așeză și cînd el îi întinse șervetul, îi mulțumi surîzînd. *Te-ai putea obișnui să vii acasă după o zi grea de muncă și să ai parte de un asemenea tratament,* se gîndi ea. O muzică plăcută venea din salon, unde Clayton dăduse peste colecția de jazz a lui Herbert. Lumina lumînărilor se reflecta în paharele de cristal, iar pizza mirosea excelent. Dacă bărbatul intenționase s-o seducă, tot ce mai lipsea era vinul.

Îmi pare rău, spuse el, de parcă i-ar fi citit

gîndurile, dar va trebui să alegi între bere dezalcoolizată, suc de fructe şi sifon. N-am reuşit să găsesc nici o picătură de vin, doar o sticlă cu vişinată.

Alice îşi muşcă buzele, ca să nu pufnească în rîs.

– Sifon e perfect. Maude nu ţine alcool în casă din cauza lui Herbert. După ce s-a întors de peste mări, el... cum să spun? Să zicem că cel mai bun prieten al lui era conţinutul sticlei.

– Şi prietenia asta mai există? întrebă el, deschizînd o sticlă cu sifon şi turnîndu-i în pahar.

– Nu, dar Maude nu vrea să ispitească destinul.

Luă paharul din mîna lui Clayton şi surîse. Era ceva absolut unic să bei sifon din cristal de *Waterford*.

Clayton îşi umplu paharul şi se aşeză.

– Aş vrea să propun un toast.

– Pentru ce?...

Alice îşi ridică paharul şi-i studie privirea ciudată. La ce se gîndea oare?

– Pentru noi doi, şopti el.

Alice înghiţi în sec, înăbuşită de dorinţă. Acum ştia la ce se gîndea el. La acelaşi lucru pe care nici ea nu şi-l putea scoate din minte de o săptămînă; la dragoste. Totul în jur se referea la asta: privirea lui, cristalurile, muzica şi lumina dulce a lumînărilor. Erau amîndoi pe aceeaşi lungime de undă. Surîse nervos. În seara aceea avea să trăiască unul dintre acele vise care o chinuiau de cînd îl cunoscuse pe Clayton. Urmau să devină amanţi.

Îşi atinse paharul de-al lui.

– Pentru noi doi...

Clayton intră în salon şi gemu. Ştia că durase prea mult. Expresia lui se îndulci cînd o privi pe Alice, adormită pe canapea. Era numai vina lui. După cină insistase ca ea să se întindă pe canapea şi să asculte muzică, în timp ce el aprindea focul în cămin. După ce flacăra veselă se aprinsese, el se întorsese în bucătărie şi făcuse curăţenie. Alice avusese o zi cumplită şi voia ca ea să se relaxeze şi să se bucure de prima lor seară împreună. După ce pusese vasele în maşina de spălat, urcase să facă un duş.

Îşi frecă obrazul moale, apoi adăugă în linişte un buştean pe foc. Mare pagubă de cele cinci minute pe care le pierduse cu bărbieritul. Se părea că pielea delicată a lui Alice nu avea să beneficieze de eforturile lui în seara asta. Privi flăcările din cămin. *Răbdare!* Cînd oare îşi pierduse capacitatea de a avea răbdare?!

Aruncă peste umăr o privire la femeia cuibărită pe canapea. Arăta ca un înger cu păr blond, toată numai blîndeţe şi lumină. Coborîse la cină îmbrăcată cu o bluză de culoarea fildeşului. Rîurile de dantelă ale bluzei îi atrăseseră tot timpul atenţia asupra sînilor ei. Pantalonii bine mulaţi erau bej deschis şi o curea aurie strălucea în jurul taliei mici. În treizeci de minute, dintr-o guvernantă în uniformă, Alice devenise un înger provocator. Dar acum era un înger provocator adormit.

Se ridică în picioare şi se întinse, înainte de a

se aşeza în acelaşi fotoliu ca şi în seara precedentă. Avea o privelişte încîntătoare fie spre Alice, fie spre flăcările din cămin. O alese pe Alice, îngerul adormit, femeia de care se îndrăgostise. Femeia care putea să-i împlinească visurile de a avea o familie şi un cămin. Pînă cînd Alice intrase în viaţa lui, nu realizase niciodată ce disperată era nevoia şi dorinţa lui de a avea o familie. Privirea lui învălui femeia adormită în lumina aurie a focului.

Ce-i făcea pe oameni să se îndrăgostească unii de alţii? se întrebă el. Oare aspectul exterior? Comportamentul? Ceea ce discutau? Sau te năşteai cu asta, parte din ADN-ul tău? Poate că ar fi trebuit să demisioneze din echipa care lucra asupra teleportării şi să înceapă propriul lui proiect de cercetare: îndrăgostirea. Dacă ar putea determina ce anume îi face pe oameni să se îndrăgostească, posibilităţile ar fi fost nesfîrşite. Ar fi putut genera pacea mondială. Clayton rîse, imaginîndu-se pe sine însuşi pe un podium, primind Premiul Nobel pentru Pace. Şi totul numai din cauza lui Alice şi a farmecului pe care-l exercita asupra trupului, sufletului şi minţii sale.

Trupul, înţelegea. Era aceeaşi substanţă chimică pe care o mai scăpase uneori de sub control de la cincisprezece ani încoace. De cînd o cunoscuse pe Alice, trupul lui producea această substanţă douăzeci şi patru de ore pe zi.

Cu inima, lucrurile stăteau cu totul altfel. Alice îi modificase decisiv vechiul ticăit. Acum bătea liniştit, văzîndu-şi de treaba sa, iar în secunda următoare – bum! apărea Alice şi galopul începea instantaneu.

Dacă se gîndea la un sărut, galopul devenea mai puternic decît tunetul. Iar senzația gurii ei sub a lui făcea sîngele să-i circule atît de repede, încît nu mai avea timp să se oxigeneze. Numai așa se putea explica amețeala care-l cuprindea. Iar de vreo două ori, cînd se uitase în ochii ei, i se păruse că afurisita de inimă se oprise de tot. Niciodată nu mai simțise ceva asemănător pentru o femeie.

Cele mai multe probleme i le punea influența pe care Alice o avea asupra minții lui. Cum să se mai concentreze asupra muncii lui cînd nu se gîndea decît la Alice și la sărutările ei? Niciodată o femeie nu trecuse hotarul dintre munca lui și restul lumii și nu știa ce trebuie să facă.

Își întinse picioarele și capul lui găsi un loc confortabil pe spetează fotoliului. Văzu un surîs amuzat în colțul gurii lui Alice și se întrebă ce visează.

Dragostea era un sentiment complicat. Inima îl sfătuia să aibă răbdare și să-i îngăduie lui Alice să recupereze somnul de care avea atîta nevoie. Trupul îi cerea s-o trezească pătimaș, cu sărutări lungi și fierbinți, să-i mărturisească sentimentele sale, s-o ducă în brațe pînă sus, unde i-ar fi putut arăta cît de mult o iubește. Mintea lui striga: *Atenție!...* Ar fi trebuit să-i lase timp. Lui îi trebuiseră treizeci și patru de ani ca să se îndrăgostească și nu trebuia s-o ia repede și s-o sperie. Poate interpretase greșit privirile ei fierbinți din timpul cinei. Era prima lor noapte singuri. Maude și Herbert vor lipsi săptămîni întregi. Timpul era de partea lui.

Clayton suspină, închise ochii și încercă să-și

stăpînească trupul. Răbdare! Trebuia să-și amintească să aibă răbdare. Cei care știau să fie răbdători aveau parte numai de bine. Să facă dragoste cu Alice va fi foarte bine, neînchipuit de bine...

Alice deschise ochii încetișor și aruncă o privire în camera luminată pe jumătate. O făcuse, adormise din nou! Probabil Clayton își închipuia că e la fel ca Herbert, moțăind tot timpul. Se uită la bărbatul din fotoliu, se ridică și zîmbi. Și el adormise!...

Se ridică în picioare și se întinse. Clayton arăta adorabil cînd dormea. Avea buzele ușor întredeschise și părul ciufulit tot. Abia rezistă tentației de a-și trece degetele prin părul acela mătăsos și de a săruta buzele lui ispititoare. Bietul om, trebuie să fi fost mort de oboseală ca să adoarmă în scaunul acela incomod. Era excelent pentru citit, chiar și ca să te uiți la televizor, dar nu pentru somn. Ea cel puțin adormise pe canapea. Fața lui era în umbră, dar putea totuși să-i vadă umbrele întunecate de sub ochi, pe care le observase încă din timpul cinei. Și Clayton suferea de boala nopților de nesomn. Oare pe el îl auzea noaptea, la cele mai ciudate ore, coborînd în bucătărie?

Se uită la ceas. Abia trecuse de nouă. Clayton strînsese vasele de la cină și făcuse un duș, judecînd după hainele lui schimbate, deci nu putea să doarmă de mai mult de jumătate de oră. N-ar fi trebuit niciodată să cadă de acord cu el să îl lase să strîngă

după cină şi ea în schimb să pregătească micul dejun. El era chiriaşul lui Maude şi plătea suplimentar pentru mîncare gătită şi o viaţă fără griji. Şi lucrurile păreau să stea invers. Banii pe care-i lăsase pentru pizza pe masa din bucătărie, erau încă acolo. Nu numai că el servise şi strînsese cina, dar o şi plătise.

În timp ce el muncea ca un sclav, ea visase în faţa focului, cu picioarele în sus. E adevărat că visase despre el... De fapt asta făcea tot timpul şi se simţea din ce în ce mai frustrată. Şi toate ceasurile petrecute cu el nu făceau decît să-i accentueze acest sentiment de frustrare. Avea nevoie de o uşurare, pe care numai el putea să i-o dea.

Pentru o secundă, jubilase de bucurie cînd aflase că Maude şi Herbert plecau la Baltimore. Sigur că-i părea rău de accidentul mătuşii Martha, dar era extraordinar să rămînă singură cu Clayton. Cel puţin aşa crezuse în timpul cinei. Era atent, plin de umor şi cumplit de atrăgător. Pînă acum nu realizase ce puternic era farmecul lui. Ce femeie putea rezista unui bărbat care-i sorbea fiecare cuvînt, care îi făcea inima să bată mai repede cu un simplu surîs şi în plus insista să spele vasele? Nu ea. Ea îl dorea pe Clayton încă de sîmbătă seara, cînd o sărutase sub arţarul lui George.

Privirea ei se plimba de la flăcările pe sfîrşite din cămin la faţa chipeşă a lui Clayton şi oftă. N-aveau să devină amanţi în seara asta. Trebuia să aibă răbdare. Aveau în faţă săptămîni întregi. Îşi frecă braţele, înfrigurată. Răbdarea, asta era cheia.

Cu multă grijă, trecu peste picioarele lui întinse,

îngenunche și mai puse un lemn pe foc. Ar fi fost mai ușor să dea drumul la încălzirea automată, dar îi plăcea să-l privească pe Clayton în lumina focului. Flăcările aurii începură să danseze și să trosnească în jurul lemnului uscat.

– Arăți ca un înger, îngenuncheată acolo.

Ea își întoarse capul. Clayton era treaz și o privea. Lumina aurie a flăcărilor îi scălda fața.

– Te-ai trezit.

– Sau asta, sau visez din nou.

Nu-și dădea seama dacă vocea lui era răgușită de somn sau de dorință, dar spera să fie aceasta din urmă.

– Din nou?

– Se pare că am un vis repetat despre tine și lumina focului.

Trupul lui era neclintit și privirea nesigură, de parcă n-ar fi știut nici el dacă e treaz sau visează.

Alice vedea cum privirea lui se întunecă și reflectă lumina flăcărilor din cămin. Focul părea să vină direct din sufletul lui.

– Vrei să-mi povestești despre visul tău?

El se gîndi îndelung.

– Stai în fața unui foc, spuse el în cele din urmă.

– Acest foc?

– Nu știu sigur. Tot ce știu e că în fundal e focul și tu ești scăldată în lumina lui aurie. Strînse mînerele fotoliului. Părul tău e liber. Pare viu, într-o mie de nuanțe aurii. Aproape un halou în jurul capului tău, exact ca acum.

Alice înghiți în sec, simțindu-și brusc gura

uscată.

– Şi ce făceam?

Degetele lui Clayton erau albe, pe mînere.

– Stăteai acolo şi îmi surîdeai.

– Asta-i tot?

– Nu.

Aşteptarea părea nesfîrşită. Dar el nu continuă. Nu era cinstit, nu putea să se oprească aici. Avea nevoie să ştie ce visa el. Era foarte important.

– Spune-mi ce făceam, Clayton.

Ochii lui se opriră o clipă pe sînii ei. Cînd privirile li se întîlniră din nou, Alice realiză că flăcările din ochii lui nu aveau nimic de-a face cu focul din cămin.

– Îţi scoteai bluza...

Ea îşi umezi buzele. Respiraţia i se accelerase.

– Şi ce făceam cu bluza?

– O aruncai pe covor, împreună cu sutienul.

– Asta e tot?...

Vocea ei vibra de dorinţă. Îşi simţea sînii întărindu-se. Cum putea s-o excite atît, fără măcar s-o atingă? Era la doi metri de ea şi ea se topea.

– Nu, dulce Alice. Stăteai acolo şi mă scoteai din minţi, dînd jos fiecare bucăţică de îmbrăcăminte de pe trupul tău frumos. Lumina flăcărilor dansa pe pielea ta ca o mîngîiere şi mă ispitea să te ating.

– Şi m-ai atins? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

El gemu şi închise ochii.

– Nu ştiu. De fiecare dată mă trezesc.

Alice se simţea dezamăgită. O atrăsese în visul lui şi o lăsase agăţată. Ar fi vrut ca el să continue. Ar fi vrut s-o înveţe din nou să trăiască. Să-i fie amant,

chiar şi pentru un timp scurt, însemna să guste viaţa din nou. Ştia foarte bine că nu putea fi vorba de *totdeauna* în relaţia ei cu Clayton. El va pleca în clipa cînd proiectul la care lucra se va termina, iar ea va rămîne aici cu Maude, cu Herbert şi cu biblioteca Universităţii. Dar puteau avea amintirile.

Degetele îi tremurau cînd puse vătraiul la locul lui. Se ridică. şi se uită la Clayton. Ţinea încă ochii închişi şi părea foarte nefericit. Respiră adînc, surîse şi atinse primul nasture al bluzei.

Pentru că n-o mai auzea deloc, Clayton deschise ochii. Privirea lui uimită îi urmări degetele în timp ce deschideau cel de-al treilea nasture al bluzei.

– Ce faci? o întrebă.

Degetele ei trecură la nasturele următor.

– Ţie ce ţi se pare că fac?

– Îţi deschizi nasturii de la bluză...

Alice rîse încetişor.

– Mă bucur să descopăr că nu se acordă toate titlurile astea ştiinţifice oricărui idiot.

Îşi trase bluza din pantaloni şi descheie ultimul nasture.

Privirea lui era ţintuită de albul sînului.

– Ştiu ce faci. Dar aş vrea să ştiu de ce.

Ea îşi deschise nasturii de la manşete.

– Tu de ce crezi?...

Bluza de culoarea fildeşului căzu la picioarele ei.

El clătină din cap.

– Nici nu vreau să mă gîndesc...

Alice deschise cureaua îngustă şi o lăsă să

cadă lîngă bluză. Simțea căldura focului în spate, dar flăcările din ochii lui Clayton erau cele care o ardeau. Își simțea sînii grei, implorînd atingerea lui, iar stomacul îi vibră cînd își deschise nasturele de la pantaloni. Ea era aceea care începuse. Îi oferise nu numai trupul, ci și încrederea ei. Știa din intuiție că poate avea încredere în Clayton. El va avea grijă de ea.

Îi văzu privirea lacomă și se simți puternică, știind că totul era din cauza ei. Se simțea în același timp extrem de vulnerabilă. E periculos să te oferi atît de total.

– Te seduc, Clayton...

– Oh...

Degetele ei tremurau atît de rău, încît de-abia își putu desface fermoarul. *Asta era tot ce avea el de spus?!...*

– Am succes?...

El își drese vocea.

– Absolut... Poate chiar prea mult.

Ea zîmbi mulțumită și împinse pantalonii peste șolduri. Ieși din ei cu un pas, și-i împinse cu piciorul lîngă restul hainelor. Nu prevăzuse că va ajunge atît de departe de una singură. Sperase că el va lua inițiativa și o va ajuta.

– Ai de gînd să rămîi în fotoliul acela toată noaptea?

– Mă tem că dacă mă ridic, vei dispărea ca o vedenie.

Alice își puse mîinile în șolduri și oftă. Iat-o stînd la doi pași de el, în sutien de dantelă și chiloței asortați

și el crede că visează...

– Te asigur, Clayton, că sînt *foarte* reală.

Făcu un pas înainte și degetele ei alunecară pe pielea netedă pînă la elasticul chilotului.

– Atinge-mă, șopti ea. Lasă-mă să-ți arăt că nu sînt un vis.

Privirea lui nu se mai desprindea de curbele ei armonioase. Se întinse încet și-i atinse pielea mătăsoasă.

– Ești atît de caldă, șopti el vrăjit.

Alice își lăsă capul pe spate și-și închise ochii. Mîngîierea urca spre talie și atingerea degetelor lui o ardea.

– Ei, sînt un vis?

– Ești o minune...

Mîinile lui îi cuprinseră talia și o traseră mai aproape. Simți pe șolduri atingerea materialului aspru al pantalonilor lui. Degetele lui îi frămîntau șoldurile. Gemea, o săruta și ea tresărea de excitare.

El își ridică privirea. Flăcările din ochii lor se întîlniră.

– Ești sigură?...

Ea își înfipse degetele în părul lui și-i lipi din nou gura de pîntecul ei. Răspunsul ei era un simplu *da.*

Clayton ridică privirea către sînii ei, revărsați peste cupele de dantelă ale sutienului. Degetele lui găsiră închizătoarea dintre ei și îi eliberară. Cele două emisfere gemene îi umplură palmele. Îi cîntări cu grijă și se minună de perfecțiunea lor. Atinse cu degetele sfîrcurile tari și un fior de plăcere trecu prin trupul ei.

– Nici chiar în visele mele nu erai atît de frumoasă... Sărută-mă, Alice. Dovedește-mi că ăsta nu e un vis...

Cine ar fi putut refuza o cerere atît de simplă?...

Alice își plecă fața și buzele li se atinseră într-un sărut menit să-i arate nu numai că era treaz, ci și cît de tare o excitase. Limba ei o întîlni pe a lui și flăcările patimii aprinseră iadul. Alice își lipi trupul de-al lui, simțind atingerea moale a cămășii.

Clayton se lăsă pe spate și o trase spre el. Mîinile lui îi mîngîiau fundul, șoldurile și coapsele. Dantela delicată a chilotului nu era o piedică serioasă. Își strecură degetele sub ea și îi cuprinse fesele rotunde. Își desprinse gura de-a ei.

– Alice?...

Ea se cuibări mai bine în brațele lui.

– Clayton?...

Îi simțea erecția puternică apăsîndu-se de trupul ei. Căldura îi ardea cîrlionții aurii de sub dantela subțire. La fiecare mîngîiere a degetelor lui fierbinți, dantela se uda de dorință.

Alice începu să-i deschidă nasturii cămășii, dar el o opri.

– Ar trebui să mergem sus.

Alice îi deschise nerăbdătoare cămașa și-i mîngîie părul de pe piept. Cine avea acum chef să se oprească și să urce scările?

– Nu-ți mai place lumina focului?...

Clayton îi atinse interiorul coapselor, jucîndu-se cu dantela udă dintre picioare.

– Ador lumina focului.

Degetele ei găsiră catarama curelei și el se înfioră. Simți apoi cum îi coboară fermoarul și i se tăie respirația. Ea îi atinse ușor membrul, prin lenjerie. O prinse de mînă și-i sărută palma.

– Trebuie să ne calmăm puțin, Alice. Vreau ca această primă dată să fie desăvîrșită.

Ea își lipi șoldurile de el. Dorința îi scăpase de sub control. Avea nevoie de Clayton, avea nevoie *acum.*

– Te rog, Clayton, îl imploră ea.

Degetele lui se strecurară în lungul coapsei, pînă sub chilot. Umezeala îi întîmpină degetul, cînd găsi deschiderea strîmtă și alunecă în căldura ei.

– Doamne, ce mult mă dorești...

Ea își depărtă coapsele și șoldurile ei țîșniră înainte. Avea nevoie de mai mult.

Clayton îi simți dorința și își pierdu stăpînirea de sine. Aceasta era femeia pe care o iubea și îl implora s-o ia și să potolească patima care-i mistuia deopotrivă. Va fi suficient timp mai tîrziu pentru așternuturi moi și vorbe șoptite. Acum era numai flacăra dorinței.

Îi ridică șoldurile și cu o mișcare grăbită îi scoase chiloții. Fără să-i dea drumul, se ridică și-și scoase pantalonii. Înainte de a-i arunca deoparte, căută într-un buzunar un pachețel în folie roșie.

Genunchii ei îi cuprindeau coapsele în timp ce se pregătea. Alice îi mușcă ușor buza de jos și-i șopti:

– Îți mulțumesc...

O sărută încet și îndelung. Apoi buzele lui alunecară pe gîtul și pe umărul ei. O ridică și-i mîngîie

sînii cu buzele şi cu limba. Cu multă grijă o aşează deasupra membrului lui erectat, apoi o lăsă să alunece încet, întinzînd-o după dimensiunile lui. Coapsele ei tremurau şi respiraţia i se precipită. Se simţea completă, întreagă.

Clayton înghiţi în sec şi se sili să nu-şi mişte şoldurile. Alice avea nevoie de timp să se acomodeze. Pereţii strîmţi care-i cuprindeau bărbăţia dovedeau că de multă vreme nu fusese cu un bărbat. Şi totuşi, şoldurile lui ţîşniră instinctiv, într-un gest de posesie. *Era a lui !*

Ochii ei se deschiseră largi, din cauza senzaţiei ciudate generate de mişcarea lui. Degetele i se încleştară de umeri, în timp ce el îi mîngîia sînii cu gura. La mişcarea următoare realiză că niciodată nu mai fusese pe tărîmul magic unde o purta el. Ea grăbi ritmul, dornică să meargă mai departe.

Alice îl auzi gemînd şi-i simţi degetele încleştate pe şoldurile ei . Galopul devenise nebun şi nici unul dintre ei nu se mai putea stăpîni. Îl strînse pe Clayton mai tare, în timp ce în jurul ei lumea se prăbuşea. Numele lui îi ţîşni din gură în clipa în care îşi pierdu controlul.

– Clayton!...

Braţele lui se strînseră convulsiv în jurul ei şi o strigă pe nume, în clipa cînd spasmul eliberării îi zgudui trupul.

Opt

Clayton își trecu degetele prin părul lung al lui Alice și-i deznodă cîteva șuvițe. Să faci dragoste într-un fotoliu avea, indiscutabil, anumite avantaje. Strînse mai tare femeia cuibărită în poala lui și-i simți căldura. Așteptă să i se liniștească respirația și o întrebă:

– Te simți bine?

Ea îl sărută pe piept.

– Îți spune ceva cuvîntul *„covrig"*?...

Să faci dragoste într-un fotoliu avea și anumite dezavantaje. De pildă, exista riscul să-ți schilodești partenera.

– Îți mai simți picioarele?

– De zece minute nu le mai simt.

Ea dădu din șolduri și rîse încet.

– N-am amorțit decît pînă la genunchi. În rest mă simt perfect.

Clayton îi prinse bărbia în mînă și o sili să-l privească în ochi.

– Termină!

Dacă ea mai continua să se foiască, în curînd nu va mai fi răspunzător de faptele lui.

Ea întrebă drăgălaș:

– De ce?

– Tu ai ales acest prim loc unde am făcut dragoste, dar cu siguranță nu-l vei alege pe al doilea.

Niciodată o femeie nu răspunsese atît de deschis pasiunii sale. Reacțiile ei erau firești și libere. Îi dădea tot ce avea. Fără ezitare, fără ipocrizie, fără timiditate. Știa exact ce voia și, din fericire, îl voia pe el.

– N-am ales eu locul acesta ridicol, ci tu.

Alice se frecă de cămașa lui și-i atinse cu vîrful limbii bărbia.

– Termină!

Încercă s-o îndepărteze, dar sfîrși prin a o strînge și mai tare la piept. Era stînjenitor să descopere că mai avea încă pe el cămașa și șosetele.

– Cum poți să spui că n-ai ales tu fotoliul, cînd îmi amintesc perfect că ai preferat lumina focului în locul unui pat moale?!...

– Era fantezia ta să faci dragoste la lumina focului, spuse ea, sărutîndu-i lobul urechii și trecîndu-și degetele prin părul lui.

– Și tu ce ți-ai dori?

Mîinile lui atinseră pielea umedă de deasupra

şoldurilor şi simţi cum se întăreşte din nou înăuntrul ei. Trupul ei îi răspundea cu aceeaşi patimă. Respiraţia i se accelerase şi părţile ei intime îl cuprindeau din ce în ce mai strîns. Şi ea îl dorea din nou...

– Ce pot să-ţi spun cu siguranţă este ce anume nu mi-aş dori, spuse ea.

– Ce anume?

– Să facem din nou dragoste în fotoliul ăsta. Aruncă o privire în jos, către trupurile lor încopciate. Nu glumeam cînd ţi-am spus că nu-mi mai simt picioarele.

El se ridică în picioare, fără să-i dea drumul.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– N-am avut timp, rîse ea şi-i cuprinse gîtul cu braţele.

Apoi, dintr-odată, tresări.

– Ce-i cu tine?

– Cred că picioarele mele încep să se trezească.

Clayton luă cuvertura de pe speteaza canapelei şi o întinse pe jos, în faţa focului. După ce o culcă pe Alice, începu să-i frece picioarele. I se rupea inima cînd o auzea gemînd.

– Uşor, iubito, într-o clipă o să-ţi fie mai bine.

Ea închise ochii şi rămase nemişcată.

– E mai bine...

Alice oftă cînd mîngîierea lui urcă de la degetele de la picioare pînă la jumătatea coapselor.

Lui îi era foarte greu să se concentreze. Curbele perfecte ale pulpelor ei îi ardeau palmele. Pielea sensibilă din spatele genunchilor era asemeni sati-

nului, iar coapsele albe ca laptele urcau zvelte către mănunchiul de cîrlionți aurii de la poarta raiului. Pînă acum nu avusese ocazia să exploreze minunile etalate înaintea lui. Îi ridică piciorul și-i sărută talpa.

– Ei, cum e?

– Mai bine, răspunse ea cu vocea răgușită.

Clayton își deschise manșetele și-și scoase cămașa șifonată, apoi șosetele.

– S-a făcut îngrozitor de cald aici, nu-i așa?

Degetele lui călătoreau pe pulpele și pe genunchii ei și se întinse lîngă ea. Nu putea s-o admire îndestul. *Ar fi putut petrece tot restul nopții contemplîndu-i frumusețea.*

– Probabil din cauza focului, șopti ea, mîngîindu-i umerii.

Rămîne de văzut dacă ar fi putut, se gîndi Clayton. Nu, n-avea nici o șansă să-și petreacă noaptea uitîndu-se la ea, cînd mînuțele ei fierbinți îi colindau trupul. Se întinse și puse stăpînire pe gura ei cu un sărut fierbinte ca focul.

Degetele ei îi mîngîiau spatele, coborînd peste dealuri și văi pînă cînd, cu un geamăt de dorință, îi cuprinse fesele.

Clayton simți cum șoldurile îi zvîcnesc involuntar înainte. Coapsele lui se lipiră de ale ei și erecția i se frecă de cîrlionții dintre picioarele ei.

– Știi ce ți se întîmplă cînd te joci cu focul?...

– Te arzi, răspunse ea în șoaptă.

Apoi își ridică picioarele și le încolăci în jurul lui. Era deschisă și pregătită pentru dragostea lui.

– Fă-mă să ard, Clayton...

El alunecă uşor în căldura ei şi îngădui flăcărilor să-i mai mistuie încă o dată.

Alice puse un baton de cereale în mîna întinsă a lui Clayton şi făcu abstracţie de rîsul lui. Numai din vina lui nu avusese timp să pregătească micul dejun cumsecade şi erau pe cale să întîrzie la serviciu. Ea dorise să facă duş separat, dar el votase pentru economisirea resurselor şi plăcerea de a fi împreună. Protecţia mediului învinsese. Să faci dragoste într-un fotoliu, era joacă de copil pe lîngă ce se întîmplase în continuare. Obrajii i se înroşiră cînd îşi aminti fiecare din lucrurile incredibile şi minunate care se petrecuseră în cursul nopţii şi al dimineţii.

Clayton privi batonul singuratic din palmă.

– Asta-i tot?

Ea mai adăugă unul.

– Asta-i tot, sau te duci să mănînci în oraş.

Încălţă pantofii bleumarin şi-şi trase jacheta de la taior.

Clayton îi mîngîie cocul de la spate.

– Îmi place mai mult cum îţi vine cu părul liber.

Buzele lui atinseră pielea ispititoare pe care pieptănătura i-o lăsa descoperită.

– Dar la urma urmei şi stilul ăsta are avantajele lui...

Alice simţi un fior de dorinţă pe şira spinării. Era periculos.

– Termină...

– Că altminteri... murmură el cu buzele lipite de gîtul ei.

Ea se plecă spre el şi îl lăsă s-o sărute. Îl dorea şi simpla lui atingere îi trezea o patimă fără de sfîrşit.

– Că altminteri o să întîrziem *foarte tare* la serviciu.

El o trase mai aproape şi o sărută pe gît.

– Poate că am putea să facem rost de o scutire de boală...

Ea se trase un pas înapoi, respiră adînc şi îşi luă poşeta.

– Fiindcă veni vorba de boală, doi dintre asistenţii mei au gripă şi lipsesc.

Clayton începu să rîdă şi o ajută să-şi pună jacheta.

– Gripă, da, remarc o mulţime de simptome. Temperatura ridicată, dureri în tot corpul...

Alice rîse şi deschise uşa. Şi ea suferea de toate aceste simptome şi încă de cîteva, pe care el nu le menţionase, dar nu credea că vreun doctor ar fi putut să-i prescrie ceva care s-o uşureze, cîtă vreme doctorul nu era Clayton.

Alice închise încetişor uşa biroului ei şi suspină uşurată. În fine o jumătate de oră de linişte, fără s-o deranjeze nimeni. Beverly, o studentă angajată cu jumătate de normă la bibliotecă, era perfect în stare să rezolve orice problemă care ar fi putut apărea în următoarele treizeci de minute. Deschise obloanele

către priveliștea unor copaci și a unei ferme îndepărtate cu care Universitatea se învecina spre nord. Se așeză la birou, privi pe geam și se încruntă. Cîmpul era uscat și pustiu, iar copacii își pierduseră frunzele colorate. Norii cenușii acopereau soarele și un vînt cumplit purta de colo-colo frunze uscate și bucăți de hîrtie. Toamna era pe sfîrșite și iarna se apropia.

Sorbi din cana cu cafea fierbinte. Avea în poală o cutie începută de prăjiturele cu nucă de cocos. Avea nevoie de energie și de un loc liniștit unde să poată să reflecteze, în absența lui Clayton. Luă o prăjiturică.

Ce naiba i se întîmplase în noaptea trecută?!...

Cînd analiza cu sînge rece scena din salon, se întreba dacă fusese în toate mințile. Privi taiorul albastru – avea șase la fel – și bluza albă cu guler înalt, cu acul de argint de la guler. Cînd ajunsese așa de puritană? Pe vremuri nu era genul ei.

Rîse încetișor, își termină cafeaua și mai luă o prăjitură. Noaptea trecută nu fusese cîtuși de puțin puritană. Sîngele îi urcă în obraji. Clayton o considera probabil cea mai accesibilă femeie cu care a avut vreodată de-a face, sau cea mai disperată. Și ea nu era nici una, nici alta. Motivul pentru care reacționase astfel la atingerea lui îi trecuse prin minte abia în cursul dimineții, în timp ce dezvăluia unui student secretele mașinii de microfișe. Era pe cale să se îndrăgostească de Clayton.

Făcea singurul lucru pe care se legase să nu-l mai facă vreodată. Și se îndrăgostea tot de un visător.

Degetele îi tremurau, căutînd o altă prăjitură. Ar fi putut să-şi ierte faptul că se îndrăgostise de James. Nu ştiuse că e un visător pînă cînd nu se ivise pentru el ocazia să aleagă un vis diferit de al ei. Privind în urmă, îl admira pe James, pentru că avusese curajul să-şi urmeze visul.

Dar să-l iubească pe Clayton era cu totul altă treabă. Tipul avea vise la care alţii nu îndrăzneau nici măcar să se gîndească. Visele lui umbreau toate visele fraţilor Jorgensen la un loc. Dacă zvonul care circula era adevărat, el şi ceilalţi cinci savanţi, închişi în laboratorul superechipat, studiau călătoriile în timp. Apariţia lui în salonul lui Maude în noaptea de Halloween confirma în oarecare măsură zvonurile legate de aceste călătorii. Dar ce fel de călătorii? Clayton era foarte discret în privinţa acestui proiect. De fapt nu-l pomenea niciodată. Nu era puţin ciudat ca un om care-şi petrece atîtea ceasuri în laborator să nu vorbească deloc de munca lui? Oare era sătul de ea şi avea nevoie să se relaxeze, sau îi era interzis? Din cîte auzise, era nevoie de o aprobare specială fie şi numai să intri în clădire. Clayton visa vise despre care nu putea nici măcar să vorbească.

Mai luă o prăjitură şi se gîndi că ar fi trebuit să mănînce mai mult la micul dejun. Dar acum avea lucruri mai importante de făcut decît să se gîndească la caloriile suplimentare. Acum trebuia să găsească o metodă de a nu se îndrăgosti de Clayton.

Se uita încă pe fereastră şi privi cum cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Evident că prognoza meteo se înşelase din nou, cu dimineaţa însorită pe

care o promiseseră. Părea mai probabil să aibă parte de o primă zăpadă în seara aceea. O noapte perfectă ca să se cuibărească în faţa focului cu Clayton. Se înroşi, înjură şi mai luă o prăjitură. Terminase jumătate din cutie şi încă nu găsise leacul miraculos împotriva dragostei.

Închise cutia cu dulciuri, ca să înlăture ispita. Poate că nu era nimic de făcut în legătură cu Clayton. Ce-a fost, a fost. Dar acum, ştiind că era pe cale de a se îndrăgosti, ar fi trebuit să poată opri prăbuşirea. Trebuia să privească toată povestea dintr-o perspectivă corectă. El era un mascul sănătos, cu un apetit sexual corespunzător, iar ea, o femelă sănătoasă, care se topea sub ochii lui. Grozavă perspectivă!

Alice se ridică, puse cutia cu prăjituri în sertarul de jos al biroului şi închise obloanele. După ce se mai gîndi puţin, le deschise la loc. Ziua morocănoasă se potrivea cu starea ei de spirit. Se îndrepta spre necazuri serioase şi nu prea avea nimic de făcut. Dragostea părea imprevizibilă ca şi vremea.

Două ore mai tîrziu Clayton deschise încet uşa biroului lui Alice şi surîse. Era ocupată să tasteze ceva pe calculator şi să mormăie încetişor. Doamne, cît îi lipsise, şi nu erau decît patru ore de la sărutul lor de despărţire din parcare. Păşi în birou şi închise uşa.

– Ai fost vreodată violată în biroul ăsta?

Ea sări în sus și se întoarse.

– Clayton!

El puse pe colțul biroului sacoșele pe care le avea în mînă și o luă în brațe.

– Așteptai pe altcineva?

Ea îl sărută.

– Păi... Kevin Costner trece pe aici cam pe la ora asta.

Clayton încuie ușa.

– Asta ca să nu ne mai deranjeze...

O luă în brațe și o sărută cu patimă, savurînd atingerea trupului ei. Flacăra instantanee care ardea de fiecare dată între ei se aprinse din nou. Gemu de dorință. Nu era nici de două minute în biroul ei și era deja cît se poate de excitat. Alice o să-l dea gata. Nu mai putea să gîndească, nu mai putea să lucreze, nu mai putea nici să respire, decît cu un efort considerabil de concentrare.

– Asta înseamnă că urmează să fiu violată? întrebă ea plină de speranțe.

El o îndepărtă cu blîndețe.

– Nu, înseamnă că urmează să mănînci de prînz.

– De prînz?

– Da, de prînz.

Clayton îi întinse o sacoșă de la bufetul studențesc.

– Dar eu tocmai mîncam de prînz, spuse ea, arătîndu-i un borcan neatins de iaurt aflat lîngă tastatură.

El clătină din cap și începu să elibereze un loc

pe birou. Se minună de cît era de ordonată. Pe un colţ se aflau patru sertare suprapuse şi pe fiecare era indicat conţinutul. Cîteva cărţi bine alese şi frumos aranjate, agenda şi un capsator asortat cu setul de stilouri de argint.

Îl trecu un fior gîndindu-se cum ar fi reacţionat ea dacă i-ar fi văzut *lui* biroul. Echipa avea şi o secretară, dar căzuseră cu toţii de acord să-i folosească aptitudinea de a tasta peste nouăzeci de cuvinte pe minut la introducerea datelor pe calculator, nu la făcut cafele şi ordine pe birouri. Aşa că biroul lui Clayton era propriul lui domeniu.

Un calculator îl ocupa în cea mai mare parte, alături de ceştile goale de cafea, teancuri de hîrtii şi agrafe de birou. Ca să-l facă să păstreze cît de puţină ordine, colegii îi improvizaseră în glumă un fişier dintr-o cutie de carton în care fuseseră livraţi pui fripţi. Dar, spre dezamăgirea lor, lui îi plăcuse cutia cu pui roşii imprimaţi pe ea şi o păstrase. După cîteva săptămîni, ajunsese să găsească tot ce-i trebuia mai repede decît orice alt membru al echipei. Şi totuşi, era convins că Alice n-ar fi fost deloc încîntată de metoda lui de organizare.

Se uită din nou la borcanul de iaurt.

– Asta nu e masă, Alice.

Scoase un castron de salată şi sosul potrivit şi le puse în faţa scaunului ei.

– *Asta* e o masă adevărată.

Ea rîse.

– De unde ai ştiut că-mi plac salatele?

Alice se aşează şi el îşi scoase un hamburger

cu cartofi prăjiți. Două cutii cu sifon completau masa.

– Stau cu tine de peste o săptămînă.

Îți trase un scaun și se instală. Îi plăcea cum suna asta. *Stătea cu Alice.* Cineva la care să vină acasă în fiecare seară. Cineva căruia să-i pese dacă se întoarce acasă sau petrece noaptea la laborator. Ar fi vrut să aibă din nou o familie.

– Ai urmărit ce mănînc? întrebă ea.

Clayton surîse.

– Am urmărit tot ce faci. Nu bei niciodată lapte fără cacao, bei cafeaua cu frișcă și cu o linguriță de zahăr și-ți place pîinea foarte prăjită.

– Astea toate puteai să le afli la un singur mic dejun.

– Stai să vedem ce-am mai băgat de seamă.

Surîse, văzînd că ea evita să-l privească în ochi.

– Îți place lenjeria fină, dantelată, oricît ai încerca să-ți ascunzi farmecul sub taioarele astea oribile. Ai o cicatrice micuță de cînd te-ai operat de apendicită, la nouă ani. Și scoți niște gemete extraordinar de provocatoare...

Alice scăpă furculița în castron.

El o ridică și i-o întinse.

– Astea nu le-am mai aflat la micul dejun...

Ea își plecă ochii.

– Mi-ai adus gustarea numai ca să mă stînjenești?

– Să te stînjenesc? E ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap.

El îi privi chipul, încercînd să ghicească emoțiile din sufletul ei. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut s-o

stînjenească. Dar cum putea oare să se simtă *stînjenită* de cele întîmplate între ei?! Fusese cea mai profundă experienţă din viaţa lui!...

– Eşti stînjenită de ce s-a întîmplat azi-noapte?

Privirea ei se mută undeva în spatele lui.

– Poate că „stînjenită" nu e cuvîntul potrivit...

– Şi care e cuvîntul potrivit, Alice?

– Derutată.

Sprîncenele lui se încruntară.

– De ce?

Mîinile ei căutau prin aer cuvîntul potrivit.

– De tine, de mine... De noi!... Clayton, nimic de genul ăsta nu mi s-a mai întîmplat vreodată. Femeia de azi-noapte n-am fost eu.

Un surîs larg îi lumină faţa. Pentru o clipă crezuse că ea regreta noaptea lor de dragoste.

– Răspunde-mi la o întrebare, Alice.

– Care? întrebă ea.

– Cine era femeia care m-a sărutat chiar aici, acum nici cinci minute?

Alice privi uşa închisă şi îşi muşcă buza de jos.

– Asta eram eu...

– Era una şi aceeaşi femeie cu cea care a făcut aseară dragoste în faţa focului, care a dormit în patul meu şi mi-a luat toată pătura? Şi care a dat un sens nou expresiei *un duş fierbinte?*

Îi stătea pe limbă să-i spună că o iubeşte, dar se stăpîni. Alice se obişnuia greu cu ideea că făcuseră dragoste, n-avea sens să-i mai adauge şi complicaţii sentimentale. *Răbdare!...* Trebuia să înveţe să aibă răbdare cu ea. Totul se întîmplase atît de

repede, încît şi lui îi era greu să ţină pasul. Îşi putea închipui prin ce trecea ea.

O apucă de bărbie şi o sili să-l privească în ochi.

– Dacă asta te poate face să te simţi mai bine, nici mie nu mi s-a mai întîmplat niciodată nimic similar. Dar ce s-a întîmplat n-a fost stînjenitor, Alice, a fost minunat. Îi mîngîie buzele şi văzu încîntarea în ochii ei. Ai dreptate, într-un fel a fost şi puţin derutant.

– Adică?

– De atîtea zile visez să fac dragoste cu tine, Alice. Crede-mă cînd îţi spun că mi-a părut sincer rău că sora lui Maude şi-a rupt piciorul, dar era să sar în sus de bucurie cînd am auzit că Maude şi Herbert ne-au anunţat că pleacă.

Alice clătină din cap şi îşi ascunse un surîs.

– Cînd am făcut dragoste, mă aşteptam la fiori şi emoţie, dar nu mă aşteptam la atîta francheţe. Nici o ezitare, nici o reţinere...

– Vrei să spui că m-am dat la tine?

– Mai curînd invers, spuse el rîzînd de expresia ei uluită. Ceea ce încerc să-ţi spun, deşi nu prea mă descurc, este că noaptea trecută a fost perfectă. Nu există nimic mai mult de atît. Între noi s-a întîmplat ceva deosebit.

El ştia că are de partea lui dragostea. Dar ea?

– Aici nu pot să te contrazic, Clayton...

Privi o clipă la degetele lor înlănţuite, înainte de a-şi ridica privirea spre el.

– Şi de-aici încotro mergem?

– Oriunde, numai nu înapoi. Pot să suport orice,

cîtă vreme eşti lîngă mine în fiecare noapte. Nu e neapărat nevoie să ne gîndim mai departe. *La urma urmei, avea o viaţă întreagă înainte ca s-o facă să-l iubească.*

– Ai vreo întrebare?

– Numai una, spuse ea, şi chipul i se lumină. Chiar ţi-am luat pătura?

El rîse.

– Chiar. Acum ia şi mănîncă.

– Fiindcă veni vorba, ce vrei să-ţi pregătesc la cină?

– De fapt, pentru asta am venit.

– Pentru cină?

– Nu, ca să-ţi spun că n-am să ajung decît tîrziu. Nu vreau să-ţi faci griji din pricina mea.

Ea ridică o sprînceană, dar continuă să mănînce.

– Lucrezi tîrziu?

– Întotdeauna.

Căută pe chipul ei o urmă de resentiment, dar nu găsi decît înţelegere.

– Colegii mei au lucrat pînă tîrziu aseară.

– Şi tu te simţi abandonat?

– Nu, eu mă simt cumplit de vinovat. Privirea i se opri pe gura ei. Ei, poate nu chiar atît de vinovat... În ultima vreme nu prea mi-a fost mintea la lucru şi mă simt dator faţă de ei.

– Serios?...

– Păi, cam asta ar fi, şi...

– Şi ţi-e frică de nu mai poţi că vor face o descoperire grozavă şi tu nu vei fi acolo să-ţi iei porţia

de lauri.

– Nu, mai curînd mă tem să nu se întîmple un dezastru, dacă din întîmplare ajung într-o altă vizuină de iepure.

– Asta s-a întîmplat de *Halloween*? Ai greşit vizuina?

– Ba nu, am aterizat în vizuina Iepurelui Alb, nu-i aşa?

Îi plăcea că-i mergea mintea repede. Poate chiar prea repede. Prindea lucrurile din zbor. Cum ar putea s-o ţină deoparte de munca lui? Colegii găsiseră foarte ciudate referirile lui la unele erori din proiect şi la altă vizuină de iepure. Dar nu le explicase nimic privitor la costumul lui Alice.

– Nu, Clayton. Ai aterizat lîngă o foarte reală Alice.

El rîse şi începu să strîngă resturile.

– Ai dreptate, scumpa mea. Acum trebuie să plec înapoi.

– Vrei să te-aştept cu masa, sau să-ţi las o farfurie în frigider?

– Nici una, nici alta, o să mănînc ceva aici. Pleacă tu cu maşina, adăugă el întinzîndu-i cheile.

– Dar e maşina ta.

– Ai fi plecat cu a ta azi-dimineaţă, dacă nu insistam eu să te iau cu mine.

– De obicei merg pe jos la serviciu, e un drum foarte scurt. Azi voiam să merg cu maşina numai pentru că eram în întîrziere.

– Atunci va fi şi pentru mine foarte uşor să mă întorc pe jos.

Se aplecă şi o sărută încet şi tandru.

– Te rog, Alice. Nu vreau să-ţi duc grija, umblînd noaptea pe străzi.

– Dar dacă-ţi duc eu grija, e bine, nu?

Clayton oftă exasperat.

– Alice...

– Bine, mă duc acasă cu maşina şi nu te aştept cu masa, spuse Alice, aruncînd cheile în buzunarul jachetei ei.

Clayton se îndreptă spre uşă. Nu-i plăcea luminiţa care apăruse brusc în ochii ei.

– Ce pui tu la cale?

Alice se uită pe geam. Cu siguranţă va ninge. Şi cu puţin noroc, se vor aşterne cîţiva centimetri de zăpadă.

– Sper că ai o pereche de cizme la laborator, Clayton.

– Cizme?

Descuie uşa şi o deschise. Zgomotul din biblioteca aglomerată năvăli înăuntru.

– Şi ceva lenjerie groasă.

– De ce-aş avea nevoie de ele?

Alice rîse încetişor. În uşa întredeschisă apăru capul lui Beverly şi implicit o urgenţă.

– Lasă că vezi tu, Clayton, vezi tu, spuse ea, înainte de a-i acorda lui Beverly întreaga ei atenţie.

Nouă

Alice sprijini sacoşele de uşa din dos şi începu să-şi caute cheia în geantă. Probabil Clayton îşi scosese cheia lui de pe lanţ înainte de a i-l da ei. Se înfioră cînd un val de aer rece o lovi în faţă, umplînd-o de zăpadă. Avusese dreptate. Vremea se stricase mai rău decît prevăzuseră cei de la prognoza meteo, şi adusese prima ninsoare. Pămîntul era deja acoperit de cîţiva centimetri de zăpadă. Parcă venea Crăciunul, nu Sărbătoarea Recunoştinţei. Chiar în clipa cînd degetele ei găsiră cheile, uşa se deschise larg.

Alice, cinci sacoşe de cumpărături şi un val de aer rece se năpustiră înăuntru. Sacoşele se împrăştiară, poşeta îşi revărsă conţinutul, fulgii de zăpadă dansară prin cameră pînă se topiră, iar Alice ateriză

în braţele lui Clayton. Sosirea ei îl luase prin surprindere şi îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi recapete echilibrul.

– Alice! strigă el, strîngînd-o în braţe.

– Pe cine aşteptai, pe Moş Crăciun? Se desprinse din braţele lui şi se grăbi să închidă uşa.

– Unde ai fost? întrebă el şi se aplecă s-o ajute să ridice pachetele.

Alice se uită la el şi oftă. Îi luă din mînă o sacoşă de plastic şi o aşeză pe spetează unui scaun. În sacoşă se aflau două taioare noi, unul roşu-intens cu nasturi negri, celălalt din mătase turcoaz. În pachetele pe care el le ţinea în mînă se aflau o eşarfă de mătase asortată la taiorul turcoaz, două perechi de pantofi cu tocuri înalte, lenjerie de dantelă şi un capot călduros, practic şi sexy în acelaşi timp.

– Tu unde crezi că am fost, Clayton?

– La cumpărături!

Se uita la pachete de parcă abia acum le vedea pentru prima dată.

– Ai fost la cumpărături pe viscolul ăsta?!...

Ea rîse şi îşi atîrnă paltonul în cuier.

– Ăsta nu e viscol, Clayton. Tu de unde vii, din Florida?

Îngenunche pe podea şi începu să-şi adune lucrurile la loc în geantă.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii la Boston. Dar ce-are asta de-a face cu faptul că tu îţi rişti gîtul ca să te duci la magazine?

– Ar trebui să ştii că asta nu e o ninsoare serioasă. Pînă mîine la prînz se topeşte toată. Nici

măcar nu ningea cînd am plecat spre La Porte.

– Dar ce te-a apucat să te duci la cumpărături la La Porte cînd știai că o să ningă? Și știai asta cînd mi-ai spus de cizme și lenjerie groasă.

– Nu *știam*, am presupus doar. Toată dimineața s-au rostogolit norii și s-a făcut din ce în ce mai frig. Am dedus că urma să ningă.

– Atunci de ce să pleci la cumpărături? întrebă el, trecîndu-și degetele prin păr.

– Pentru că ai avut dreptate.

Îl sărută, apoi își strînse repede pachetele.

– În legătură cu ce?

– Cu taiorul ăsta. E urît.

Se îndreptă spre ușă.

– Ai mîncat deja?

Apoi continuă, fără să-i aștepte răspunsul:

– Eu am ciugulit ceva cît am cumpărat, dar sînt sigură că aș putea găsi ceva de mîncare și pentru tine.

– Tocmai am terminat restul de șuncă din frigider.

– Bine. Eu mă duc sus să mă schimb cu ceva mai confortabil și mai călduros. Ce-ar fi să aprinzi focul în cămin?

Era o seară numai bună de stat în fața focului. Își aminti cele întîmplate în seara precedentă, în fața focului, și se întrebă dacă aveau să repete performanța.

După prînz ajunsese la concluzia că nu prea-i mai rămînea mare lucru de făcut dacă se îndrăgostea de Clayton. Dorise să guste puțin viața și acum era așezată în capul mesei de onoare. Avea de ales: sau se ridica de la masă, sau gusta din fiecare din bunătățile din fața ei. Îi surîse lui Clayton și se îndreptă spre scări. Avea de gînd să rontăie pînă la ultima fărîmă. Pentru că odată Clayton plecat, nu-i mai rămîneau decît aceste amintiri. Dar, Doamne, ce amintiri!...

Alice scoase un țipăt de surpriză, apoi își trase cuverturile peste cap.

– Doamne, Clayton, unde ți-ai ținut mîinile, în congelator?

El își frecă palmele una de alta înainte de a le lipi din nou de șoldurile ei.

– Așa e bine?

Ea îl lovi peste degetele înghețate.

– Termină!

Încercă să se tragă la o parte, dar se afla deja la marginea saltelei.

– Unde ai fost?

Se trezise cu cincisprezece minute în urmă, numai ca să descopere că era singură în patul lui Clayton. Se întrebase unde a plecat cu noaptea în cap, dar nu fusese destul de curioasă ca să renunțe la căldura patului. După cît de reci erau mîinile lui, fusese fie afară să facă un om de zăpadă, fie în

congelator.

– Am dat zăpada de pe alee.

Se strecură gol în așternut și trase spre el trupul ei cald.

Alice se trezi de tot.

– Clayton!

El o sărută după ureche.

Căldura se întorcea în trupul ei crispat. Sfîrcurile sînilor, întărite de frig, apăsau pe pieptul lui.

– Data viitoare cînd te duci să dai zăpada, pune întîi ceva pe tine.

Gura lui îi mîngîia umărul. Rîse încetișor și-și strecură un picior între ale ei.

– Dar doamna Whitehall de peste drum la ce o să se mai uite?

– E *domnișoara* Whitehall și n-are decît să-și caute un bărbat al ei la care să se holbeze.

– Nu poți să te îmbraci așa la lucru, spuse Clayton. Tocmai intrase în dormitorul lui Alice, ca să vadă dacă era gata de plecare. Nu se așteptase să vadă silueta senzațională și atrăgătoare din fața oglinzii. Mătasea turcoaz îi îmbrățișa trupul. Toți nasturii aurii erau închiși, dar tot rămînea un decolteu incredibil, în formă de V. Își înnodase decent o eșarfă de mătase colorată și o lăsase să cadă peste curba delicată a sînilor. Eșarfa ar fi trebuit să facă taiorul mai decent, dar de fapt nu reușea decît să atragă și mai mult privirile. El știa fiecare centimetru din trupul

ei fantastic şi era mai mult decît sigur că nu dorea să facă şi alţi bărbaţi speculaţii asupra celor ascunse sub mătasea subţire. Alice era a lui.

Ea se uită în oglindă şi se încruntă.

– Ce nu e-n regulă cu taiorul meu?

Se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, apoi făcu o piruetă, privindu-se din toate unghiurile posibile.

Clayton căută disperat o explicaţie rezonabilă. Scos din sărite de propria lui lipsă de imaginaţie, izbucni:

– Nu e urît, de-aia!

Alice duse mîna la gură, fără să reuşească să-şi înăbuşe un hohot de rîs.

– Vrei să port lucruri urîte?!

El îi atinse o şuviţă rebelă de păr ce se desprinsese din noua pieptănătură. Renunţase la cocul ei strîns, şi adunase masa aurie pe ceafă. Cîrlionţi subţiri îi încadrau faţa. Era o pieptănătură atrăgătoare, feminină şi extrem de tentantă pentru degetele oricărui bărbat.

– Vreau să porţi pînză de sac, cască de hochei şi cizme militare, spuse el privind în jos la picioarele ei superbe, încălţate în pantofi cu toc, asortaţi la taior.

Ea nu se putu împiedica să rîdă.

– Inspirată imagine! Sper că nu e una din fanteziile subconştientului tău, Clayton. În cazul acesta, Freud însuşi ar trebui să se scoale din groapă ca să-ţi tălmăcească visul.

– Nu, nu e visul meu.

Degetele lui se jucau cu cercelul ei şi cu pielea

mătăsoasă din dosul urechii.

– Ce-ai spune tu dacă te-aş ruga să te schimbi în taiorul acela drăguţ şi la locul lui pe care îl purtai ieri şi să-ţi strîngi frumuşel părul la loc în coc? După lucru, poţi să te îmbraci din nou cu astea şi te duc la ce restaurant vrei tu.

Alice clătină din cap.

– Am o idee şi mai bună, dragul meu.

Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

– Rămîn îmbrăcată aşa cum sînt şi tu poţi în continuare să mă inviţi la restaurant.

– Am creat un monstru, gemu Clayton, privind-o cum dispare în lungul coridorului. O urmă şi se opri împietrit văzînd legănarea ritmică a şoldurilor ei. Parcă o luase razna în dimineaţa asta. Simţi cum se încălzeşte, îşi trecu degetele pe lîngă guler şi cu o smucitură îşi lărgi cravata. N-ar fi trebuit s-o lase să-şi facă de cap. Prea multă libertate strică. Privirea lui o urmă în josul scărilor şi un surîs îi lumină faţa. Dar ce mers avea!...

– Da, Maude, îţi spun pentru a patra oară că totul e în ordine, spuse Alice în telefon. Se încruntă la Clayton, ale cărui degete se jucau cu gleznele ei şi cu tivul rochiei. Da, *chiriaşul tău* e foarte amabil.

Chiriaşul lui Maude fusese mai mult decît amabil cu jumătate de oră mai devreme, sub duş. Abia acum îşi luau micul dejun şi telefonul lui Maude îi întrerupsese. Clayton rîse şi îi sărută tălpile delicate.

Alice își ridică privirile în tavan și încercă, fără succes, să-și tragă piciorul.

– Spune-i lui George că-i trimit corespondența și că în fiecare zi Clayton trece pe la el pe-acasă cel puțin o dată, ca să se asigure că totul e în regulă. Sigur că nu îl deranjează, Maude. Pare să se distreze grozav ca bărbat al casei.

Ascultă povestirile lui Maude despre tot ce vizitaseră ea și George.

– Foarte drăguț, Maude, dar dacă tu și George ați vizitat toate locurile astea, cine are grijă de Martha?

Piciorul îi țîșni involuntar și-l lovi pe Clayton drept în ochi.

– Herbert!?!... strigă ea uimită.

Privi fața lui Clayton și se încruntă cînd el își acoperi ochiul cu mîna.

– Vrei să spui că Herbert are grijă de Martha?

Încercă să-i tragă mîna la o parte.

– Foarte drăguț, Maude, murmură ea, încercînd să urmărească spusele mătușii ei. Da, știu că joi e Sărbătoarea Recunoștinței, și pentru a treia oară îți spun că nu iau avionul de Baltimore... Sigur că sînt în stare să fac o friptură de curcan, Maude... Nu, n-o să fiu chiar așa de singură... Îl mai ții minte pe doctorul Williams, chiriașul tău? Tot aici locuiește, și din cîte am înțeles va fi pe-aici cu ocazia curcanului...

Surîse și întîlni surîsul lui Clayton. Nu părea să fi fost prea rău lovit.

– Sigur că vă voi duce dorul, Maude, și ție și lui Herbert, continuă ea. Dar Martha are nevoie de tine...

Da, te sun eu în cîteva zile... Sărută-i pe Herbert şi pe Martha, şi spune-i lui George să se poarte frumos... Da, şi eu te iubesc... Pa.

Puse binişor receptorul la loc şi oftă.

– Ei, ce mai face clanul? întrebă Clayton, care mai ţinea încă o mînă la ochi.

– Herbert a făcut o pasiune pentru Martha şi îi pîndeşte toate dorinţele. George şi Maude fac turism pe o rază de două sute de kilometri. Şi toată lumea pare să se distreze de minune.

– Şi noi la fel, rîse el.

Alice se întinse spre el şi îi luă mîna de pe ochi. Pe obraz se vedea un semn palid. Nu părea grav. Degetele ei îi mîngîiară blînd semnul.

– Te doare?

Clayton gemu.

– Cumplit...

Buzele ei atinseră uşor lovitura.

– E mai bine?

– Un pic...

O ridică, şi-o aşeză în poală şi îi mîngîie genunchiul care se întrezărea prin capot.

Sărutările ei coborîră pe nas şi pe obraz, căutîndu-i gura.

– Dar acum?

El îi mîngîie coapsa, urcînd din ce în ce mai sus.

– Merge...

Buzele ei îi colindau faţa, pînă cînd gurile flămînde li se întîlniră. Buzele ei se întredeschiseră şi îl muşcă uşor. Îi cuprinse gîtul cu braţele, şi cînd

mîna lui îi atinse şoldul, gemu de plăcere.

– Ce-ţi mai face ochiul? şopti ea.

Clayton îi deschise capotul şi rămase amuţit de frumuseţea ei.

– E un miracol, Alice. Sărutările tale m-au vindecat.

Ea îl mîngîie pe piept.

– Stai să vezi de ce mai sînt în stare...

Clayton înghiţi în sec.

– Fii atentă cum te porţi cu mine.

Ea rîse şi sărutările îşi urmară calea. Era ultimul lucru la care avea de gînd să fie atentă ...

O oră mai tîrziu, Alice se cuibărea în braţele lui Clayton, acoperindu-i pieptul cu sărutări.

– Clayton?...

– Mmm...

Îşi strînse braţele în jurul trupului cald al femeii culcate lîngă el.

– I-am spus lui Maude că rămîi aici de Sărbătoarea Recunoştinţei, dar nu te-am întrebat ce-ai de gînd.

– De ce n-aş rămîne?

– Nu vrei să-ţi petreci sărbătorile cu familia ta?

Cîteva clipe dureroase se scurseră înainte ca el să-i răspundă încet:

– Eu nu am familie, Alice...

Cercetările din viaţa lui nu fuseseră atît de detaliate.

– Dar părinții tăi?!...

– Părinții mei au murit amîndoi într-un accident de mașină, cînd aveam șaisprezece ani.

Ea îl strînse mai tare și șopti:

– Îmi pare atît de rău...

Clayton simți o lacrimă pe piept. Alice plîngea!... Îi prinse bărbia în mînă și o sili să-l privească în ochi.

– Hei, nu plînge. Asta s-a întîmplat demult.

Îi șterse cu blîndețe o altă lacrimă din gene. În afară de bunica lui, nimeni nu mai plînsese vreodată pentru el. Ezită o clipă, cercetînd întrebările din ochii ei înlăcrimați, și surîse trist.

– Părinții mei erau oameni minunați, Alice, și ei n-ar fi vrut ca tu să plîngi pentru ei...

– Ți-e dor de ei?

– Mereu. Simt lipsa unei familii.

– Cum erau?

– Părinți normali, din clasa de mijloc. Tata lucra la compania de telefoane, o slujbă bună și sigură. Urmase școala comercială și visul vieții lui era să ajungă într-o bună zi șef de echipă. Mama lucra într-un magazin universal, la raionul de menaj. Își petrecea zilele asortînd șervețelele de masă, ștergînd urmele de degete de pe vasele de inox și visînd la droaia de copii pe care ea și tata urmau să-i facă. La nașterea mea, doctorii i-au spus că nu mai poate avea alți copii...

– Nu ai frați și surori?

– Din păcate nu, spuse el, încercînd în zadar să zîmbească. Mama și tata erau făcuți să fie părinți. În locul meu, ar fi trebuit să aibă o casă plină de

copii normali.

O strînse pe Alice mai tare şi îşi rezemă bărbia de fruntea ei.

– Îmi amintesc de ziua cînd au sosit rezultatele testelor mele de inteligenţă şi m-au etichetat drept copil genial. Mama doar a surîs, m-a strîns în braţe şi mi-a spus că, în loc de patru copii obişnuiţi, îi fusese dăruit un copil care avea de patru ori cantitatea obişnuită de inteligenţă.

– A fost greu pentru ei cînd ai plecat?

– Chiar dacă le-a fost greu, nu mi-au arătat-o niciodată. Mama şi tata au ştiut că sînt altfel, încă de cînd aveam şase luni. M-au susţinut întotdeauna şi au încercat să-mi ofere o viaţă de familie cît mai normală. La cîteva săptămîni după ce am fost înscris la şcoala specială, tata şi-a luat un transfer şi s-au mutat la douăzeci de minute depărtare de şcoală. Aveam voie să mă duc acasă la fiecare sfîrşit de săptămînă. Aproape de fiecare dată veneam cu un prieten. Mai tîrziu, cînd studiam la Institutul de Tehnologie din Massachussets, veneau să mă vadă cam o dată pe lună. Era un drum lung din Carolina de Sud, dar ei erau de fiecare dată acolo.

– Părinţii tăi erau deosebiţi.

Un nod de lacrimi i se oprise în gît.

– Da, erau.

– Cred că a fost foarte greu pentru tine cînd i-ai pierdut.

– Mama mamei mele, bunica Farry, a fost alături de mine, şi datorită ei, am supravieţuit...

– Mi-ar fi plăcut să-i întîlnesc.

– Ei ar fi fost fericiți să te cunoască.

O prinse de umeri și o îndepărtă încet, privind în ochii ei de parcă ar fi vrut să-i citească în suflet.

– Ce-ai face, Alice, dacă ai avea un copil genial?

Asta era una din temerile lui privitoare la întemeierea unei familii. Ce s-ar fi întîmplat dacă unul din copiii lui i-ar fi moștenit inteligența și soția lui n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să-l accepte? Mulți prieteni de-ai lui de la școala specială aveau părinți care nu-i vizitau niciodată, care erau fericiți să aibă cît mai puțin de-a face cu copilul lor cel „ciudat".

Răspunsul ei era simplu și sigur.

– L-aș iubi...

Surîsul lui Clayton lumină încăperea. Îi citea adevărul în ochi. O îmbrățișă din nou și îi arătă în cele mai mici detalii cum face un geniu dragoste.

Clayton împinse la o parte farfuria goală, pe care se aflase cu două minute în urmă cea de-a doua porție de plăcintă cu dovleac. Sărbătoarea Recunoștinței era pe cale să devină ziua lui favorită. Și asta nu din cauza fripturii suculente de curcan, nici a muntelui de cartofi și nici a plăcintei de dovleac, ci numai și numai din pricina femeii nemaipomenite care ședea în fața lui: Alice...

Simplul ei nume îi evoca un cămin, o familie și o fericire fără de sfîrșit. Alice făcuse pentru Sărbătoarea Recunoștinței mai multe pregătiri decît pentru Halloween. Făcuse cumpărăturile marți seara, cînd

el lucrase pînă tîrziu. Miercuri noapte copsese trei feluri de plăcintă, pentru că el lucrase din nou pînă tîrziu.

Clayton simţea că Alice poate să accepte multe, chiar şi pe el, cu programul lui aiurit cu tot. Era bună ca pîinea caldă şi era însuşi miezul existenţei lui. Nu se mai simţea în primejdie de a se îndrăgosti de ea: acum era îndrăgostit de-a binelea. Absolut fără nici o îndoială îndrăgostit de Alice. De săptămîni întregi pusese stăpînire pe trupul şi pe viaţa ei, fără să-i spună cele două cuvintele care i-ar fi dezvăluit sentimentele: *„Te iubesc"*... Nu îndrăznea să-i spună asta. Nu numai pentru că ar fi fost prima dată în viaţă cînd ar fi rostit aceste vorbe, dar mai ales pentru că nu ştia cum avea să reacţioneze ea.

Trăise toată viaţa cu impresia că femeile se agăţau de gîtul bărbaţilor şi la primul semn de dragoste începeau să facă planuri de căsătorie şi să aleagă porţelanuri. Alice nu avea nimic în comun cu toate astea, ci dimpotrivă. Nu vorbea niciodată despre viitor, cu sau fără el. Se purta de parcă ar fi trăit numai pentru ziua de azi. Nu o înţelegea şi asta îl scotea din sărite, dar o cunoştea prea bine ca să facă un pas pentru care ea nu era pregătită. Hainele ei deveniseră treptat cochete şi strălucitoare şi această schimbare îl bucura şi îl îngrijora în acelaşi timp.

Dragostea îi scosese la lumină instincte pe care nu şi le cunoştea. Ar fi vrut să-şi păstreze fluturaşul numai pentru sine.

O privi pe Alice pe deasupra ceştii de cafea.

Era frumoasă de ți se tăia respirația, cu obrajii rumeni de căldura din bucătărie și buzele încă roșii și umflate de sărutări. Clayton surîse, amintindu-și cum își petrecuseră seara, între masă și desert...

El își descărcase inima, îi vorbise despre părinții lui care-i lipseau atît de mult și chiar despre moartea bunicii lui, la numai doi ani după a părinților lui. Reacțiile ei îi confirmaseră toate presupunerile. Era caldă, tandră, afectuoasă și fără îndoială că ar fi trebuit să aibă o familie a ei.

– Pot să-ți pun o întrebare personală? spuse el. În ultimele săptămîni aflase multe despre ea, dar mai erau destule taine. Și chiar după ce îi vorbise toată seara despre părinții lui, ea nu-i pomenise măcar o dată pe-ai ei.

– Sigur...

Alice ridică o sprînceană și duse la gură ceașca de cafea.

– Ești inteligentă, drăguță, tandră și incredibil de atrăgătoare.

– Mulțumesc, răspunse ea înroșindu-se. Și care e întrebarea?

– De ce nu ești măritată?

Ceașca ei căzu pe farfurie cu zgomot și cafeaua se împrăștie pe fața albă de masă pe care ea o alesese pentru ocazia asta festivă.

– De ce vrei să știi?...

El îi prinse mîna tremurătoare.

– Nu trebuie să-mi spui, iubito, dacă nu vrei. Dar trăiesc cu tine de cîteva săptămîni și tot nu pot să-mi dau seama cum de n-a venit careva să te

răpească.

– Vorbești de parcă aș fi un peștișor care înoată într-un lac, cu un stol de vulturi flămînzi deasupra.

– Vulturii nu umblă în stoluri, așa că nu schimba vorba. Ai un singur cusur care te împiedică să fii perfectă.

– Care? întrebă ea, îndreptîndu-și umerii și bărbia.

– În fiecare noapte îmi iei toată pătura, rîse el. Dar nu te teme, trec peste asta. Oamenii perfecți mă plictisesc.

Degetele li se împletiră.

– Așa că spune-mi de ce nu ești măritată. Mi se pare greu de crezut că nu te-a dorit nimeni...

Alice își trase mîna dintr-a lui și puse cîteva șervețele pe pata de cafea.

– Am fost cerută o dată.

Continuă să privească pata, de parcă ar fi conținut trecutul.

– Mai mult, am și acceptat. Îl chema James David Keating. L-am cunoscut în primul an de facultate și urma să ne căsătorim în vara absolvirii. Mi se promisese deja slujba de la bibliotecă, iar el urma să predea la școala elementară. Ne alesesem deja un apartament în partea cealaltă a orașului, unde să putem fi singuri, dar nici prea departe de Maude și Herbert. Urma să așteptăm cinci ani, apoi să ne întemeiem o familie. Doi copii, un băiat și o fată.

Luă șervețelele ude și le înlocui cu altele uscate.

Clayton aștepta, și tăcerea părea nesfîrșită.

– Și ce s-a întîmplat?

– În săptămîna absolvirii, lui James i s-a oferit o ocazie de a pleca într-un sat îndepărtat din Honduras şi de a lucra cu copii defavorizaţi. Corpul de Voluntari dispunea deja de un doctor şi un specialist agronom, dar avea nevoie de un profesor care să vorbească spaniola curent şi să iubească mult copiii.

– Te-a părăsit ca să se ducă să lucreze în Honduras?!

– Nu, Clayton, m-a părăsit ca să-şi îndeplinească visul. Dorinţa lui James a fost întotdeauna să-i ajute pe copii, mai ales pe cei săraci. Şi asta era ocazia ideală de a ajuta un sat întreg.

Clayton se uită în ochii ei şi îi studie privirea calmă. Alice nu mai era îndrăgostită de personajul ăsta, James. Era prea senină ca să poată crede că inima ei mai sîngera încă.

– De ce nu l-ai aşteptat, sau de ce n-ai plecat cu el? Stagiile de voluntariat nu sînt de doi ani?

– O săptămînă mai tîrziu a început să-mi povestească despre satul lui şi despre următorul sat, apoi despre următorul... Atunci mi-am dat seama că nu e un vis pentru doi ani, ci un vis pentru tot restul vieţii. Iar eu nu mă simţeam în stare să-mi petrec restul vieţii într-un sat primitiv dintr-o ţară îndepărtată. Am nişte răspunderi.

– Şi ce s-a întîmplat?

– L-am iubit destul de mult ca să-l las să plece.

– Nu-ţi pare rău?

– Nu. Acum îmi dau seama că oricum n-ar fi mers.

– Ai mai auzit de el?

– Acum vreo doi ani am primit o scrisoare de la el. Continuă să predea în sate izolate. S-a căsătorit cu doctorița cu care a plecat acolo şi au un băiat. Şi visează în continuare să atragă Hondurasul în lumea civilizată.

– Trebuie să fi fost dureros pentru tine...

Poate că se înşelase presupunînd că ea nu-l mai iubeşte pe James. Poate că încă mai suferea de pe urma acelei rupturi.

– Nu, Clayton, spuse ea cu un surîs. Am încetat să-l mai iubesc pe James cu mult timp înainte de a primi scrisoarea. Ţin încă foarte mult la el, dar nu e dragoste. Le-am trimis un set de camioane în miniatură pentru fiul lor şi un cec pentru achiziționarea de medicamente şi cărți pentru sat.

– Foarte frumos din partea ta.

– Partea frumoasă a fost cînd am primit un teanc de cărți poştale de mulțumire, făcute de mînă de copiii din sat.

Alice se ridică şi începu să strîngă de pe masă. Clayton luă tacîmurile şi le puse în maşina de spălat vase.

– Aş putea să fac prinsoare că ai făcut mai multe donații în Honduras...

Ea puse fața de masă pătată la înmuiat.

– La fiecare şase luni, James, Barbara şi micuțul Dylan pleacă din jungla lor la oraş şi eu am grijă ca acolo să-i aştepte o surpriză.

Clayton se opri în spatele ei şi îi cuprinse talia. Îi mîngîie părul şi o sărută pe gît. Trecutul ei nu mai

conta, acum era momentul să se intereseze de viitor.

– Deci îți dorești doi copii și un apartament...

Alice rîse și se lăsă pe spate în brațele lui.

– Nu, eu voiam șase copii și am făcut un compromis ca să ajungem la cel puțin doi. Și voiam o casă mare și veche, dar James își dorea ceva nou și ușor de întreținut.

Clayton simți cum brațele îi cad pe lîngă corp, și sărutul îi îngheață pe gîtul ei. Cu vocea gîtuită, întrebă:

– Șase copii?...

– Da. Dar tu, Clayton, tu de ce nu ești căsătorit?

– Eu?!...

Îi făcea plăcere să întoarcă discuția spre el, căci Clayton arăta adorabil cînd era luat prin surprindere. El era cel care punea de obicei întrebări, așa că poate era vremea să mai și răspundă la cîteva.

– Da, tu. Din cîte am băgat de seamă, pari o pradă destul de interesantă.

– Iar ne întoarcem la teoria cu peștișorul și vulturii?!

Alice rîse, îl sărută pe obraz și se întoarse la fața de masă. Petele păreau să fi ieșit.

– Ai tu cîteva cusururi, dar ești totuși competitiv.

– Ce cusururi?

– În primul rînd ești împrăștiat.

– Nu sînt împrăștiat!

– Bine, poate că „împrăștiat" e un cuvînt cam tare. Să zicem mai bine dezorganizat.

Clayton privi în jos și nu putu să contrazică evidența.

– Altceva?

– Nu știi să gătești.

– Credeam că asta e o calitate pe care un soț o poate pretinde de la soția lui.

– Fii serios, Clayton. Sîntem în anii nouăzeci, trezește-te.

– Nu te-am ajutat eu astăzi la gătit?

Alice rîse.

– Ai spălat curcanul, ai băgat tava în cuptor și ai deschis o conservă, asta nu se cheamă gătit, Clayton.

– Dar munca mea?

Alice îi aruncă o privire rapidă, înainte de a se întoarce.

– O slujbă bună e în general considerată un avantaj pe piața căsătoriilor.

– Dar dacă e o muncă puțin cam acaparatoare?

– Cum adică?

Ea îi evita privirea și își făcea de lucru cu buchetul enorm de crizanteme pe care Clayton i-l adusese în ajun.

– Știi tu, ore suplimentare, uneori și la sfîrșitul săptămînii, să-ți aduci acasă tot biroul...

Clayton îi urmărea nervos expresia feței. Ce-i ascundea oare? Munca lui era viața lui, sau cel puțin fusese, pînă cînd apăruse Alice și-i răpise inima. Acum, munca lui era de departe pe locul doi. Trebuia să știe dacă această carieră a lui avea să fie sau nu o stavilă între ei. Pînă acum fusese drăguță și înțelegătoare, ori de cîte ori el întîrziase la cină...

– Prea multă muncă nu strică nimănui, spuse

ea privind în jur, ca să se asigure că toate sînt la locul lor. Vrei să arunci un ochi în casa lui George înainte să-i telefonez lui Maude?

Ea îi ascundea ceva, dar nu știa ce. Dar orice ar fi fost, avea de-a face cu slujba lui. Dacă n-o deranja că se întorcea tîrziu, atunci ce altceva putea să fie?! O deranja faptul că el nu vorbea niciodată de serviciu? Se întreba cum rezolvaseră ceilalți membri ai echipei cu soțiile lor. Le spuseseră că e secret și nu mai discutau niciodată? Sau le vorbeau despre unele probleme și realizări? Nu-l preocupase niciodată pînă acum acest subiect. Dar acum era altceva. Dorea ca Alice să facă parte din viața lui, o parte importantă. Avea dreptul să afle ce se întîmplă cu el în fiecare dimineață, după ce pleacă din patul ei. Între un bărbat și soția lui n-ar trebui să existe secrete, nici chiar secrete de stat.

Clayton își trecu degetele prin păr. Și dacă aveau copii? Propriul său fiu n-ar fi știut nici măcar cu ce se ocupă. Micul Clayton junior nu va putea să spună colegilor de grădiniță ce face tăticul lui. Alți tătici sînt pompieri, avocați, doctori, mecanici, iar micul Clayton junior trebuie să ridice din umeri și să spună *„nu știu"*.

O ajută pe Alice să-și pună haina, apoi și-o luă și pe-a lui. Doamne, tare mai e complicat să fii îndrăgostit, mult mai complicat decît se așteptase...

Zece

Alice închise ușa biroului și se sprijini de ea. Liniștea o înconjura ca o îmbrățișare. Îmbrățișarea lui Clayton? Surîse și se îndepărtă de ușă. Îmbrățișarea lui Clayton nu avea nimic de-a face cu liniștea. Cea mai ușoară atingere a lui îi trezea patimi turbate. Ceva ce numai liniște nu se putea numi.

În ultimele zile, biblioteca ei liniștită se transformase în principalul loc de întrunire al studenților din campus. Examenele finale se apropiau și acum era momentul de a acumula în grabă informații. În zadar căutau studenții un loc liniștit de învățat între teancurile de cărți; în unele zile s-ar fi putut spune că ai parte de mai multă liniște și intimitate pe un stadion de fotbal. Alice își frecă tîmplele. Astăzi era chiar una dintre acele zile.

Dar putea să facă față haosului din jur și nesfîrșitelor întrebări ale studenților. Era munca ei. Pentru asta era plătită. Lui Clayton însă, se îndoia că îi mai putea face față. Își făgăduise să nu se îndrăgostească de el. Chiar și atunci cînd realizase că totuși se îndrăgostise, încercase să se convingă că lucrurile sînt sub control. Dar era o minciună. Nimic nu se mai afla sub control. În loc să se simtă din zi în zi mai sigură pe ea, era exact pe dos. Clayton pusese stăpînire pe trupul ei și i se strecurase în inimă. Iar acum, afurisita de inimă nu mai putea nici să bată fără să-i scandeze numele, Clay-ton, Clay-ton, Clay-ton... Era sortită unei vieți singuratice.

Ideea asta neplăcută îi venise abia noaptea trecută, pe la ora patru. Se trezise din somn și descoperise că el nu mai era acolo. Perna mai păstra încă urma capului lui, dar așternuturile erau reci. Aruncase o privire prin cameră și prin baie, apoi își pusese capotul și coborîse. Îl găsise exact unde se așteptase. Așezat la masa din sufragerie, tastînd de zor la calculator. Se îmbrăcase cu blugi și cu un tricou vechi, în picioare avea șosete, iar pe nas o pereche nouă de ochelari, căci pe cei vechi nu-i mai găsise. Părul îi era în dezordine, așa cum îl ciufulise ea cînd făcuseră dragoste.

Se rezemase de tocul ușii și îl studiase. Cele două cești de cafea goale, de lîngă tastatură, dovedeau că era deja de mult la lucru. Întotdeauna uita să-și ia ceașca goală cînd se ducea să-și facă încă o cafea, așa că în cele din urmă în jurul lui se forma un șir de cești. În vacanța de cinci zile de Sărbătoarea

Recunoștinței descoperise că era posibil să lucreze acasă, conectat la computerul principal din laborator. Ceilalți colegi lucrau uneori așa, dar el pretinsese întotdeauna că trebuie să se afle la fața locului ca să se concentreze și să facă o treabă bună. Descoperise că se înșelase și Alice nu știa dacă trebuia să se bucure sau nu de această descoperire.

După ce se uitase vreun sfert de oră la Clayton, care lucra, fără ca el să bage de seamă, Alice oftase și se îndreptase spre patul cald și confortabil. Poate că el putea să trăiască numai cu patru ore de somn pe noapte, ea însă nu. Avea nevoie de cel puțin șapte ore de somn, ca să poată să se concentreze cît de cît înainte de prînz.

Cînd ajunsese din nou în pat, își dăduse seama cît de singură se simțea fără el. Oare așa avea să fie după plecarea lui? Își petrecuse restul nopții privind în tavan, strîngînd în brațe perna lui și încercînd să se lupte cu lacrimile.

Alice aruncă o privire prin birou și se încruntă. Se adunase un teanc de corespondență de care nu avusese timp să se ocupe. Asta nu-i stătea deloc în caracter. Poate ar fi trebuit să se ia și ea după Clayton și să-și ia de lucru acasă? Nu, asta n-ar fi fost corect. Clayton nu lucra la calculator decît cînd ea dormea. Uneori, seara, cînd se cuibăreau împreună pe canapea și ea se uita la televizor, la vreo emisiune care pe el nu-l interesa, citea un articol sau o carte și era foarte plăcut să-și petreacă astfel seara alături, făcînd două lucruri total diferite. Se duceau la culcare pe la ora unsprezece și în fiecare noapte Clayton se trezea

pe la trei sau patru şi cobora în sufragerie, care devenise al doilea lui birou.

Clayton avusese dreptate. Într-adevăr rătăcea lucrurile. Pierdea ar fi fost prea mult spus, deoarece toate apăreau în cele din urmă, fiind găsite de Alice. În cele din urmă, pusese o cutie pe un scaun din sufrağerie, în care punea tot ce găsea prin casă. Ziare cu articole încercuite, scrisori, faxuri, lăsate prin cele mai uimitoare locuri din casă: în baie, pe maşina de spălat, pe bancheta din spate a maşinii ei, pe măsuţa din hol. Practic, orice loc liber era susceptibil de a fi folosit de Clayton pentru a lăsa ceva.

Lenjeria lui ateriza în coş, pe podeaua din baie, în dormitor. Partea frumoasă era că niciodată nu se aştepta ca ea să i le strîngă. Pantofii erau răspîndiţi prin toată casa şi nu o dată Clayton fusese silit să se îmbrace în funcţie de perechea de pantofi pe care reuşea s-o găsească. Alice fusese uimită că de fiecare dată dădea de urma scurtei lui de piele neagră, pînă în ziua cînd află că avea trei identice. Singura lui explicaţie fusese că îi plăcuse într-adevăr jacheta şi nu văzuse nimic rău în a avea trei la fel. Un argument atît de logic o făcu să-l iubească şi mai tare.

Alice se aşează la birou, apucă un plic şi press-papier-ul. Clayton trebuia să vină după ea în circa douăzeci de minute şi pînă atunci, în ciuda oricăror urgenţe, trebuia să-şi parcurgă corespondenţa. El insistase s-o conducă la serviciu şi acasă, din seara primei ninsori, cînd ea se dusese la cumpărături. În fiecare seară, după cină, făceau o

plimbare pe jos ca să inspecteze casa lui George.

Cum avea să se descurce fără el? Acum, că gustase viața, dorea mai mult. Avea nevoie de mai mult. Avea nevoie să viseze din nou. Iar Clayton nu era bărbatul în legătură cu care să-și facă visuri. El nu va rămîne în Harper. Era un om care-și va urma visul, oriunde îl va conduce. Și chiar dacă n-ar fi fost Maude și Herbert de care să aibă grijă, ea nu putea să alerge cu Clayton după visurile lui. Avea și ea propriile ei visuri, care includeau casa cea veche și cei șase copii.

Cu un suspin, Alice deschise primul plic.

Clayton ridică ochii de pe ecranul calculatorului și privirea lui o întîlni pe a femeii iubite, pe jumătate adormită și sprijinită de tocul ușii.

– Ce cauți aici așa devreme, somnorilă? întrebă el.

Alice înăbuși un căscat cu dosul mîinii.

– Nu pot să dorm.

El salvă repede fișierul la care lucra, se ridică și se îndreptă spre ea.

– Îți lipsesc? o întrebă el, plin de speranță.

Ea se întinse și-i ciufuli părul, deja în dezordine.

– Da. N-am cu cine să mă cert pe pături.

Clayton rîse și o sărută pe vîrful nasului. Îi venea s-o mănînce. Simți dorința accelerîndu-i pulsul.

Alice privi masa cu cele trei cești goale de cafea de lîngă calculator.

– Te-ai sculat de mult?

El își lipi trupul de al ei și o sprijini de perete.

– Acum am început, iubito. Dă-mi o șansă...

Ea rîse și îl mîngîie pe piept.

– Hai înapoi în pat... Promit să nu-ți mai fur pătura în noaptea asta...

Clayton gemu și se lipi și mai tare de ea. Se va sătura vreodată de femeia asta? Începea să se teamă că nu. Și în mormînt avea s-o dorească la fel de pătimaș ca acum. Alice, femeia pe care o iubea. Avea nevoie nu numai de trupul, ci și de căldura ei. De tot ce avea ea de dat. Ea îl înconjurase cu dragoste și cu ceva de care avea o nevoie disperată, senzația că are o familie. Fără ea n-ar mai fi fost întreg. Clătină încet din cap, privind-o în ochi.

– Cum poți să mă faci să te doresc așa?...

– Eu?!... De tine ce să mai vorbim?!... Am coborît numai să văd ce faci, spuse ea, îndepărtîndu-i o șuviță de pe frunte.

– Ești geloasă?

N-ar fi trebuit să-i pună o asemenea întrebare, dar trebuia să știe. Alice era foarte înțelegătoare cu timpul pe care el îl consacra muncii sale, dar pe undeva spera că ea coborîse ca să-l dezlipească de calculator.

– Geloasă pe munca ta? Alice aruncă o privire spre ecranul albastru și clătină din cap. Nu, Clayton, știu ce mult înseamnă munca ta pentru tine.

Clayton ghici tristețea din vocea ei.

– Crezi că înseamnă mai mult decît tine?

– E în firea ta, Clayton.

– Nu.

Îi ridică bărbia, silind-o să-l privească în ochi.

– E o activitate a mea, nu *firea* mea.

O sărută încet pe buze.

– Tu ştii ce simt eu pentru tine?...

Mîinile ei alunecară sub tricoul lui şi i se lipiră de spate. Muşchii i se încordară la atingerea ei.

– Presupun că mă placi.

– Te plac?! exclamă el, uimit.

Cum, ea credea că asta e tot?! Îi mîngîie obrajii, apoi gîtul şi umerii. Capotul ei se întredeschise, oferindu-i perspectiva ispititoare a curbelor dulci ale sînilor.

– E mai mult decît atît, Alice. Mult mai mult.

Degetele lui atinseră pielea mătăsoasă, înaintînd tot mai mult, cu fiecare mîngîiere. Alice îşi ţinu respiraţia.

– Drăguţ din partea ta...

– Drăguţ?!

El clătină din cap, îndepărtă încet capotul şi îi cuprinse sînii în palme. Se aplecă încet şi sărută, pe rînd, sfîrcurile tari. Cînd se ridică, îi muşcă uşor buza de jos.

– Nu e drăguţ, Alice. E dragoste.

Ochii imenşi, albaştri, plini de mirare, de speranţă, de dorinţă şi de confuzie priveau fix spre el.

– Dragoste?...

– De ce te miri aşa?

Credea că ea ştia deja şi că toată lumea ştia. Uneori dimineaţa, cînd se privea în oglindă, se mira că nu îi e scris în frunte, cu litere de neon. Cola-

boratorii lui ştiau şi-l necăjiseră fără milă, pînă cînd descoperiseră că, de cînd era îndrăgostit, venise cu nişte idei strălucite de a petrece mai mult timp acasă şi mai puţin în laborator. În ce-i privea pe ei, sperau cu toţii că femeia care pusese gheara pe el era hotărîtă şi avea să-l tîrască la altar cît mai curînd.

– Eu ...

Alice înghiţi în sec şi continuă să se holbeze la el.

– Eu...

Clayton rîse.

– Ai amuţit!...

Nu crezuse să apuce vreodată ziua asta.

– Nu, sigur că nu, izbucni ea. Doar că nu mă aşteptam să-mi faci o declaraţie...

El se încruntă.

– De ce nu?

Alice privi în jur, căutînd un sprijin.

– Păi... cu munca ta, şi...

– Munca mea! Ce naiba are de-a face munca mea cu faptul că te iubesc?

– Dar...

Alice se uită spre calculator, cînd un ţiuit se auzi în încăpere. Clayton se întoarse şi el spre maşinăria sîcîitoare, dar nu-i acordă atenţie.

– Alice?...

Era evident că o luase prin surprindere, asta era tot, îşi spuse el.

– Da?...

El o sărută, apoi o privi din nou în ochi.

– Niciodată n-am mai spus asta unei femei, aşa

că nu mă pricep deloc, dar te iubesc.

Ochii ei erau plini de lacrimi și el se rugă să fie lacrimi de fericire. Surîsul ei era cald, și brațele ei îi cuprinseră gîtul.

– Știi ce e așa de deosebit în legătură cu asta, Clayton?

El începu s-o apropie de masa din sufragerie. Cordonul capotului i se desfăcuse și atingerea trupului ei gol era mai mult decît putea el să suporte.

– Ce? întrebă el, aruncînd un teanc de hîrtii pe podea.

– Din întîmplare și eu te iubesc...

Privirea lui îi mîngîia fața și un nou țiuit răsună în cameră. Clayon ridică o mînă spre chipul ei și îi atinse obrazul, apoi nasul și bărbia. Ochii albaștri, umezi de emoție, nu se dezlipeau de ai lui. În adîncimile lor ardea dragostea, mai strălucitoare decît toate flăcările.

– Ai idee cîtă nevoie am de tine, chiar în clipa asta?

Ca răspuns, ea îi scoase tricoul și îi aruncă ochelarii undeva în spate, spre tastatură. Încă un țiuit se auzi dinspre calculator. Alice surîse, în timp ce el o întindea pe masa din sufragerie.

– Cred că e gelos pe noi.

– Calculatoarele nu au sentimente, răspunse el neatent. Blugii lui căzură pe podea și rămase în fața ei, în plină erecție. Era așa de frumoasă, culcată pe listingul de la imprimantă, cu părul ei auriu strălucind de lumina candelabrului de deasupra. Degetele lui îi mîngîiară picioarele albe.

– Mai spune-mi o dată, o imploră el.

Ea își trecu degetele prin părul lui și-l trase mai aproape.

– Eu, Alice Elisabeth Jorgensen, te iubesc pe tine, Clayton Williams, din toată inima...

Îi luă mîna și i-o puse pe inima care-i bătea nebunește.

– ... Cu tot sufletul și trupul meu.

Gura ei pecetlui această declarație cu un sărut mai presus de toate sărutările.

Clayton simți că-i lasă inima. Cu o singură mișcare, trupurile lor se uniră. Căldura ei îl cuprinse, îl trase în adînc și-i alungă orice gînd conștient, în afară de faptul că iubea și era iubit. Trupurile lor împrumutară ritmul nebunesc al inimilor.

Alice îl cuprinse cu picioarele, însoțindu-i fiecare mișcare. În focul îmbrățișării lor, computerul continua să țiuie, masa gemea sub greutatea lor, iar ea îl striga pe nume și-i șoptea cuvinte de dragoste.

Clayton simți convulsiile trupului ei în clipa extazului și, cu o ultimă încordare, atinse culmea plăcerii.

Greutatea trupului lui era paradisul... Un paradis cald, cu păr pe piept. Respirația lui Alice începea să revină la normal. Privea candelabrul de deasupra lor și îi mîngîia pieptul umed și păros. Întoarse capul către calculatorul care țiuia din nou.

– Nu mă prea iubește, computerul tău...

Clayton rîse și deschise ochii. Privi ecranul monitorului și gemu. Aaron Cheever voia să știe ce s-a întîmplat cu el. Cînd Alice intrase în sufragerie,

Clayton era în comunicație cu Aaron și cu calculatorul principal de la laborator. Ca și el, Aaron prefera să lucreze dimineața devreme, cînd familia lui dormea încă.

– Nu-ți face griji, dragă, pe mine mă cheamă, nu pe tine.

– De ce?

El se ridică puțin și trase mai aproape tastatura.

– E doar Aaron, vrea să știe ce s-a întîmplat cu mine, îi explică el și începu să scrie răspunsul.

– Vrei să spui că vorbeai cu cineva, prin chestia aia?

Alice își trase în grabă halatul și se acoperi. Clayton începu să rîdă de subita ei pudoare.

– Nu-ți face griji, Alice. Nu poate nici să ne audă, nici să ne vadă. Nu e ca un telefon.

– Știu asta, spuse ea privindu-l. Dar e, oricum stînjenitor.

– El nu știe ce-am făcut, Alice. De fapt, nici măcar nu știe că ai intrat în cameră.

Alice continuă să privească ecranul.

– Oricum, mă bucur că nu va trebui să dau niciodată ochii cu Aaron. M-aș simți foarte stînjenită.

Clayton îi privi buzele roșii și umflate și surîse.

– Asta-mi aduce aminte că am uitat să-și spun ceva.

– Ce?

– Peste două săptămîni sîntem invitați la o petrecere de Crăciun.

– Unde?

Clayton se uită spre ecran, apoi timid spre Alice.

– Acasă la Aaron...

Înainte ca Alice să aibă timp să protesteze, îşi lipi gura de a ei şi o făcu să-l uite pe Aaron, calculatoarele şi petrecerile de Crăciun...

Alice aruncă o privire în oglinda cea mare şi se răsuci încet. Nu-i venea să creadă că era propria ei imagine. Nu mai rămăsese nici urmă din ţinuta ei severă. Cu două zile în urmă, Clayton o invitase în oraş pentru seara aceea, într-un loc deosebit, unde să poată cina şi dansa toată noaptea. Îşi petrecuse toată după-amiaza în magazine, căutîndu-şi rochia potrivită. O rochie care să-l facă pe Clayton să uite de dans, de cină şi să se gîndească numai la lucrurile cu adevărat importante în viaţă, ca de pildă să faci dragoste. Nu se putuse decide între două rochii şi în final le cumpărase pe amîndouă. Nu mai era decît o săptămînă pînă la petrecerea de Crăciun a lui Aaron şi simţea nevoia să poarte ceva special, care să-i dea încredere în sine, căci, în ciuda tuturor argumentelor lui Clayton, trăia cu impresia că Aaron tot ştia ceva despre cele întîmplate.

Se întoarse şi admiră spatele rochiei sau, mai bine zis, lipsa acestuia. Îşi ridicase părul în vîrful capului, într-o coafură sofisticată şi se fardase uşor. Clayton îi promisese o seară specială şi ea dorea să fie la înălţime.

Îşi luă poşeta cea nouă şi puse în ea cele strict necesare – rujul, batista, cîţiva dolari, cartea de credit,

o monedă de telefon, după cum o învățase Maude. Surîse și închise geanta.

Atît de adînc se înrădăcinase în inima ei, încît avea să fie nevoie de bisturiu să-l scoată de-acolo, odată ce va fi plecat. Știa că asta nu va putea dura la nesfîrșit și că, într-o bună zi, Clayton îi va spune că lucrările lui la Universitatea Harper s-au încheiat. Dar, ca și struțul, își afunda capul din ce în ce mai adînc în nisip. Se va gîndi la plecarea lui, cînd va fi momentul. Deocamdată voia doar să trăiască și să iubească.

Își îmbrăcă jacheta neagră, asortată la rochie. Mătasea rece îi mîngîia spatele și brațele. Își potrivi lanțul și crucea de aur, care aparținuseră mamei ei. Era unul dintre puținele lucruri de preț care îi rămăseseră de la părinți. Fred și Gayle Jorgensen nu adunaseră valori pămîntești. Fuseseră prea ocupați cu visurile lor. Prea ocupați chiar pentru a oferi singurului lor copil liniștea și siguranța de care avea o nevoie disperată. Nu avea să mai simtă niciodată îmbrățișarea dulce a mamei, nici brațele puternice ale tatălui său, ridicînd-o în aer.

Alice clipi repede, ca să-și alunge lacrimile. Gata cu plînsul, gata cu visurile sfărîmate. Faptul că-și declaraseră dragostea nu schimba nimic. Erau amanți, așa cum fuseseră și înainte.

Se mai privi o dată în oglindă, să se asigure că lacrimile nu-i stricaseră machiajul. Respiră adînc, stinse lumina și coborî scara, să-l întîlnească pe Clayton.

Camera lui era goală, cînd trecu prin fața ei.

Alice se încruntă, gîndindu-se la seara care urma. De ce o invitase într-un local deosebit? Avea anumite îndoieli cu privire la dorința lui de a dansa o noapte întreagă. Era ceva în privirea lui, care nu avea nimic de-a face cu dansul.

Cîteva ore mai tîrziu, Alice se afla în brațele iubitului ei, în mijlocul unui ring de dans. Ringul era gol, cu excepția a încă două perechi. Majoritatea celor veniți să ia cina plecaseră de mult. Alice își mîngîie obrazul de reverul hainei lui.

– Nu glumeai cînd mi-ai spus că vrei să dansezi toată noaptea...

– Te-ai plictisit? întrebă el, strîngînd-o la piept.

Alice își ridică ochii spre el și surîse.

– Să dansez cu tine? Niciodată!

Își continuau mișcarea lentă în jurul ringului.

– Cred că pianistul e pe cale să se ducă la culcare...

– Știu. Chiar și Cenușăreasa trebuie să părăsească balul la un moment dat.

Clayton rîse.

– Am apucat să-ți spun că ești incredibil de frumoasă în seara asta?

– De trei ori, dar cine stă să le mai numere?...

Alice îi cuprinse mijlocul și întrebă la rîndul ei:

– Dar eu am apucat să-ți mulțumesc pentru minunatul buchet de trandafiri?

Cînd coborîse, îl găsise așteptînd în salonul

cel mare, cu un buchet imens de trandafiri roșii.

– De trei ori, dar cine stă să le mai numere?

Pașii lui se opriră cînd muzica se stinse încetișor.

– Hai, iubito. Am putea să continuăm acasă. Sînt sigur că Herbert are ceva muzică de dans în colecția lui.

O conduse la masa lor și o ajută să-și pună jacheta.

– Sper că n-ai de gînd să porți rochia asta la petrecerea de Crăciun a lui Aaron, nu-i așa?

– De ce, nu-ți place?

Își luă poșeta și se îndreptă spre garderobă.

– Ba da, e perfectă. Tocmai asta e problema. Cum vrei să mă distrez, dacă voi fi tot timpul ocupat să mă cert cu toți colegii mei, pentru că s-au extaziat în fața ta?! spuse Clayton, întinzînd fisele fetei de la garderobă.

– Ești drăguț...

Clayton o ajută să se îmbrace. Ea remarcă bacșișul generos pe care i-l dăduse fetei, și surîse.

– Hai, fetițo, o tachină el. Dacă ești cuminte, îți dau voie să bei niște șampanie cînd ajungem acasă.

– Ce șampanie? întrebă ea cînd se urcară în mașină.

– Cea care s-a răcit în frigider cît am dansat noi.

Privirea ei rămase fixată asupra lui. Tipul fluiera încetișor!... Ea nu-și mai găsea locul, și lui îi ardea de fredonat!

– Clayton?...

– Da?

– Sărbătorim ceva?

El îi mîngîie uşor genunchiul, apoi bagă în viteză şi porni.

– Poate, zise el şi răspunsul său misterios o umplu de nelinişte.

Clayton o strînse pe Alice şi mai tare în braţe şi încetini ritmul dansului, pînă cînd nu mai fu decît o legănare. Totul mergea exact cum plănuise. Focul pîlpîia, răspîndind în cameră o lumină romantică. Muzica lentă, seducătoare, îi învăluia ca o îmbrăţişare şi Alice ciocnise cu el primul pahar cu şampanie. Dacă totul continua după cum prevăzuse el, vor termina sticla în patul lui.

Singurul lucru care-l îngrijora era brusca ei rigiditate. Părea puţin crispată, încă de cînd plecaseră de la restaurant.

– E totul în ordine, iubito?

– Da, răspunse ea cu o voce îngroşată.

Apoi îşi drese vocea şi mai încercă o dată.

– Totul e minunat, Clayton...

Văzu îndoiala pe chipul lui şi adăugă repede:

– E cea mai romantică noapte din viaţa mea. Cină, dans, trandafiri, şampanie şi lumina focului... Ce-ar putea să-şi mai dorească o femeie?...

Clayton continuă să-i studieze faţa la lumina flăcărilor. Era penumbra, sau era teamă, ceea ce se citea în ochii ei?

– Doar un singur lucru ar putea face seara asta și mai romantică, spuse el.

Degetele îi alunecară pe trupul ei. N-ar fi trebuit niciodată să danseze atît de aproape de ea. Trupul lui reacționa la simpla ei prezență. La atingerea ei, atît de caldă, reacția era de-a dreptul dureroasă. Era de sperat o anumită ușurare, nu însă înainte de a-i pune o întrebare de cea mai mare importanță.

Privirea fetei se oprise pe proeminența vizibilă din partea din față a pantalonilor lui. Ridică sprîncenele și-l întrebă:

– Și cam ce anume?...

El rîse.

– Nu asta...

Apoi rîse și mai tare, văzînd dezamăgirea de pe chipul ei.

– Bine, să zicem că asta abia mai tîrziu.

O trase mai aproape de foc. Dorea să-i vadă chipul și să țină minte fiecare trăsătură, pentru ca atunci cînd va avea optzeci de ani, să poată reconstitui această clipă în cele mai mici detalii.

Îi atinse obrajii cu degetele. Vocea lui era caldă și sigură cînd îi puse cea mai importantă întrebare pe care un bărbat o poate pune unei femei.

– Alice Elisabeth Jorgensen, vrei să te căsătorești cu mine?

Unsprezece

– Ce-ai spus? gemu Alice, făcînd un pas înapoi.

Clayton se sili să zîmbească.

– Ți-am cerut să te măriți cu mine.

– De ce?...

Alice mai făcu un pas în spate și se rezemă de fotoliu. Cum de nu-și dăduse seama ce urmează?!... Simțise că i se pregătește ceva, dar o cerere în căsătorie nu-i trecuse niciodată prin minte. Pentru asta fuseseră toate, cina, dansul și șampania... pentru ca acum să-i rupă inima.

– Pentru că te iubesc, răspunse el. Și pentru că și tu mă iubești.

Clayton respiră adînc, și lăsă brațele în jos.

– Asta fac oamenii cînd sînt îndrăgostiți. Se căsătoresc și își întemeiază o familie. Știi, șase copii,

o casă mare și veche și nota la dentist.

Își îndesă mîinile în buzunarele de la pantaloni. Arăta ca un om care și-a pierdut scenariul.

– Alice, vrei să te măriți cu mine și să devii familia mea ?

– Nu pot.

Îl văzu crispîndu-se și păli.

– Adică, nu vreau.

Vedea că el suferă și i se rupea inima. Nu dorea să-l rănească, dar era mai bine să-i spună acum adevărul, ca să evite atîtea necazuri ulterioare.

– N-am să mă mărit cu tine, Clayton.

– Și, mă rog, de ce nu?

Alice încercă să-și desprindă privirea din ochii lui. Degetele ei strîngeau spetează scaunului, pînă se albiră de efort. Ar fi vrut să alerge la el, să-l ia în brațe și să-l consoleze. Își făgăduise că nimic din toate astea nu va fi dureros pentru ea. Atunci de ce simțea că i se frînge inima? Clayton merita să știe adevărul. Îl iubea destul de mult ca să i-l spună.

– Nu pot să mă mărit cu tine, pentru că ești un visător.

– Un visător?... Vrei să spui, ca James?...

– Avea și James visuri, dar erau nimica toată pe lîngă ale tale. Ale tale sînt mult mai periculoase.

– Despre ce vorbești?...

Alice privi flăcările care cuprinseseră un buștean, în cămin. De ce se certa cu ea? De ce nu putuse să lase lucrurile așa cum erau? Ar fi putut să fie amanți încă multe săptămîni...

– Cum îți imaginezi tu viața noastră de familie,

Clayton?

– Mi-am închipuit ceva care să se asorteze cu căsoiul cel mare și vechi. Șase copii alergînd de-a valma dintr-o cameră într-alta. Pe Maude și Herbert venind în vizită și răsfățîndu-i pe cei mici.

Vocea lui tremura ușor.

– Și pe noi doi îmbătrînind alături, legănînd nepoții și iubindu-ne mereu...

Alice își șterse lacrimile de pe obraji. Clayton descrisese propriul ei vis.

– Știi ce-mi închipui eu? Pe mine stînd cu copiii în jurul mesei din sufragerie și încercînd să le explic că tăticul lor nu mai vine niciodată înapoi acasă, pentru că s-a rătăcit prin peșterile preistoriei sau în armata cruciaților. Alice își șterse din nou lacrimile. Îmi va fi greu să le explic de ce tăticul lor a decis să intre în mașina timpului și să îngăduie ca fiecare părticică din trupul lui să fie descompusă și transportată prin timp și prin spațiu. Îmi va fi greu să încerc să-i ajut să treacă peste asta, în vreme ce tu îți vei urma visurile, Clayton.

Scoase o batistă de hîrtie din cutia de pe colțul mesei și își suflă nasul.

– Toată viața asta s-a întîmplat. Eu am fost lăsată în urmă, în vreme ce alții alergau după fantasmele lor. Întîi părinții mei, apoi logodnicul meu...

Clayton deschise gura să protesteze, dar ea clătină din cap și nu-l lăsă să vorbească. Era palid și părea la fel de cutremurat ca și ea.

– Îmi ești mai drag decît viața, Clayton. De aceea nici nu vreau să mă căsătoresc cu tine. N-aș

putea să trăiesc cu gîndul că n-am fost destul de bună ca să te reţin.

– N-ai fost destul...

– Las-o baltă, Clayton, spuse ea îndreptîndu-se spre uşă. A fost... a fost minunat, dar date fiind împrejurările, te-aş înţelege foarte bine dacă mîine de dimineaţă ţi-ai căuta o locuinţă nouă.

– Să mă mut?!...

– Clayton, te rog...

Îl opri cu un gest al mîinii. Trebuia să plece cît mai repede din preajma lui, înainte să izbucnească în plîns şi să se facă de rîs. Visul pe care el îl descrisese era mult prea ispititor.

– Nici o vorbă în plus astă-seară. Vom discuta mîine dimineaţă tot ce mai vrei tu să discutăm, dar nu astă-seară.

Se îndreptă spre hol.

– Alice?...

Fata se opri în uşă, dar nu se întoarse cu faţa spre el.

– Da?...

– Nici n-am început bine să plănuim viitorul nostru...

Umerii ei se crispară şi degetele începură să-i tremure.

– Viitorul nostru nu există, Clayton.

– Atunci cum se face că eu continui să te văd atît de clar cu părul cărunt, legănînd în braţe nepoţelul nostru?...

Alice scutură din cap şi o luă la fugă. Nu se opri decît în spatele uşii închise a dormitorului ei.

Clayton oftă şi se lăsă pe un scaun, privind flăcările. Ce se alesese din planurile lui atît de minunat alcătuite?... Auzise şi el despre cîteva motive originale pentru care femeile refuzau să se căsătorească, dar ăsta le întrecea pe toate. Femeia pe care o iubea şi care îl iubea la rîndul ei, nu voia să se mărite cu el de teamă ca nu cumva să intre în maşina timpului şi să dispară din viaţa ei. Doamne, încurcase tare rău lucrurile cu secretele lui profesionale...

O oră mai tîrziu, Clayton se ridică. Verifică tăciunii care se stingeau în cămin şi repuse paravanul la locul lui. Închise combina care încetase de mult să mai cînte. Nu ştia exact ce-o să-i spună lui Alice a doua zi, dar ştia că în nici un caz nu era dispus să plece.

Stinse luminile din hol şi mai verifică o dată că toate uşile erau încuiate, înainte de a urca. Cheia tuturor temerilor lui Alice era munca lui. Intră în dormitor şi privi patul rece şi gol. Ei bine, era un singur lucru pe care Alice nu-l ştia. Pe care nici el nu-l descoperise decît mai adineauri, stînd în faţa focului. Era dispus să se facă gunoier, sau vînzător la staţia de benzină, numai să nu renunţe la ea. Sigur, era cam greu de crezut că va reuşi să întreţină o soţie, şase copii şi căsoiul din visurile ei dintr-un asemenea salariu, dar se va descurca el cumva. Ori de cîte ori va avea de ales între ea şi cariera lui, ea va ieşi

învingătoare. Poate că era vremea ca ea să-și formeze o imagine mai clară despre modul lui de a-și cîștiga existența și să elimine astfel teama de necunoscut.

Alice intră cu băgare de seamă în bucătărie. Se aștepta să-l vadă dintr-o clipă într-alta pe Clayton apărînd de pe unde era ascuns. Cînd trecuse pe lîngă camera lui, văzuse că nu-și strînsese bagajul. Sufrageria era încă plină de lucrurile lui și mașina lui se afla pe alee. Nu dorea să-l vadă și mai ales nu dorea ca el s-o vadă pe ea. Arăta groaznic, cu ochii roșii și umflați după o noapte de plîns. Se silise să-și lase halatul de baie și să îmbrace o pereche de blugi vechi, și cel mai larg dintre tricourile ei. O durea capul, și pînă și părul îi atîrna groaznic într-o coadă de cal. Chiar și caii care se aflau în drum spre fabrica de clei aveau cozi mai arătoase. Una peste alta, arăta la fel de sexy ca un melc de grădină.

În tot cursul nopții îi răsunaseră în urechi cuvintele lui Clayton, iar și iar. *Alice, vrei să te căsătorești cu mine și să devii familia mea?* Și de fiecare dată inima i se frîngea... Clayton nu avea pe nimeni, în afară de munca lui. Își pierduse părinții și bunica. De șaisprezece ani era singur pe lume. Ea cel puțin îi avusese pe Herbert și pe Maude de care să se agațe. Dar Clayton? El de cine se agățase?

Cu mișcări mecanice puse în funcțiune automatul de cafea. Nu se simțea în stare să mănînce;

cafeaua era singurul lucru de care avea nevoie. Clayton n-avea să lase convorbirea lor din seara precedentă acolo unde o întrerupseseră. Avea să-i pună întrebări. Iar ea nu se simțea în stare să răspundă, fără măcar trei căni cu cafea.

Își luă o ceașcă, turnă cafeaua neagră și fierbinte și tocmai sorbea prima înghițitură cînd Clayton intră pe ușă, ceea ce o făcu să se înece și să tușească.

Clayton văzu numai panica din ochii ei și se grăbi s-o lovească peste spate, cu mai multă forță decît delicatețe.

Alice se trase îndărăt și, între două accese de tuse, reuși să-i spună să se oprească. Respiră adînc, pînă își recăpătă controlul și spuse:

– Mulțumesc, sînt bine.

Îi privi mîinile și se încruntă. Evident că nici el nu-și cunoștea propria putere. Își mișcă umerii și simți durere unde o lovise el. Bună treabă, se gîndi ea. Nu numai că-i frînsese inima, acum mai trebuia să i-o strivească și la modul propriu...

– Te simți bine? o întrebă el.

– M-ai luat prin surprindere cînd ai intrat, și m-am înecat, asta-i tot.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te iau prin surprindere. Am fost pe la George, să văd ce mai e nou. Îi întinse cana, pe care ea și-o lăsase pe bufet.

– Mai ia o gură, dar încet...

Ea bău, fără să se mai înece, iar el își luă o cană și-și turnă cafea. Fără să-și scoată jacheta, se rezemă de bufet, uitîndu-se la Alice.

Ea lăsă ochii în jos, privind ceașca de cafea de parcă ar fi fost cel mai uluitor lucru pe care îl văzuse în viață. Îi simțea privirea ațintită asupra ei, și aștepta cu inima strînsă prima întrebare. Fusese foarte drăguț cu ea, sau cel puțin avusese intenția...

– Ești gata cu cafeaua? o întrebă el.

Ea se uită la cana goală, apoi la el, uimită cînd îi luă din mînă cana și o puse pe bufet, lîngă a lui. Clayton opri automatul de cafea, apoi o ajută să-și îmbrace una din jachetele atîrnate lîngă ușă.

– Hai să mergem.

– Unde să mergem? întrebă ea, începînd să-și închidă nasturii.

– Ai să vezi cînd ajungem.

Clayton deschise ușa și o trase afară.

– Nu mi se pare o idee bună, Clayton. Deodată, se trezise încuiată în afara propriei ei case! N-o lăsase nici măcar să-și ia poșeta.

– Îmi datorezi asta, Alice.

El îi deschise portieră și aștepta.

– Ce anume?

– O să vezi.

Clayton nu părea nici enervat, nici necăjit, ci numai hotărît. Alice realiza prea bine că îi datora „asta" și probabil mult mai mult. Ea știuse de la bun început că aventura lor nu avea nici un viitor, dar poate că pe el îl lăsase să-și facă tot timpul iluzii. Urcă încetișor în mașină.

Peste trei minute își dădu seama că se îndreptau spre Universitate. Începu să se simtă derutată abia cînd el trase mașina în parcarea dinspre sud și

nu în cea unde o lăsau de obicei, lîngă bibliotecă. Clayton ieşi din maşină, fără să rostească un cuvînt şi ea îl urmă. Campusul era pustiu, ca într-o dimineaţă de duminică. Începu să înţeleagă ce se întîmplă abia cînd el o conduse către vechea clădire a administraţiei. Mergeau la laborator!...

Clayton urcă spre uşile securizate, recent instalate şi formă un cod într-o cutie ascunsă discret la dreapta lor. Cu un zgomot specific, uşile se deschiseră.

Alice se uită la Clayton, care-i făcea semn să intre.

– Eu nu pot să merg acolo, spuse ea.

El aruncă o privire înăuntru şi se încruntă.

– De ce nu?

– Nu am o autorizaţie.

– Ba da, ai.

Clayton deschise uşa mai larg şi aşteptă cu răbdare.

– De cînd?...

Încerca să arunce o privire în clădire, cît mai discret cu putinţă.

– De azi-dimineaţă, de la ora şapte, cînd ai primit aprobarea Universităţii de a face o vizită ghidată a laboratorului.

– De unde pînă unde o asemenea aprobare?

– Eu am cerut-o.

Alice îl privi uimită. Domnul-Copil-Minune, de la Institutul de Tehnologie din Massachussets, celebru fizician, care avea atît de multe titluri academice înaintea numelui, încît era nevoie de două

rînduri ca să-i adresezi o scrisoare, ceruse pentru ea autorizaţia de a face o vizită ghidată?!... Nici nu ştia ce o uimea mai tare, faptul că el ceruse o astfel de aprobare, sau că îi fusese acordată. În nici un caz nu avea însă de gînd să rateze ocazia de a vizita locul despre care se vorbea cel mai mult în Universitate. Trase aer în piept şi intră în clădire.

Clayton lăsă uşa să se închidă în spatele lor şi căută comutatorul. Lumina se revărsă din tavan peste încăperea spaţioasă.

Alice se uită în jur, dezamăgită. Nu ştia exact ce se aşteptase să vadă, probabil ceva în genul filmelor cu Frankenstein, dar nu era deloc cazul. Jumătate din cameră era o sală de aşteptare obişnuită, iar cealaltă părea să fie un birou de secretară. Mobilierul era din sticlă şi crom, iar tapetul şi mocheta asortate în nuanţe de bleu. Arăta curat şi comun.

– Acesta e domeniul lui Jenny, secretara noastră. Preferă calmul relativ al acestei încăperi, în locul celei interioare.

Făcu un gest cu mîna către canapeaua de culoare bleu-pal.

– Am petrecut destule ceasuri pe asta şi pot să-ţi spun că nu e chiar aşa comodă cum pare la prima vedere.

Alice se încruntă, în timp ce el continua să facă pe ghidul. Îi indică două uşi laterale.

– Aici avem cămara, vestiarul şi restul, iar cealaltă uşă duce la baia lui Jenny şi Sharon, singurele femei din echipă.

Se îndreptă spre o uşă dublă, trecu prin ea şi

începu să acționeze un șir întreg de comutatoare.

Privind în jurul ei, Alice intră în cameră. Cu excepția biroului lui Jenny, întreg parterul fusese transformat într-o singură, enormă încăpere. Știa că aici lucrează șase savanți, așa că nu se miră să vadă într-o parte a sălii șase zone separate de lucru. Recunoscu îndată biroul lui Clayton, după cutia de pui și cele douăsprezece cești goale de cafea. În mijlocul camerei se afla o masă mare de conferințe încărcată de hîrtii, listing de imprimantă, căni de cafea, cîteva cutii goale de pizza și o minge de fotbal. Restul încăperii era ocupat de computer, atît de mare, încît ar fi putut intra cinci calculatoare obișnuite în el, după cunoștințele ei. Pereții erau plini de table, pe care se înșirau formule indescifrabile, și din loc în loc, cîte un afiș. Un portret al lui Einstein lîngă ușă, o *Ferrari* undeva în spate și Garfield mîncînd *lasagne* deasupra biroului lui Clayton. Un vas cu flori uscate se afla pe biroul care ar fi trebuit să fie al lui Sharon.

Clayton îi urmări privirea care făcea ocolul camerei.

– Scuză mizeria, dar nu avem personal de serviciu. Cînd devine de nesuportat, sau cînd Sharon ne amenință că ne părăsește, ne punem toți pe treabă și facem curățenie.

Alice înaintă spre mijlocul camerei.

– Am voie să mă plimb pe aici?

– Sigur, numai să nu ștergi nimic de pe table.

Clayton își trase unul din scaunele de la masă și se așeză, sprijinindu-și picioarele de masă.

– Ești de asemenea liberă să-mi pui orice între-

bare dorești.

Alice îl privi surprinsă.

– Şi asta face parte din aprobare?

– Nu, asta e hotărîrea mea. Nu te pot convinge cît de neîntemeiate sînt temerile tale, dacă nu-ți dezvălui totul, nu-i aşa?

Clayton închise ochii şi oftă.

– Nu vreau să existe secrete între noi, Alice. Niciodată.

Alice îşi înăbuşi emoția şi îl privi pe Clayton. Părea gata să adoarmă. Se uita prin cameră. Fără îndoială că nu aşteptaseră vizitatori în acest sfîrşit de săptămînă, căci nu se obosiseră să ascundă nimic. Orice ar fi vrut să afle se afla la îndemîna ei, trebuia numai să caute.

Se plimbă încet de la un birou la altul. Studie tablele şi listing-urile. Ba chiar, merse atît de departe, încît deschise unul din dosarele de pe biroul lui Clayton, pentru că recunoscuse inițialele de pe copertă, NASA. Coperta conținea vreo cincizeci de fotografii din spațiul extraterestru, imagini modelate pe calculator ale diferitelor galaxii şi ceva ce păreau să fie găuri negre. Alice trînti dosarul la loc pe birou. Grozav, deci în loc să le explice copiilor cum călătoreşte tăticul pe oceanul albastru cu Cristofor Columb, va fi nevoită să le povestească despre viața lui pe Marte, învățîndu-i să joace poker pe omuleții verzi.

Se întoarse încet lîngă Clayton şi se opri în tăcere. El deschise ochii.

– Ei bine?...

Alice ridică din umeri.

– Nu înțeleg absolut nimic...

Ei, de fapt, înțelesese cele trei jocuri de X și O de pe colțul uneia dintre table, dar asta nu prea avea importanță.

Clayton rîse și se ridică în picioare.

– Nu trebuie să te simți complexată, nici eu nu înțeleg mare lucru din sistemul Dewey de clasificare zecimală...

Își ridică mîna, ca pentru a o mîngîia pe obraz, dar și-o trase înainte de a o atinge.

– Mai ai și alte întrebări?

– Cîteva mii. Dar nu știu de unde să încep, spuse ea lăsînd privirea în jos.

Doamne, cît îi simțise lipsa în noaptea trecută!... Oare așa avea să-și petreacă restul vieții? În singurătate?...

– Începi cu începutul.

Clayton strînse cutiile goale de pizza și le aruncă într-o ladă de gunoi de lîngă ușă.

– Puteți să călătoriți în timp?

El rîse și luă de pe masă cîteva cutii goale de sifon.

– Nu.

Alice se încruntă.

– Dar *încercați* să călătoriți în timp?

– Nu, răspunse el, aruncînd cutiile la gunoi. Cel puțin, nu deocamdată.

– Ce vrei să spui?...

El oftă și luă cănile de cafea să le ducă la spălat.

– Scopul final al acestei echipe este călătoria

în timp, dar nu-l vom realiza niciodată, cel puțin nu în timpul vieții mele.

Ea îl privi uluită.

– Vrei să spui că lucrați la ceva ce nu poate fi realizat?!...

– Nu, spuse el începînd să spele ceştile. În ultimii douăzeci de ani, guvernul a urmărit cercetările celor cîțiva oameni din lume care fac experimente legate de călătoriile în timp şi spațiu. De-a lungul anilor au apărut cîteva rezultate uimitoare şi chiar teoria lui Einstein conduce la ideea că o călătorie în timp ar fi posibilă. Nimic din legile fizicii nu o împiedică.

– Adevărat?...

Doamne, totul era adevărat. Lucrau asupra călătoriilor în timp!

– Adevărat. Guvernul Statelor Unite are cîteva echipe de cercetători care lucrează în toată țara asupra unor aspecte diferite. Prin prieteni comuni, colegi şi Universități, ne-am format şi noi echipa noastră, aici, la Harper. Bugetul guvernamental suportă grosul cheltuielilor, iar Universitatea, restul. Cu toții lucrăm de ani de zile asupra diferitelor aspecte ale călătoriilor în timp şi spațiu. Acum ne putem folosi unul de altul ca parteneri. Fiecare dintre noi are o specialitate, iar împreună formăm o echipă excelentă.

O luă de mînă şi o conduse către nişte scări pe care le observase mai devreme.

– Cînd am sosit aici, în august, am hotărît să lucrăm la călătoria în spațiu, nu în timp. Noi numim

asta *teleportare.* Ne-am gîndit că nu folosește nimănui să poți călători în timp, dacă nu poți preciza locul în care vrei să ajungi.

Alice aruncă o privire în susul scărilor și zări o ușă de oțel.

– Puteți să călătoriți în spațiu?...

Asta ar fi putut explica noaptea de Halloween.

Clayton oftă.

– Oarecum. Nu e încă perfectă, ba chiar din contră.

Deschise ușa de oțel și aprinse încă un rînd de lumini.

– Primul test a scos la iveală mai multe puncte slabe decît avantaje. Există mai multe variabile pe care deocamdată nu le-am luat în calcul, ca de pildă, alte dimensiuni.

Alice păși în încăpere și rămase blocată. Toate transformările de la parter nu erau nimic în comparație cu asta. Următoarele două etaje ale clădirii formau acum o singură sală imensă. Înaintă încet, privind uluită la mașinăria care umplea camera. Trei uriașe emițătoare de raze laser erau instalate la circa cinci metri înălțime, toate ațintite spre platforma strălucitoare de metal din mijlocul camerei. Aparate enorme ocupau restul camerei și totul arăta ca într-un film științifico-fantastic.

– Funcționează? întrebă ea în șoaptă.

– Uneori. Asta se numește o mașină de teleportare, dar noi am poreclit-o Oscar, după bătrînul cîrcotaș din Sesame Street, pentru că instalația e foarte capricioasă. Clayton surîse, văzînd privirea ei

fascinată.

– Poţi să te uiţi la tot ce vrei tu, dar te rog să nu atingi nimic.

Alice se apropie.

– Asta aţi folosit în noaptea de Halloween?

El se gîndi îndelung înainte de a-i răspunde:

– Da.

– Ţi-ai ieşit din minţi, strigă ea îngrozită. Ai fi putut fi ucis!...

– Dacă nu mai rău...

– Ce vrei să spui?

– Cunoşti cele patru dimensiuni: lungimea, lăţimea, adîncimea şi timpul. Fizicienii care studiază comportamentul particulelor în condiţii de energie înaltă sînt de părere că există mai multe dimensiuni, fie zece, fie douăzeci şi şase, şi nu doar astea patru despre care ştim noi.

– Şi ce-are asta de-a face cu „dacă nu mai rău"?

– Începem să credem că fizicienii ăştia au dreptate.

– Nu înţeleg...

– Am făcut cîteva teste cu Oscar ăsta. Putem expedia lucruri, dar nu putem controla locul unde vor ajunge. Partea cea mai înspăimîntătoare este că după testul meu, majoritatea lucrurilor pe care le expediem nu mai apar niciodată. El surîse uşor şi ridică din umeri. Aşa că... unde se duc?...

– Vrei să spui că dispar pur şi simplu?

– Nimic nu dispare pur şi simplu decît dacă există o altă dimensiune despre care noi încă nu ştim nimic. Uite de pildă, ochelarii mei.

– Sînt acasă, i-ai uitat pe masa din sufragerie.

– Nu. În noaptea de Halloween purtam o pereche de ochelari, cînd Oscar ăsta m-a trimis la tine acasă. Ochelari groşi, negri, cu numele meu şi adresa Universităţii legate de un braţ. Am ajuns la voi, fără ochelari; la locul prevăzut de aterizare n-a ajuns nimic şi nimic n-a rămas aici, pe platformă. Deci, unde sînt ochelarii?

– Ar putea fi oriunde, Clayton. Probabil cineva i-a găsit, dar nu s-a obosit să-i aducă înapoi.

– Ai dreptate. Dar unde sînt lada de portocale, ceştile de cafea şi dicţionarul, împachetate într-o hîrtie pe care era oferită o recompensă imensă dacă erau înapoiate Universităţii? Nimic n-a apărut vreodată...

Alice se îndepărtă cu un pas de platformă, cu un aer nervos.

– Asta nu înseamnă nimic. Sau înseamnă?...

– Tocmai asta e, Alice. Nu ştim şi pînă cînd vom şti, nici o fiinţă vie nu mai poate fi teleportată. Cred că înţelegi cîtă nevoie de securitate avem, în ce priveşte acest proiect.

Ea dădu încetişor din cap. Era prea mult de înghiţit dintr-o dată...

– Atunci sînt sigur că vei înţelege de ce a fost nevoie să falsificăm raportul către Congres.

– Aţi mînţit!...

– Ei, nu chiar am mînţit... să spunem că am reţinut unele informaţii. Dacă vreun congresman entuziast ar afla despre ceea ce pare destul de logic a fi considerat un succes, e posibil să dorească să

împingă lucrările dincolo de limita siguranței. Toți membrii acestei echipe sînt hotărîți să-şi ia cît mai multe precauții.

Clayton o conduse afară din încăpere şi în josul scărilor, ținînd-o de mînă. Stinse lumina, lăsînd doar o mică lampă de veghe.

– Mai ai să mă întrebi ceva?

Alice clătină din cap.

– Nu pot să mă gîndesc acum, Clayton. E prea mult pentru mine.

Clayton o mîngîie pe obraz.

– Îmi dau seama. Îmi pare rău. Uit mereu cît de înspăimîntătoare par chestiile astea la prima vedere. Eu mă ocup cu lucruri de genul ăsta de la douăzeci de ani. Asist şi ajut la dezvoltarea acestui domeniu de paisprezece ani.

– Probabil ții mult la el.

– Da, dar nu atît de mult cît țin la tine, spuse el mîngîindu-i buza. Eu m-am oferit voluntar să fiu cobaiul acelui test, pentru că eram singurul din echipă care nu avea nici familie, nici pe altcineva care să-l aştepte acasă. N-am să mă mai ofer vreodată, Alice. Acum te am pe tine, pe Maude şi pe Herbert, care mă aşteptați.

O sărută uşor.

– Ți-am povestit vreodată cît de mult au îndrăgit unii dintre noi oraşul? Se pare că pe puțin patru dintre noi ne-am hotărît să ne instalăm aici. Aaron şi soția lui caută o casă...

– Serios?... şopti ea, vrăjită de sărutările lui.

– Iar Sharon are de gînd să-şi întemeieze o

familie.

Alice gemu, cînd buzele lui îi atinseră gîtul.

– Foarte frumos...

– Mărită-te cu mine, Alice! o rugă el, privind-o în ochi.

Se ciocni de cruda realitate și vraja se destrămă. Cum putea s-o înnebunească astfel, doar cu cîteva sărutări? Era gata să admită orice i-ar fi cerut. Clătină din cap și făcu un pas înapoi.

– Nu-ți dai seama, Clayton, nu pot să-mi asum o asemenea răspundere!

– Ce răspundere?

– Nu pot să te reții de la împlinirea acestui vis. Ce se va întîmpla peste un an, doi sau zece, cînd veți descoperi un mod de a călători în spațiu fără riscuri? Vei fi primul care va dori să plece, spuse ea, ștergîndu-și lacrimile. Ce se va întîmpla dacă vei descoperi o altă dimensiune? Vei dori s-o explorezi...

– Nu-i adevărat, Alice...

– Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile, Clayton. Ești un visător, iar eu nu pot să mă mărit cu un visător!...

Se întoarse și ieși în grabă prin ușile securizate, în lumina palidă a soarelui de iarnă. Ușile se închiseră în urma ei, și Clayton începu să înjure cumplit.

Doisprezece

Alice simți prezența lui Clayton în bucătărie, dar continuă să curețe cartofi. De două zile, adică din dimineața în care fuseseră la laborator, trăiseră în aceeași casă, ca doi străini. Nu schimbaseră mai mult de cîteva cuvinte, cele mai multe din partea lui Clayton, care o anunța că nu va fi acasă la cină. Alice simțea că tensiunea o dă gata. Nu mai avea spor la muncă, nu mai avea poftă de mîncare și puținul ei somn era chinuit de coșmaruri pe care dimineața nu și le mai putea aminti. Cuțitul îi tremura în mînă atît de tare, încît simți nevoia să-l lase jos înainte de a-l privi pe Clayton. Nici el nu arăta mai grozav.

– Cina va fi gata în vreo zece minute.

El clătină din cap și își luă jacheta din cui.

– Mă duc să văd ce mai e pe la George.

– E ultima seară cînd mai ai grija asta.

Cuvintele ei îi atraseră atenția.

– De ce?

– Maude și George se întorc mîine după-amiază. Mă duc să-i iau la ora două de la aeroport.

– Dar Herbert?

– Rămîne cu Martha. Se pare că s-a țesut o adevărată poveste de dragoste între ei doi. Din cîte mi-a spus Maude, va fi o nuntă în ianuarie.

Clayton o privi de parcă și-ar fi ieșit din minți.

– Iubirea e un lucru mare, mormăi el, apoi ieși trîntind ușa.

Alice privi îndelung în urma lui, apoi murmură:

– Ba nu, Clayton, e o porcărie...

Încercînd să-și înăbușe lacrimile, se întoarse la cartofii pe care-i mai avea de curățat.

Clayton privea ecranul monitorului. Ora două noaptea era total nepotrivită ca să stea singur în sufragerie și să-și verse nervii asupra unui biet calculator fără apărare. Nu știuse la ce să se aștepte în timpul petrecerii de Crăciun de la Aaron, dar sperase totuși ceva, orice în afară de masca de politețe rece pe care o afișa Alice. El o presase să-l însoțească, insistînd asupra faptului că Aaron și soția lui îi așteptau pe amîndoi. Alice cedase în cele din urmă, se îmbrăcase splendid și pornise să cucerească pe toată lumea. Natural, pe toată lumea în afară de el. Masca reapărea la locul ei, ori de cîte ori el se afla prin preajmă. Dacă Maude n-ar fi fost din nou acasă, dormind în camera ei, s-ar fi simțit ispitit să bată la

ușa lui Alice și să-i ceară cîteva răspunsuri.

De pildă, de ce transformase viața lor într-un iad?...

Îl iubea, de asta nu se îndoia nici o clipă. Și lui asta îi era destul. Ultimele două săptămîni, fără ea, fuseseră un infern. Sărbătoarea Recunoștinței era o amintire îndepărtată și fericită. Iar acum se apropia Crăciunul, care i se părea cufundat în umbră și tristețe. De zile întregi, Maude se ocupa cu împodobirea casei. Ghirlandele atîrnau pretutindeni, ușile erau împodobite cu cununi de brad și frunze, iar un brad de Crăciun de doi metri și jumătate aștepta mîndru în camera din față. Colindele răsunau în salonaș și toată casa mirosea a prăjituri. Lui Clayton i se frîngea inima de cîte ori intra în casă, pentru că, după cum stăteau lucrurile, Moș Crăciun n-avea să-i aducă darul pe care și-l dorea cu patimă.

Clayton privi ceașca goală de cafea și se întrebă dacă merita să se ducă să-și mai facă una. De la miezul nopții, cînd Alice se dusese la culcare, băuse trei cafele și nu făcuse absolut nimic.

Un zgomot ușor dinspre ușă îi atrase atenția. Clipi repede, ca să se asigure că ochii nu-i joacă o festă. Dar era adevărat. Alice se sprijinea de tocul ușii. Purta capotul ei vechi și niște papuci roșii. Coafura sofisticată de la petrecere dispăruse, împreună cu machiajul și cerceii. Era Alice cea de toate zilele, și niciodată nu fusese mai frumoasă.

– Te deranjez? întrebă ea.

– Întotdeauna, răspunse Clayton, surîzînd.

Schiță un gest către scaunul de lîngă el. De

săptămîni încerca să o aşeze pe Alice alături de el şi să-i arate cum putea să intre în comunicare cu computerul principal de la laborator. Dar ea nu mai intrase în sufragerie din noaptea cînd făcuseră dragoste pe masă. Simpla amintire îl tulbură şi-l umplu de dorinţă.

Alice intră în sufragerie, dar nu se aşeză. Îşi făcu de lucru cu speteaza unui scaun, apoi cu aranjamentul de pe bufet, şi îndepărtă o picătură de ceară uscată de pe o lumînare roşie.

– Ţi-am povestit vreodată cum au murit părinţii mei?

Privirea lui nu se desprindea de chipul ei.

– Nu, n-ai vorbit niciodată despre părinţii tăi.

Îi urmărea fiecare emoţie, fiecare tresărire. Aici urma să se petreacă un eveniment important şi el nu avea de gînd să rateze nici o clipă.

– Fred Jorgensen a întîlnit-o pe Gayle Harting într-o expediţie în Noua Guinee. Amîndoi erau antropologi. Mama mea vorbea despre ziua cînd l-a cunoscut pe tata ca despre o decizie a destinului. Tata pretindea că a fost ceasul rău. În orice caz, s-au îndrăgostit, s-au căsătorit după un ritual străvechi şi şi-au întemeiat o gospodărie într-o colibă de stuf dintr-un cătun izolat.

– Pare romantic...

Nu era sigur ce ar fi trebuit să spună, sau dacă ar fi fost mai bine să tacă.

Alice se încruntă şi îndepărtă o frunză galbenă dintr-un vas de flori.

– Numai romantic n-am auzit să fi fost... S-au

întors în America numai cu două săptămîni înainte de naşterea mea. Se pare că unul din dezavantajele vieții în sălbăticie este lipsa asistenței la naştere. Au cedat presiunilor familiei şi s-au căsătorit legal în ziua botezului meu.

– Aş fi vrut ca părinții tăi să mai fi fost în viață, Alice... Mi se par oameni *foarte* interesanți...

– Mama şi tata erau oameni fascinanți, poți să întrebi pe oricine i-a cunoscut. Erau inima oricărei petreceri, ori de cîte ori petreceau destulă vreme în lumea civilizată ca să participe la vreuna. Aveau povestiri minunate de spus. Păreau să fi văzut totul. Munca lor cu triburi şi culturi puțin cunoscute era considerată extraordinară. Universitățile se luptau să le finanțeze expedițiile.

Alice respiră adînc.

– Universitatea Oxford a fost cea care i-a susținut în ultima expediție, din Amazonia. Urmau să găsească un trib indian, despre care se zicea că păzeşte străvechiul Eldorado. Părinții mei nu au putut rezista ispitei unui trib pierdut şi a unei legende. Nu le păsa de aur, căci bunurile materiale nu au însemnat niciodată mare lucru pentru ei.

Alice tăcu, privind în gol în noaptea de afară.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Clayton, cînd văzu că ea nu avea de gînd să continue.

– Nu ştie nimeni. La cîteva luni după ce ei ar fi trebuit să se întoarcă, Universitatea Oxford a trimis o echipă în căutarea lor. Se aflau la vreo trei zile de drum într-o regiune necunoscută din interiorul pădurii ecuatoriale, cînd au dat peste ceea ce fusese tabăra

părinților mei. Toată lumea, inclusiv mama și tata, fuseseră uciși.

– Îmi pare rău, Alice...

Ea încercă să surîdă, dar nu reuși.

– Mulțumesc, dar e mult de-atunci...

Clayton se așeză la loc. Privirile ei erau încă pierdute în noapte.

– Cred că a fost foarte greu pentru tine.

– Să rămîn orfană la treisprezece ani?

– Și asta. Dar mă gîndeam mai ales cît de greu a fost să te simți mereu abandonată. Cine avea grijă de tine cînd părinții tăi erau plecați?

– Eram tîrîtă de colo-colo, cînd la bunici, cînd la Maude și Elmer, în timp ce părinții mei alergau după *visurile* lor...

Clayton oftă. Iată cum îi despărțea simpla idee de a-ți urmări visul... Fusese crescută de părinți de împrumut, în timp ce mămica și tăticul ei își vedeau de visurile lor, în care nu era loc pentru ea. După experiența trăită cu părinții ei și cu James, nu era de mirare că își închipuia că în viața unui visător nu e loc de altceva, și deci nici de ea. Clayton ar fi vrut s-o ia în brațe și să-i spună că totul e în ordine, dar era oare totul în ordine?... Cum putea oare s-o facă să înțeleagă că nu cariera era visul lui, ci ea și cei șase copii?

– Dacă mă gîndesc mai bine, spuse el, nu cred că aș fi vrut să-i cunosc pe părinții tăi. Nu le-ar fi plăcut ce am eu de spus.

În ce-l privea pe James, se gîndea cu groază ce s-ar fi întîmplat dacă omul ar fi avut un pic de

bun-simț și ar fi făcut un compromis, pentru că în cazul acesta Alice s-ar fi măritat cu el, iar el, Clayton, n-ar mai fi cunoscut iubirea ei.

– Nu fi supărat pe ei, Clayton. M-au iubit, în felul lor...

– Un fel destul de ciudat...

– Poate, dar gîndește-te ce greu trebuie să le fi fost să aibă un copil, care evident nu făcea parte din planurile lor și să-i tragă mereu înapoi...

– Am citit cîteva articole despre părinții tăi în revistele pe care Maude le-a păstrat de-a lungul anilor. N-am băgat de seamă să fi fost prea stînjeniți de prezența ta. Am impresia că nu aveai nici două luni cînd părinții tăi au plecat într-o expediție în Filipine.

Clayton se ridică și văzu privirea ironică din ochii ei.

– Există ceva ce se numește compromis, Alice. Părinții tăi ar fi putut călători mai puțin, sau ar fi putut să te ia cu ei, dacă ar fi văzut ce mult suferi de lipsa lor. Mulți părinți își iau copiii cu ei în călătorii.

– Dar părinții mei călătoreau în regiuni necunoscute ale junglei și nu puteau să care un sugar după ei.

Clayton se încruntă. Încă le mai lua apărarea.

– Dar James?

– Ce-i cu el?

– Nu mi-ai spus tu că Barbara și James au un băiețel, pe care l-au luat cu ei într-un sat îndepărtat de munte din Honduras? James își urmează visul, cu o soție și un fiu alături. Așa ar fi putut face și părinții

tăi, dacă ar fi dorit.

Ea îl privi uimită.

– Vrei să spui că părinții mei nu m-au dorit?

Clayton clătină din cap și închise calculatorul.

– Nu i-am cunoscut niciodată pe părinții tăi, așa că nu mă pot hazarda să fac presupuneri despre ce au dorit ei. Numai tu poți să răspunzi la această întrebare, Alice. Tot ce vreau să spun este că visurile altora nu au nimic de-a face cu noi doi.

– Am coborît aici, Clayton, în speranța că voi putea să te fac să înțelegi.

– Ce să înțeleg?

– De ce noi doi nu avem nici o șansă. Nu înțelegi că nu pot să intru în competiție cu visurile tale? Și m-am săturat să fiu pe planul al doilea.

– Pe planul al doilea?! strigă el. Asta crezi tu despre mine, că ești pe planul al doilea?!...Cînd m-am purtat eu cu tine în așa fel, încît să te simți pe planul al doilea?!...

Își trecu prin păr mîna care-i tremura de furie. Din doi pași acoperi distanța dintre ei și o cuprinse de bărbie. Atingerea lui era surprinzător de blîndă, pentru cît era de înfuriat.

– De cînd te-am cunoscut, ai ocupat mereu primul loc în mintea și în inima mea. Tu nu-ți dai seama cît de mult te iubesc?

Clayton își înclină capul și-i sărută încet gura dulce. Își trecu limba peste buzele ei, făcînd-o să-l dorească, și nu conteni s-o sărute, pînă cînd ea nu i se topi în brațe. Cînd o simți tremurînd de dorință, o îndepărtă cu blîndețe.

– Am să mă însor cu tine, Alice, și voi face tot ce depinde de mine ca să-ți dăruiesc cei șase copii pe care i-ai visat.

Îi șterse o lacrimă care-i alunecase pe obraz.

– O să ne ocupăm de asta, iubito. Nu-ți dai seama că avem același vis?

O sărută ușor pe frunte, îi spuse „noapte bună" și ieși.

Urcă scara cu pași ușori, îndreptîndu-se spre un duș rece și un pat în care avea să fie singur. Alice îi povestise despre părinții ei. Era un început. Acum înțelegea unde-și aveau rădăcinile temerile ei și avea astfel o șansă în plus să le înfrîngă.

Clayton se opri în fața ușii de la bucătărie și fără nici o jenă trase cu urechea la conversația dintre Maude și Alice. Un surîs larg îi lumină fața cînd auzi despre ce vorbeau.

– Vai, Maude, mă bucur atît de mult pentru tine!... Mi-am dat seama de la bun început că tu și George formați o pereche minunată.

– Nu crezi că sîntem prea bătrîni ca să ne căsătorim?

– Absurd! Vă potriviți de minune.

– Am fixat data căsătoriei de Sfîntul Valentin.

– Cea mai romantică zi din calendar, exclamă Alice, și Clayton ar fi putut să jure că se lupta din nou cu lacrimile. Dar cel puțin, de data asta erau lacrimi de fericire.

– George ar fi vrut mai repede, spuse Maude, dar acum vine Crăciunul, iar în ianuarie e nunta lui Herbert, la Baltimore, și i-am spus că mai devreme

de februarie nu se poate, așa că mi-a sugerat să facem nunta chiar de sărbătoarea Sfîntului Valentin.

– Ce vrei, e nerăbdător! o tachină Alice.

Maude tăcu o clipă, apoi spuse:

– Și totuși există un lucru care mă îngrijorează.

– Care?

– Tu.

– Eu? întrebă Alice. Ce-i cu mine?

– Să știi că atît eu, cît și George te invităm să vii să locuiești cu noi. Casa lui George este destul de spațioasă, iar nouă nu ne place ideeà că vei locui singură în toată casa asta mare.

– Dar ce te face să crezi că mi-aș putea permite să cumpăr casa?

– N-am de gînd să-ți vînd casa, Alice. Este casa familiei Jorgensen, iar tu ești ultimul Jorgensen. E drept să fie a ta.

– Dar Herbert? Și el e un Jorgensen.

– Martha și Herbert vor fi foarte fericiți la Baltimore, în casa ei. De altfel și el, ca și mine, este înaintat în vîrstă. Noi nu vom mai avea copii, așa că e drept să fie casa ta.

– Nu pot accepta un asemenea dar, spuse Alice. Casa asta valorează o avere. Tu și Herbert ați putea să o vindeți și să faceți ceva cu banii, să plecați în luna de miere, de pildă.

– Să vînd casa Căpitanului Jedidiah?! strigă Maude.

Clayton interveni prompt, de parcă scenariul ar fi fost scris anume pentru el, și intră în bucătărie.

– Nici nu-i nevoie să dai un anunț, Maude. O

cumpăr eu.

– Ce să cumperi? întrebă Alice.

– Casa, desigur.

Se îndreptă spre mașina de cafea și își umplu ceașca.

– Și mă rog cine ți-a spus că ar fi de vînzare?! izbucni Alice.

– Chiar adineauri vorbea Maude despre asta și am vrut să mă asigur primul. De multă vreme caut un căsoi mare și vechi...

Maude privi derutată de la unul la altul.

– Am să țin cont de oferta ta, Clayton. Dar trebuie s-o las întîi pe Alice să decidă. La urma urmei, ea face parte din familie.

Alice se uită uimită la mătușa ei.

– Ai fi în stare să-i vinzi casa Căpitanului Jedidiah?

– Numai după ce te hotărăști tu ce ai de gînd să faci. Aș prefera să păstrăm casa în familie, dar dacă n-o vrei, noi nu te vom sili. Va fi o casă foarte potrivită pentru Clayton să-și deschidă cabinet. Jedidiah ar fi mîndru să știe că aici locuiește un doctor.

Clayton se întoarse mirat spre Alice, dar ea ridică din umeri.

Maude se ridică și își luă paltonul.

– Mă duc pînă la George să-i spun că te-ai bucurat de vești. El voia să fie de față cînd te voi pune la curent cu planurile noastre de căsătorie, dar i-am spus că e de modă veche.

Apoi își înnodă o eșarfă pe cap și dispăru pe

uşa din dos.

Alice se întoarse spre Clayton.

– Nu vrei casa asta decît pentru că ştii că o vreau eu.

El o sărută uşor pe frunte. Trecuseră două zile de la discuţia lor din sufragerie şi ea era tot la fel de încăpăţînată.

– Vezi că ţi-ai dat seama?...

Începu să fredoneze un cîntecel şi se îndreptă spre sufrageria care devenise cel de-al doilea birou al lui. Planul lui de a-i cuceri dragostea şi încrederea era aproape complet. În două zile totul va fi gata şi atunci nimic nu le va mai sta în cale.

Alice se ridică încet şi se întinse. Îşi petrecuse toată noaptea cuibărită într-un fotoliu din dormitorul lui Clayton, aşteptîndu-l să se întoarcă. Dar el nu apăruse. Îşi petrecuse toată noaptea la laborator, după cum îi spusese lui Maude la telefon. Fusese cea mai cumplită noapte din viaţa ei.

Îşi petrecuse noaptea gîndindu-se la ce-i spusese Clayton. Avea dreptate în ce-i privea pe părinţii ei. Nu visurile lor o separaseră de ei. Ar fi putut fi o familie adevărată, dacă ar fi dorit cu adevărat. Dar nu doriseră. Era foarte simplu. Ar fi trebuit să-şi dea de mult seama de asta, dar preferase să ignore realitatea. Maude şi Herbert nu-i criticaseră niciodată părinţii, cel puţin nu de faţă cu ea. Dar avea sentimentul că, în adîncul inimii lor, ar fi avut multe de

spus.

Cu James era altă poveste, pe care ea o integrase aceluiași tablou. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, s-ar fi dus cu el și și-ar fi petrecut restul vieții într-o colibă de iarbă, hrănindu-se cu insecte. Adevărul era că nu-l iubise destul. Fusese atrasă de înfățișarea lui plăcută și de sentimentul de siguranță pe care i-l inspira.

Înainte de ivirea zorilor, reuși să-și dea seama exact cît de mult îl iubea pe Clayton. Pentru el, era gata să trăiască într-o colibă de stuf, să mănînce șerpi și să lupte contra malariei. Pentru el, era gata să strîngă bagajele copiilor și să-l urmeze în timp și spațiu.

Herbert o avea acum pe Martha care să aibă grijă de el și căreia să-i poarte de grijă. Maude îl avea pe George și dragostea lor proaspăt regăsită. Nimic n-o mai reținea în Harper. Simțea încă o anumită răspundere în ce-i privea pe Herbert și Maude, dar totul putea fi rezolvat și de departe, de unde i-ar fi cerut munca lui Clayton să se mute. Iar ei vor fi împreună și numai asta conta.

Clayton merita familia pe care o visase. Aceeași din visele ei. De fapt, amîndoi visau aceleași lucruri...

Alice se îndreptă spre dormitorul ei și făcu un duș. De îndată ce va ajunge la serviciu, va suna la laborator, ca să-l roage pe Clayton să ia masa cu ea. Avea de gînd să-i accepte propunerea referitoare la căsătorie, șase copii și un căsoi mare și vechi, dacă mai era de actualitate. Iar dacă nu mai era, avea să-i facă ea o propunere, pe care nu va fi în

stare s-o refuze.

Patru ore mai tîrziu, Alice întinse mîna către telefonul care suna. Era epuizată. Dimineața evoluase de la promisiuni optimiste la un balamuc total. Universitatea se pregătea de vacanță, și examenele finale erau în curs. Biblioteca nu era locul potrivit să-ți cauți liniștea. Nu avusese nici măcar răgazul să-l caute pe Clayton. De vreo două ori reușise să formeze primele trei cifre, apoi fusese întreruptă. După cum se profilau lucrurile, n-avea să ajungă acasă înainte de miezul nopții.

– Alo, aici Alice Jorgensen.

– Bună, aici e Jenny.

Alice o cunoscuse pe secretara lui Clayton la petrecerea lui Aaron.

– Nu știu dacă fac bine, dar... n-ai putea să treci puțin pe la laborator, chiar acum? spuse Jenny, după o clipă de ezitare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Alice, alarmată. S-a întîmplat ceva cu Clayton?

– Totul e-n ordine, Alice. Dar cred că ar fi mai bine să vii.

Alice privi nedumerită receptorul. Jenny închisese. Ceva nu era în ordine! În cîteva secunde își luă haina și ieși în fugă din birou. Nici măcar nu întoarse capul spre asistenta ei, cînd îi strigă:

– Beverly, ocupă-te tu de problemele care apar în lipsa mea.

De zece ori, în goana ei dintr-o parte în cealaltă a campusului, blestemă tocurile înalte și inventatorul lor. Și totuși, ajunse în cîteva minute la laborator, și

apăsă butonul interfonului.

– Da?...

– Jenny, sînt eu, Alice. Deschide-mi!

Ușile se deschiseră îndată, iar Alice se năpusti în birou. O văzu pe Jenny, așezată la biroul ei, clătinînd trist din cap. Îi arătă cu mîna spre ușile duble care duceau în camera interioară.

– Acolo. Dar mă tem că e prea tîrziu...

Alice păli, dar deschise ușile duble. Aruncă o privire prin cameră și se încruntă. Intră încetișor în cameră, privind la masa de conferință la care stăteau adunați, în tăcere, cinci cercetători. Erau toți membrii echipei, în afară de Clayton. Cu siguranță că dacă s-ar fi întîmplat ceva rău, n-ar fi stat acolo, atît de liniștiți.

– Unde e Clayton?

– A plecat, spuse Aaron, făcînd semn cu capul în direcția unei coli de hîrtie care se afla pe masă.

Alice se apropie de masă și începu să citească. Era demisia lui Clayton. Părăsea echipa din motive personale și accepta un post de profesor la Departamentul de științe al Universității. Citi din nou demisia, simțind cum clocotește de bucurie. De dragul ei, era dispus să renunțe la propriile lui visuri...

Puse hîrtia la loc pe masă și-i privi pe rînd pe colegii lui Clayton. Nici unul nu părea încîntat.

– I-a acceptat cineva demisia?

– Nu, am refuzat toți, răspunse Sharon. Dar asta nu contează. Nu-l putem sili să lucreze aici, Alice.

Ea surîse.

– Dar nimic nu-l împiedică să se întoarcă, nu-i așa?

– Așa e, răspunse Ellis, cu un surîs în colțul gurii.

Alice rupse demisia în două, surîzînd din ce în ce mai larg, și la rîndul lor toți membrii echipei surîseră ușurați.

– Atunci așteptați-vă să se întoarcă mîine dimineață...

Băgă resturile de hîrtie în buzunarul de la palton, neacordînd atenție exploziei de bucurie a celor din jur, și ieși din laborator.

Pe drumul de întoarcere spre cabinetul decanului își blestemă din nou pantofii și frigul iernii. În cîteva minute se afla în fața secretarei decanului și își scutura zăpada de pe pantofi. Secretara era un zdrahon de femeie și-ți trebuia ceva curaj ca să te încumeți să treci de ea.

Alice respiră adînc și surîse cît mai fermecător posibil. Era o Jorgensen și Jorgensenii au alergat întotdeauna după visurile lor. Iar visul ei se afla chiar în clipa aceea în biroul decanului.

– Bună dimineața, aș putea să-l văd pe domnul decan, vă rog?

– Ați stabilit o întîlnire?

– Nu, dar...

– Îmi pare rău, domnul decan e ocupat momentan.

– Știu, e cu doctorul Williams, nu-i așa?

– De unde știți?

– Trebuie să vorbesc cu amîndoi. Vă rog, e

important.

– Îmi pare rău, nu pot să-i întrerup.

Alice îşi plecă ochii. Cu atît mai rău pentru metoda civilizată...

– Înţeleg...

Cu o mişcare rapidă şi hotărîtă, deschise uşa de la biroul decanului şi intră. Secretara o urma la un pas, cerîndu-şi scuze, şi încercînd s-o tragă îndărăt.

– Alice! exclamă Clayton, sărind de pe scaun.

Decanul se ridică la rîndul lui.

– E-n regulă, domnişoară Merryweather.

Apoi surîse către Alice.

– Cărui fapt datorăm onoarea, domnişoară Jorgensen?

Alice îi privi pe rînd pe Clayton şi pe decan, în vreme ce secretara părăsea biroul, închizînd fără zgomot uşa în urma ei.

– Am venit să vă anunţ că doctorul Williams nu poate accepta postul de profesor pe care aţi avut amabilitatea să i-l oferiţi. Se pare că echipa de cercetare mai are încă nevoie de experienţa lui...

– Am demisionat deja din echipă, Alice.

– Se pare că demisia ta s-a rătăcit, răspunse ea întinzîndu-i bucăţelele de hîrtie.

Decanul îşi ascunse un zîmbet.

– Am impresia că domnişoara Merryweather mă cheamă. Ce-ar fi să mai discutaţi puţin despre asta? spuse el, ieşind din propriul lui birou.

Clayton privi bucăţelele de hîrtie din palmă.

– Nu mai ştiu ce să cred, Alice. Am decis să

abandonez echipa și să accept o catedră aici, la Universitate, ca să nu mai trebuiască să-ți faci griji că voi dispărea undeva, în viitor. Am prevăzut totul. Eu o să predau fizica, o să trăim într-un căsoi mare și vechi și o să avem șase copii.

– De acord cu căsoiul și cei șase copii, dar deocamdată nu te văd predînd fizica. Se pare că m-am îndrăgostit de un visător. Un om care are propria lui concepție despre viitor, pe care puțini dintre noi pot s-o înțeleagă. Și vreau să mă mărit cu acest visător...

Clayton îi cuprinse mîinile.

– Dar nu te mai temi că voi pleca în aventură și te voi abandona pe tine și pe micuți?

– Ai face una ca asta?

– Niciodată, șopti el, sărutîndu-i palmele. N-aș putea niciodată să te părăsesc, Alice, pentru că te iubesc.

– Atunci totul e-n ordine, spuse ea zîmbind. Dar ca să fiu mai sigură că n-o să-ți treacă prin cap să-ți iei vreo vacanță într-o altă dimensiune, am de gînd să-ți fac fiecare zi atît de deosebită, încît nici prin gînd să nu-ți treacă să pleci.

Buzele lor se atinseră, ca o promisiune pentru totdeauna.

Epilog

A opta dimensiune

Sorii răsăreau dinspre sud şi vest. Se apropia ceasul cînd micuţele creaturi cu blană îşi croiau drum prin fîneaţă. Valuri de iarbă de culoarea ametistului şi de flori albastre ca safirele dansau în cele patru vînturi. Se făcuse dimineaţă, alungînd întunericul nopţii.

O creatură mai mare purta cu dragoste două versiuni miniaturale ale sale, înaintînd către piedestal. Patru urechi lungi şi mobile se tîrau în urma ei, ascunzînd codiţa roşie şi pufoasă care o desemna ca matcă, cel mai înalt titlu care putea fi acordat unui milhuc, în afară de acela de Mare Vizir. Ea se strecură prin mulţime, pînă ajunse chiar sub piedestal, loc privilegiat la care îi dădea dreptul statutul său.

Alte mătci, purtîndu-şi puii, i se alăturară. Nici una nu pierduse răsăritul soarelui, de cînd darurile din ceruri începuseră să apară. La început, apariţia darurilor din nimic îi umpluse de spaimă. Deruta pusese stăpînire pe ţinutul lor pentru mai multe zile. În cele din urmă, Marele Vizir decretase că darurile soseau din ceruri şi un piedestal magnific fusese construit în mijlocul păşunii de milhucii lucrători.

În zorii zilei următoare, munca lor fusese binecuvîntată şi primul dar fusese aşezat în mijlocul piedestalului. Era un obiect ciudat, alcătuit dintr-o substanţă de culoare închisă, care încercuia un material transparent, dar de nepătruns. Nimic din experienţa milhucilor nu-i pregătise pentru întîlnirea cu o pereche de ochelari. Însemne ciudate fuseseră găsite pe una din proeminenţele subţiri care porneau din acest obiect. Însemnele fuseseră copiate şi studiate cu religiozitate de către cei mai învăţaţi. Dar nimeni nu putu să descifreze scrierea misterioasă: *„Doctor Clayton Williams, Universitatea Harper"*

Mătcile se strînseră una într-alta şi se aşternu liniştea. Chiar şi cel mai tînăr dintre milhuci era conştient de însemnătatea momentului. Cei doi sori se înălţau pe cer, iar razele lor scăldau în lumină darurile, obiecte uriaşe, conţinînd toate părţi din inscripţia celui de pe piedestal: *„Aparţine Universităţii Harper. Se oferă recompensă. Telefonaţi la 555-7979".*

Liniştea se aşternu asupra mulţimii, în clipa în care prima rază de soare atinse partea transparentă a obiectului de pe piedestal. Un curcubeu de lumină se revărsă peste milhuci, îmbrăcîndu-i în culori stră-

lucitoare, care se intensificau pe măsură ce sorii urcau pe cer.

Minute întregi milhucii se priviră unul pe altul cu încîntare, admirîndu-şi vecinii, prietenii, sclipind în culori pe care nu le mai văzuseră niciodată. Sorii se ridicară mai sus şi culorile începură să pălească, apoi fîneaţa reveni la culorile ei obişnuite, viorii. Milhucii oftară, de la cel mai tînăr la cel mai în vîrstă şi în tăcere, fiecare mulţumi cerurilor, care le dăruise un curcubeu.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Gura ei - dulce ca raiul, fierbinte ca iadul - era plină de făgăduințe...

Cu un zgomot misterios, Clayton Williams apare în salonul lui Alice Jorgensen, în noaptea de Halloween - și o convinge pe doamna costumată în iepuraș că nu se poate aștepta din partea lui decît la necazuri!... Cum este pătimaș îndrăgostit de ea, și cum nu e dispus s-o lase să-i scape, Clayton se instalează în pensiunea ei și încearcă să-i descifreze secretele. Dar Alice își va asuma oare riscul de a se îndrăgosti de un cutezător cu ochii ca stelele?...

Într-un roman plin de umor și senzualitate, Marcia Ewanick relevă misterul fără pereche al iubirii adevărate. Poate oare micuța realistă, fierbinte pînă la incandescență sub taioarele ei cuminți, să-și dăruiască inima unui visător, atrăgător ca păcatul, a cărui simplă atingere face timpul să se oprească?...

Lei 2157+43TL = 2200